

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

omuz omuza!

TESLİM OLMAYAN

BÜYÜK GÖZALTI

TUTUKLULAR SERBEST

ADALET ve

İÇİNDEKİLER

Emperyalist saldırganlığa ve faşist teröre karşı birleşik mücadele!	3
Emperyalistler ile uşaklarını durduralım!.....	4
Gerici saldırganlık ve savaş cephesine karşı birleşik direniş!.....	5
Faşist baskı ve teröre karşı binler sokakta!	6
“Korktukları için saldırıyorlar”	7
ÇHD İzmir Şube Başkanı Avukat Hüseyin Korkmaz ile tutuklamalar üzerine	8
Düzen partileri şike için seferber!	9
KESK’in tükenerek geçen kayıp yılları	10
Hekimlerden mücadele kararlılığı	11
AKP’nin bütçesi kimin sırtında?.....	12
Ergun Hidrolik’te sendikalaşan işçilerle mücadele deneyimleri üzerine...	13
Penta’da toplu iş sözleşmesi bürokratik dayatmalarla sonlandırıldı...	14
Metal İşçileri Birliği MYK Aralık Ayı Toplantısı.....	15
Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Genel Başkanı Avukat Selçuk Kozaağaçlı ile 19 Aralık katliamı ve direnişi üzerine:	16-17
Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Genel Başkanı Metin Bakkalcı’nın 19 Aralık sürecine ilişkin tanıklığı	18
19 Aralık ve siper yoldaşlığı.....	19
Yeni hükümeti grevle uyardılar.....	20
“Dünya, Ortadoğu ve Türkiye” söyleşisi...	21
İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi gerçekleştirildi...	22-23
Yine, yeni, yeniden: Yetkin mühendislik/2.....	24-25
Erdal Eren mücadelemizde yaşıyor!...	26-27
Yerel yayın çalışması deneyimleri	28
Yeni insan olma yolunda ANKA.....	29
“Kardeş olduk...”	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/46 * 09 Aralık 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Emperyalistlerle işbirlikçileri gericiliği ve saldırganlığı tirmandırmaya devam ederken, asıl sorun bu gerici cepheye karşı nasıl mücadele edileceğidir. Kuşkusuz ki egemenler bu kirli politikalarını hayata geçirirken meydanı hiç boş bulmadılar. Ne denli koyu bir faşist terör uyguluyor olsalar da ilericiler, devrimciler ve komünistler mücadele etmekten vazgeçmiyorlar. Polis-yargı eliyle örgütlenen gözaltı ve tutuklama terörüne boyun eğmiyorlar. Ancak bu kadarının bu kapsamlı saldırganlığın haktan gelmek için yeterli olmadığı açık. Yapılması gereken daha güçlü bir karşı koyuştur ki, bunun ilk gereklerinden biri de birleşik mücadele zeminlerini yaratmaktır.

Bu haftaki kapak yazımız esas olarak birleşik mücadele ihtiyacı ve olanakları üzerinde duruyor, konuyu somut deneyimler ışığında tartışıyor. Özellikle de Irak'a yönelik emperyalist savaş sürecindeki platformlar deneyimini ele alıyor. Kuşkusuz yakın tarihimizde başka bazı ortak mücadele deneyimleri de var. Bunlardan birisi de yine bu haftaki sayımızın ana gündemlerinden olan 19 Aralık direnişi sürecinde F tipi hücre saldırısıyla bağlantılı oluşturulan platformlar deneyimidir. F tipi hücre saldırısına karşı devrimci güçlerin inisiyatifıyla kurulan hücre karşıtı platformlar, devrimci tutsakların o büyük direnişlerinin yol açıcılığıyla binleri seferber eden zeminler haline gelmişti.

Konu kapsamında yayınladığımız röportaj ve yazılarda, o süreçte yaşananlar, bu yönüyle de olumlu ve olumsuz yanlarıyla ele alınıyor. 19-22 Aralık katliam ve direnişini andığımız bu günlerde, bu unutulmaz tarihten öğrenmeye devam etmeliyiz.

Gazetemizde ele aldığımız tarihsel gündemlerden biri de Erdal Eren oldu. 12 Eylül karanlığının en yoğun olduğu dönemde yaşı büyütülerek idam edilen Erdal Eren, faşizme karşı isyan çığlığı, aynı zamanda devrimci baş eğmezliğin sembolüdür. Katledilişinin 31. yılında Erdal Eren'i saygıyla anarken, onun ve katledilen daha nice devrimcinin hesabını bu düzenden soracağımızı bir kez daha haykırıyoruz.

Önümüzdeki günlerin en önemli mücadele gündemlerinden biri de, emekçilerin 21 Aralık'ta gerçekleştirecekleri grevdir. Hekimlerin grev kararına ortak olan kamu emekçileri, böylelikle işçi ve emekçiler cephesindeki geri tablonun değişmesi yolunda anlamlı bir çıkış yaptılar. Bu grevin başarılı geçmesi işçi ve emekçilerin mücadele saflarının toparlanması bakımından önemli sonuçlar doğurabilir. Bu bakışla 21 Aralık grevine aktif destek vermeli ve grev ruhunu bulduğumuz alanlara taşımalıyız.

Liselilerin Sesi'nin Kasım 2011 tarihli 42. sayısı çıktı. Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçıılardan temin edebilirsiniz.

Hepinize özgür ve mutlu yaşam dilerim

Erdal Ereni kavgamızda yaşıyor!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Emperyalist saldırganlığa ve faşist teröre karşı birleşik mücadele!

Düzen cephesinden içeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık tehditlerinin alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemde mücadelenin yükseltilmesi ihtiyacı da bir o kadar yakıcı hale gelmiş durumda. Çünkü AKP iktidarı eliyle sermaye devleti, bir yandan emperyalist saldırganlığın maşalığına soyunmakta, diğer taraftan bu hedefle bağlantılı olarak, içeride toplumsal muhalefeti boğacak bir gözü dönmüşlikle hareket etmektedir.

Bu saldırganlık ve savaş politikalarında başarılı olmaları halinde, bunun bedelini hem Ortadoğu'nun emekçi halkları, hem de ülkenin işçi ve emekçileri ödeyecektir. Emperyalist yağmanın katmerlenmesi, kapitalist sömürünün ağırlaşması, halkların kanının dökülmesi ve her türlü hak ve özgürlüklerin tırpanlanması... Bunlar ödenecek ağır faturanın sadece ilk elden sayılabilecek başlıklarını oluşturuyor. Dolayısıyla bu denli yakıcı bir saldırganlık ve savaş yönelimine karşı mücadele ve direnişi yükseltmek, günün en önemli görevi olarak öne çıkıyor.

3 Aralık günü sendikaların çağrısıyla ülke çapında yapılan eylemlerde ortaya çıkan tablo, mücadelenin örgülenebilmesi bakımından imkanların olduğunu göstermiştir. Çok özel bir ön hazırlık yapılmamasına rağmen bu eylemlere, özellikle büyük illerde anlamlı bir katılım olmuştur. Yerellerdeki eylemlerden de belirgin bir öfke yansımaktadır. Bu tablo, düzen güçlerinin AKP iktidarı eliyle örgütlediği azgın faşist baskı ve terör rejimine karşı, toplumsal muhalefetin ileri kesimlerinde yaygın bir öfkenin varlığına işaret eder. Kaldı ki öfkenin toplumsal tabanı çok daha geniştir. Eğer bu eylemler şahsında ifade bulan öfke ve mücadele isteği, savaş ve saldırganlığa karşı güçlü bir toplumsal barikatın örülmesinin dayanakları haline getirilebilirse, giderek toplum ölçeğine yayılan öfkenin örgütlenmesi de mümkün olacaktır.

Bu çerçevede öncelikle yapılması gereken işlerden birisi, bu eylemler vesilesiyle bir araya gelen, eylem alanlarında buluşan güçlerin ortak hedefler doğrultusunda birleşik mücadele zeminlerinde yan yana gelmeleridir. Bu yapılabildiği ölçüde, bugün büyük ölçüde tepkisel kalan mücadelelerin daha sistemli ve kararlı bir biçimde büyütülmesi de olanaklı olacaktır.

Geçmişte Irak'a yönelik emperyalist savaş döneminde oluşturulan platformlar, bu bakımdan yapılabileceklerle ışık tutmaktadır. Toplumsal muhalefetin ileri güçleri ile devrimciler ve komünistleri yan yana getiren bu platformlar, düzen güçlerinin emperyalist savaş için hazırlık yaptığı bir dönemde şekillenmiş ve çok anlamlı işler yapmıştır. 1 Mart tezkeresinin meclisten geri dönmesinin gerisinde, bu platformların odağında durduğu büyüyen sokak mücadelesinin de payı bulunmaktadır. 1 Mart tezkeresi mecliste görüşüldüğü sırada, buna karşı Ankara'da büyük bir miting gerçekleştiriliyordu. Onbinlerin katıldığı bu büyük mitingde, aylar öncesinden başlayarak çalışmalar yürüten bu platformların büyük

bir emeği vardı.

Bugün de emperyalist saldırganlığa ve faşist teröre karşı yapılması gereken ilk işlerden birisi, aynı yolu tutmak, bu türden birleşik mücadele zeminlerini oluşturabilmektir.

Elbette böyle mücadele zeminleri merkezi düzeyde kalmamalıdır. Geçmişteki deneyimler de bunun nasıl olması gerektiğini ortaya koymaktadır. O dönemde

emperyalist savaş karşıtı platformlar, ilerici ve devrimci güçler ile sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini kapsamak üzere merkezi düzeyde kurulmuş, giderek ülke çapına yayılmış ve en önemlisi de yaşam alanlarında hayat bulmuştur. Birçok semtte ve üniversitede kurulan platformlar, mücadelenin kitle çalışmasıyla birleştirilmesini ve böylece kitle tabanının büyümesini sağlamıştır. Merkezi platformlar yerel platformlarla güçlenmiş, mücadele

yerelleşip yayılmıştır.

Elbette her örgütlenmede esas olan politik çerçeve/hedeflerdir. Toplumsal muhalefetin farklı kesimlerinin birliğinin sözkonusu olduğu yerde, asgari politik hedefler; emperyalist saldırganlığı, ülke yönetenlerinin aktif işbirlikçiliğini ve içeride bu amaçla yürütülen azgın faşist terörü durdurmaaktır. Bu hedef doğrultusunda etkin ve kitlesel bir mücadele yürütmektir. Bugün halihazırda parçalı da olsa verilen mücadeleler içerisinde ortaya konulan talepler de dikkate alınmalıdır. Emperyalistlerle işbirliğine ve daha özeldir. Füze Kalkanı girişimine son verilmesi, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranter.org>

askeri üslerin kapatılması gibi taleplerin yanısıra, içerideki saldırganlığa karşı mücadelede faşist baskı ve teröre, gözaltılara ve tutuklamalar son verilmesi, TMY gibi faşist yasaların kaldırılması, Özel Yetkili Mahkemeler'in kapatılması gibi talepler öne çıkmaktadır. Elbette Kürt hareketi bu kapsamlı saldırıda özel bir hedef olduğu ölçüde, Kürt halkıyla dayanışmak ve meşru taleplerini savunmak da ihmal edilmemesi gereken temel bir görevdir.

Tüm bu talepler ortak bir mücadele eksenini için asgari bir politik çerçeveyi de sunmaktadır. Ancak bu politik çerçevenin bir ayrışma zemini de kendiliğinden ortaya koyduğunu gözden kaçırmamak gerekir. Öncelikle de düzen solu bu çerçevenin dışında kalmaktadır. 3 Aralık eylemlerinde, KCK operasyonları adı altında yoğunlaştırılan faşist teröre karşı tepkiler ile birlikte Ergenekon operasyonlarına yönelik tepkiler ortaklaşabilmiştir. Bunun bir mantığı olmakla birlikte, bu eylemlerde özellikle CHP yöneticilerinin mevcut duyarlılıkları istismar etmeye yönelik tutumları dikkat çekmiştir. Konuyu kendi dar ve gerici çıkarlarına sıkıştırmaya çalışan CHP gibi düzen partilerine prim verilmemelidir. Emperyalist saldırganlığa ve Kürt hareketine yönelik faşist teröre karşı tutum almaktan özenle uzak duranların, bu halleriyle bu platformlarda yeri yoktur. Bununla birlikte, toplumsal muhalefetin geniş kesimlerini vuran terörün CHP'nin etkisinde bulunan kesimlerde de büyük bir öfke yarattığı bilinmektedir. Bu nedenle, CHP örgütlerine karşı ilkesel tutum alırken bu kesimlerin duyarlılıkları da gözetilmelidir.

Sınıf devrimcileri bu ilkesel-politik çerçeveye bağlı olarak birleşik mücadele zeminlerini oluşturmak üzere inisiyatif gösterecekler, başlatılan süreçlerde etkin bir biçimde yer alacaklardır. Bununla birlikte, bu süreci sınıf zemininde derinleştirmeye özel bir önem vereceklerdir. Mümkün olduğunca sınıfı kazanmaya odaklanmış, sınıfın ileri ve öncü güçlerinin yer alacağı yerel platformların oluşturulması yönünde çaba gösterirken, olmadığı durumda da kendi güç ve imkanlarıyla sınıfı siyasallaştırmak ve bu mücadeleye kazanmak doğrultusunda hareket edeceklerdir.

Halkların kanını dökmeye soyunuyorlar...

Emperyalistler ile uşaklarını durduralım!

ABD-Türkiye arasındaki efendi-uşak ilişkisi yeni adımlarla pekiştiriliyor. Ankara'dan yapılan açıklamalarda, ABD ile ilişkilerin tarihinin en iyi noktasına vardığı tekrarlanırken, Washington ve Brüksel'deki şeflerden AKP hükümetine alışılmışın dışında övgüler diziliyor. AKP şefleriyle Türk burjuvazisini memnun eden bu gelişmelerin, Türkiye başta olmak üzere bölge halklarının hayrına olmadığı açıktır. Zira emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarına hizmet eden her gelişme, doğası gereği dünya işçi ve emekçilerinin zararına olacaktır.

Görünen o ki, Washington-Ankara arasında yaşanan “balayı”, bölge halklarının başına yeni felaketler getirebilecek mahiyettedir. ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in son Türkiye ziyareti, iki gerici gücün aynı merkez tarafından hazırlanan saldırgan politikaları uygulama konusunda tam bir işbirliği yapacakları mesajını vermiştir.

Meclis başkanı Cemil Çiçek ve cumhurbaşkanı Abdullah Gül'le görüşükten sonra çeşitli toplantılara katılan Obama'nın yardımcısı, hasta başbakanı da evinde ziyaret etti. Oysa öncesinde yapılan resmi açıklamada Tayyip Erdoğan'ın Joe Biden'le görüşmeyeceği ifade edilmişti. Ancak görüşmenin mahiyeti çok önemli olmalı ki, AKP şefi Biden'i evine davet etti. 45 dakika sürmesi planlanan görüşmenin iki saati bulması, görüşmeye verilen önemin bir diğer göstergesi oldu.

Tayyip Erdoğan-Joe Biden görüşmesinde ABD ordusunun Irak'tan çekilmesi, Suriye'de rejim değişikliği, İran üzerindeki baskıların artırılması, İsrail'le ilişkilerin düzeltilmesi, Türkiye-Ermenistan ilişkileri ve Balkanlar'daki durumun ele alındığı bildirildi. Buna karşın kapalı kapılar ardında yapılan görüşmenin merkezinde Irak, İran ve Suriye'nin olduğundan kuşku duyan yok. ABD Savunma Bakanı Leon Panetta'nın 16 Aralık'ta Türkiye'ye gelecek olması da, bölgeye dönük emperyalist müdahalenin farklı boyutlar alabileceği kaygısını güçlendirmektedir.

Irak'ta ABD çıkarlarının bekçiliği

İşgalci Amerikan ordusunun yıl sonuna kadar Irak'tan çekilmesi planlanıyor. İşgalci güçlerin bir kısmı ile bazı silah donanımları İncirlik Üssü'ne konuşlandırılıyor. Yani ihtiyaç duyulduğu anda saldırıya geçmek için hazır bekletilecek.

İşgalci ordunun çekilmesinden sonra Irak'ta Amerikan çıkarlarının bekçiliğini Ankara'daki işbirlikçilere devretmek isteyen Obama yönetimi, Tayyip Erdoğan'la müritlerini pohpohlayıp duruyor. Gözlerini yayılmacı emeller bürümüş sermaye devleti ve AKP şefleri de bu “etkin taşeronluk” misyonuna pek hevesliler.

Irak'ta İran'ın etkisine set çekmek ve ABD çıkarlarını korumak karşılığında bu ülkedeki zenginliğin yağmasında pay almak ve emperyalistlerin desteği ile Kürt hareketini ezmek, AKP iktidarının öncelikli hedefleridir. Nitekim hem Biden-Gül hem

Biden-Erdoğan görüşmelerinin gündeminde, Kürt hareketinin ezilmesi, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerinin boğulması için ortak çalışma öncelikli sıralarda yer aldı.

Ankara'daki işbirlikçi rejimin Irak'ta ne kadar etkili olabileceği, sefil emellerine ulaşip ulaşmayacağı zamanla belli olacak. Ancak Irak'ın kolay lokma olmadığı, emperyalist orduların bu ülkede bataklıkla saplanması da bellidir. Dolayısıyla Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP hükümetinin Irak'ta fiyasko yaşaması muhtemeldir.

İran'a karşı emperyalistlerin safında!

Emperyalistlerin hedefindeki İran'a karşı ABD-Türkiye işbirliğinin pekiştiği gözleniyor. NATO'nun füze kalkını sisteminin Malatya Kürecik'e kurulmaya başlaması, Ankara-Washington hattındaki en uğursuz

gelişmelerden biridir. Zira İran'ı tehdit eden siyonist İsrail'e kalkan olmak için inşa edilmeye başlayan sistem, haklı olarak Tahran yönetiminin sert tepkisiyle karşılaştı.

İsrail'in İran'a askeri saldırı hazırlığına başladığını ilan etmesinin, tam da füze kalkanının inşa edilmeye başladığı günlere denk gelmesi tesadüf değil. Nitekim planı yakından izleyen İran yönetimi, olası bir saldırıya maruz kalması durumunda, ilk hedefinin Malatya'daki

füze kalkını sistemi olacağını ilan etti. Açıklamayı yapan İranlı general, olası bir saldırıya karşı çok sert yanıt vereceklerini ve bunun bölgeyle sınırlı kalmayacağını belirtti.

Hal böyleyken AKP şeflerinin “füze kalkını İran'ı hedef almıyor” türünden açıklamalar yapmaları, gülünç duruma düşmelerine yol açıyor. Zira füze kalkanının İran'ı hedef aldığı, İsrail'i ise koruduğu kimse için sır değil.

İran'ı hedef alacak olası bir saldırının bölgeyi yangın yerine çevireceği konusunda bir tartışma yokken, Ankara'daki işbirlikçi takımının bu komşu ülkeye karşı ABD safında yer alması utanç vericidir.

Emperyalistler adına tetikçilik yapanların, kritik meselelerde efendilerinden bağımsız karar almalarının mümkün olmadığı bir kez daha görülmüştür.

Ortadoğu'da savaş tamtamları çalan emperyalistlerin Türk devletini İran karşıtı cepheye dahil etmesi, AKP hükümetine dizilen övgülerin kaynağına da işaret ediyor. Ancak, emperyalist haydutların övgülerine mazhar olanların, halkların lanetiyle anılmaları da kaçınılmazdır.

Emperyalist planda başrol üstleniliyor

Emperyalistlerle bölgedeki gerici işbirlikçilerinin namluları hâlihazırda Suriye'ye çevrilmiş durumda. Şam'da kukla bir rejim kurma planını uygulayan ABD ile suç ortakları, Tayyip Erdoğan'la müritlerini “planın öncüsü” ilan ettiler. Her tür yasa veya ahlaki değeri bir kenara atan AKP şefleri, ne pahasına olursa olsun Beşar Esad yönetimini devirme hedefine odaklanmış durumdadır.

ABD adına hareket etmekten güç alan Ankara'daki işbirlikçi takımı, “bölgede rejim değiştirebilecek güce ulaştık” havalalarında. Oysa bu kaba kibrin esas dayanağı, uygulamaya çalıştıkları gerici planın ABD patentli olmasıdır. Bu planın uygulanmasına “öncülük” etmek, komşu bir halka karşı emperyalistler adına tetikçilik yapmaktan başka bir anlam taşımıyor. Bu uğursuz rol, utanç verici olduğu kadar alçaltıcıdır aynı zamanda.

Ülke topraklarının saldırı üssü haline getirilmesi önlenmelidir!

Emperyalistlerin AKP iktidarına övgü üzerine övgü dizmelerinin nedeni, üç komşu ülkede ABD çıkarlarının bekçiliğine soyunmasıdır. Daha birkaç ay önce “eksen kayması”na yol açtığı gerekçesiyle AKP hükümetine ve şeflerine yüklenenlerin bu tutum değişikliğinin sırrı “ektin tetikçilikte” yatmaktadır.

Bu gidişat, bölge halklarının tepesinde savaş tamtamları çalan emperyalistlerle aktif suç ortaklığı yapıldığını gösteriyor. Komşu halkları hedef alan saldırganlık ve savaş politikası, tüm bölge halklarının geleceğini de yakından ilgilendirmektedir. Zira Suriye veya İran'a dönük olası bir askeri saldırı bölgesel bir savaşın fitilini ateşleyebilecektir.

Hem bölge halklarıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmek, hem Türk devleti/AKP hükümetinin ülke topraklarını bir saldırı üssü haline getirme girişimlerini engellemek için anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadelenin yükseltilmesi hayati bir önem taşıyor.

Emperyalistler ve işbirlikçileri Suriye’yi abluka altına aldı...

Gerici saldırganlık ve savaş cephesine karşı birleşik direniş!

Emperyalist güçlerle bölgedeki gerici işbirlikçileri, Şam’da kukla bir rejimi işbaşına getirebilmek için dört koldan saldırıya geçmiş haldeler. ABD’nin merkezinde durduğu bu saldırganlıkta, AB emperyalistleri destekçi; Suudi Arabistan, Katar, Ürdün gibi ortaçağ kalıntısı krallıklarla yönetilen devletlerin başını çektiği Arap Birliği suç ortağı; Türk devleti/dinci gericilik odağı AKP iktidarı ise baş tetikçidir...

Bu gerici, saldırgan koalisyonun temel hedefi Baas yönetimini yıkmak, yerine ‘dinci gerici, Amerikancı, neoliberal, zorba’ bir yönetim kurmaktır. Savaş baronlarıyla suç ortakları bu uğursuz emellerine ulaşabilirlerse eğer Lübnan Hizbullahı’nı tasfiye etmek, Hamas’ı, Suudi Arabistan başta olmak üzere Amerikancı dinciler eliyle kontrol etmek, İran etrafındaki çemberi ise daraltarak Tahran’da da Amerikancı bir rejimin kurulması için zemin düzlemek isteyeceklerdir.

Pentagon’un savaş baronları ile -başta Ankara’dakiler olmak üzere- bölgedeki gerici işbirlikçileri, Ortadoğu’da emperyalist/siyonist planlara/çıkarlara itiraz eden, bu konuda ‘çatlak ses’ çıkaran tek bir güç bırakmak istemiyorlar. Şam’da Amerikan kuklası bir yönetimin kurulması, temel öncelikleri durumundadır.

ABD-AB merkezli küstahlık ve riyakârlık

Sermaye medyasında yayınlanan haberlere bakılırsa, emperyalistler, Suriye’de sivilleri Baas yönetiminin zulmünden kurtarmak için yanıp tutuşuyorlar. Afganistan’ı, Irak’ı, Libya’yı savaş uçaklarıyla bombalayarak harabeye çeviren, kadın-çocuk ayrımı yapmadan milyonlarca sivil katleden bu savaş baronları, Suriyeli sivillerin can güvenliğini sağlamak için çaba sarf ediyorlarmış...

Gerçeklerin tersyüz edilmesi, ezilen halkların ise aşağılanması anlamına gelen bu iğrenç yalanlara itibar eden olduğunu sanmıyoruz. Zira ‘sivilleri koruma’ üzerine edilen vaazlarda bile, gerici/sefil planların izi sırtıtmaktadır. Washington, Brüksel kaynaklı açıklamalar, ‘Beşar Esad yönetimi miadını doldurmuştur, biran önce çekilmelidir, çekilmeye zorlamak için yaptırımlara ağırlık verilmelidir, BM ile Arap Birliği üstüne düşen rolü oynamalıdır. Türk devleti/AKP hükümeti bu konuda öncülük rolü oynuyor, bunu takdir ediyoruz, aynen devam etmelidir...’ şeklinde özetlenebilir.

Burada Suriyeli işçi ve emekçilerin ekonomik, demokratik, sosyal, siyasal taleplerinin izi bile yoktur. Olamaz da! Zira işçi emekçilerin sorunlarını çözmek, taleplerini karşılamak emperyalistlerin işi değildir. Tersine emekçilerin kazanımları ancak emperyalistlerle gerici işbirlikçilerine karşı mücadele ile mümkündür.

ABD-AB emperyalistlerinin ‘sivilleri koruma’ söylemleri kaba bir riyakârlık, Suriye’ye müdahaleleri ise tam bir küstahlıktır.

Arap Birliği emperyalistlerin suç ortaklığını yapıyor

İrkçı-siyonist İsrail rejiminin Filistin’deki işgal ve katliamlarına karşı kılını kıpırdatmayan, İsrail’in 2006’da Lübnan’ı vahşi bir şekilde bombalamasını

izleyen, işgal ordularının 1.5 milyon Iraklıyı katletmesine tepki göstermeyen, Bahreyn’e giren Suudi ordusunun zorba El Sabah rejimiyle gerçekleştirdiği katliam ve sürekliliğini görmezden gelen Arap Birliği, nasıl oluyorsa Baas yönetimin zorbalığına karşı bayrak açıyor.

Arap Birliği’nin, -Tüzüğüne aykırı olmasına rağmen- Suriye’nin üyeliğini askıya alması, ardından ise yaptırım kararları alması, emperyalist baskı ile başını Suudi Arabistan’ın çektiği körfez ülkelerinin dayatmalarına boyun eğdiğini gösteriyor. Tabi bu konuda, Arap Birliği’nin Kahire’deki toplantıya katılan Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun oynadığı uğursuz rolü de göz ardı etmemek gerekiyor.

Savaş aygıtı NATO’nun Libya saldırısına çanak tutan kararın ardından, Suriye’ye karşı takındığı tutumla da emperyalistlere hizmet eden Arap Birliği, denebilir ki, tarihinin en utanç verici günlerini yaşıyor.

Arap Birliği’nin, baskıya son verip halkın taleplerini yerine getirmesi için Baas yönetimine çağrılarda bulunması, aldığı kararları ise bu gerekçeye dayandırması, tam bir komedidir. Zira Suriye’yi hedef alan karar Suudi patentlidir. Oysa biliniyor ki, ortaçağ kalıntısı şeriatçı Suudi rejiminden daha zorba bir yönetim yoktur Arap dünyasında. Köktendinci Vahhabiliğin temsilcisi olan bu rejimde en sıradan bir insan hakkından bile söz etmek mümkün değildir. Kaldı ki, Suudi Arabistan’da da bir yıldan beri bazı kentlerde gösteriler yapılıyor. Her eylemi devlet terörüyle bastıran şeriatçı rejim, protesto eylemlerine katılan çok sayıda genci katlederken, yüzlerce kişiyi işkence tezgahlarından geçirip zindana atmıştır. İşçi ve emekçilerin en ufak bir sosyal hakkının bulunmadığı bu şeriatçı rejimde kadınlar, halen “insan statüsü” kazanabilmiş değiller.

Hal böyleyken bu kokuşmuş zorba rejimle destekçilerinin hazırladığı kararları kabul eden Arap Birliği, emperyalistlerin suç ortağı durumuna düşmüştür.

Gerici muhalefetin üssü Ankara

Emekçilerin demokratik, sosyal, siyasal taleplerle eyleme geçmesini fırsat bilen Baas karşıtı gerici güçler, yazık ki, hareketi, egemenler arası iktidar savaşının bir aleti durumuna düşürmeyi başardılar. Baas rejiminin zorbalığı ve ilk adımda sol/sosyalist muhalefetin liderlerini tutuklaması, sonuç itibarıyla dinci gerici ve liberal muhalefetin işine yaramıştır.

Başta Müslüman Kardeşler olmak üzere gerici Baas muhalifleri, ilk günlerden beri Ankara’daki Amerikancılarla yakın temas içinde oldular. Antalya’da başlayan toplantılar, gelinen yerde Ahmet

Davutoğlu’nun gözetiminde yapılıyor. Hem “Özgür Suriye Ordusu” adıyla silahlı saldırılar düzenleyen çetelerin hem Suriye Ulusal Konseyi adı altında biraraya gelen gerici muhalefetin hamiliğini yapan AKP şefleri, “Baas yönetimini yıkma ihalesi”ni Pentagon adına icra etme çabasını sürdürüyorlar.

Türk devleti/AKP hükümetinin ihalenin başarısı için gösterdiği gayreti takdirle karşılayan Pentagon şefleri, Baas muhaliflerinin -Libya’da olduğu gibi- tek çatı altında toplanmalarını istiyordu. Nitekim bu talebi karşılamak için özel çaba sarf eden Ahmet Davutoğlu, ilk toplantılarını da Türkiye’de gerçekleştiren Özgür Suriye Ordusu ile Suriye Ulusal Konseyi adlı gerici güçlerin birleşme kararı almalarını nihayet sağlayabildi.

Esad yönetimine karşı birlikte hareket etme kararının alındığı toplantıya Ahmet Davutoğlu’nun bizzat katılması, AKP iktidarının Pentagon’un savaş baronları adına tetikçilikte sınır tanımadığını gözler önüne sermiştir. Hal böyleyken silahlı çeteleri himaye edip destekleyen AKP şeflerinin, “Suriye’de sivillerin öldürülmesine sessiz kalamayız” şeklinde vaazlar vermesi, ancak tiksintiyle karşılanabilir. Zira hem Müslüman Kardeşler hem silahlı çetelerin kendileri de sivilleri katlediyor. Dahası Sudan’da soykırım yapmakla suçlanan El Beşir’e kucak açanlar da Tayyip Erdoğan’la müritlerinden başkası değildi. AKP şefleri sivillerin hayatına önem verselerdi eğer, “yüzlerce Kürt çocuğunu katleden iktidar” ünvanıyla anılmazlardı.

Vurgulamak gerekiyor ki, Esad yönetiminin Arap Birliği’nin dayattığı anlaşmayı onaylamak zorunda kalması da, Ahmet Davutoğlu’nu rahatsız etti. 500 gözlemcinin Suriye’ye girişine izin verileceğini açıklayan Esad yönetimi, bunun karşılığında Suriye’nin üyeliğini askıya alan kararlar son yaptırım kararlarının geçersiz sayılmasını talep ediyor.

Bu arada Suriye topraklarında tampon bölge oluşturup gerici muhalefete sığınak yaratmak isteyen Ankara’daki Amerikancı takımı, enerjisini Şam’da kukla bir yönetimi işbaşına getirmeye hasretmiş durumda.

Esad yönetiminin anlaşmaya şartlı onay verdiğini öne süren Ahmet Davutoğlu’nun, “Arap Birliği anlaşma önerisini reddetmelidir” şeklinde açıklaması da Suriye’deki çatışmaların durmasından değil, daha çok kan akıtılmasından yana olduğunu kanıtlamaktadır. Zira verili koşullarda Suriye’yi kan gölüne çevirmeden Baas yönetimini yıkmamanın mümkün olmayacağını AKP’li bakan gibi onun efendileri de biliyor.

Bir kez daha gerici saldırganlık ve savaş karşı direniş...

ABD emperyalizmi, suç ortakları ve tetikçileri, Baas yönetimini yıkıp Şam’da kukla bir yönetim kurmaya odaklanmış bulunuyorlar. Bu kapsamlı kuşatma ve saldırı, Baas veya Suriye ile sınırlı olmayıp, tüm bölge halklarını hedef almaktadır. Aynı günlerde İran’ın da Washington, Brüksel, Tel Aviv kaynaklı tacizlere maruz kalması bu planın bir parçasıdır.

Ortadoğu’yu, sadece emperyalist/siyonist güçlerle tetikçilerinin borazanının öttüğü bir coğrafyaya çevirmeyi hedefleyen bu gerici/pervasız planı bozmak için, bölge halklarıyla ilerici-devrimci güçlerin militan/birleşik bir direniş örmesi şarttır.

Faşist baskı ve teröre karşı binler sokakta!

Ülke çapındaki faşist baskı ve teröre karşı 3 Aralık günü DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'nin çağrısıyla Türkiye'nin dört bir yanında eylemler yapıldı. Gözaltı ve tutuklama terörüne karşı alanlara çıkan binlerce kişi AKP hükümeti eliyle devreye sokulan baskı politikalarına tepki gösterdi.

İstanbul

İstanbul'da işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler kitlesel ve coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüşte aralarında BDSP, BDP, ÖDP, SDP, TKP, Halkevleri, EHP, Kaldıraç, ESP, DİP, EMEP, Tüm-İGD ve SODAP'ın da bulunduğu ilerici ve devrimci güçler de yer aldı. CHP yöneticilerinin de eyleme katıldığı görüldü. DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş'in katılımının dikkat çektiği yürüyüşte dört örgüt içerisinde katılımın ağırlığını KESK'e bağlı sendikalar oluşturdu.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. "Özel yetkili mahkemeler ve Terörle Mücadele Yasası kaldırılсын, gözaltılar durdurulsun, tutuklular serbest bırakılсын! / Emek ve Demokrasi Güçleri" şiarının yazılı olduğu siyah pankart taşınırken, kurumlar da dövizleriyle yürüyüşte yer aldı.

İstiklal Caddesi üzerinde iki kere oturma eylemi yapılırken "Büşra Ersanlı", "Ragıp Zarakolu", "Mustafa Avcı", "Nedim Şener", "Ahmet Şık", "Mustafa Balbay", "devrimci tutsaklar", "tutuklu KESK'liler", "Kürt halkı" anonslarına kitle "burada!" haykırışı ile karşılık verdi.

Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde basın açıklamasını **KESK Genel Başkanı Lami Özgen** okudu.

AKP için demokrasinin kıstasının AKP'li olmak, AKP politikalarının kayıtsız şartsız desteklenmesi olduğunu belirtti.

Ankara

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri imzasıyla çağrı yapılan eyleme birçok milletvekili, aydın-sanatçı, sendika-oda ve ilerici-devrimci kurum katılarak destek verdi.

Kolej Meydanı'nda toplanan kitle yolu trafiğe kapatarak; öfkeli ve coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Sakarya Caddesi'ne gelindiğinde ise basın açıklaması yapıldı. DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, AKP döneminde yoğunlaşan saldırıların, AKP'nin kadrolaşma ve devleti ele geçirme politikasının bir parçası olduğunu söyledi.

Basın metninin okunmasının ardından eylem halaylarla bitirildi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eyleme BDP milletvekilleri Sırrı Süreyya Önder, Ertuğrul Kürkçü, CHP milletvekili Süleyman Çelebi ile aydın ve sanatçıların yanısıra aralarında BSDP'nin de bulunduğu birçok ilerici ve devrimci kurum destek verdi.

Bursa

Bursa'da Fomara Meydanı'nda toplanan DİSK, KESK, TMMOB, TTB üyeleri ve destek veren kurumlar AKP il binasına yürüdü. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı yürüyüşte, taleplerinin yer aldığı "Faşizme karşı omuz omuza!" şiarlı pankart açıldı. Emek ve Demokrasi Güçleri adına KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ergin Uygun basın açıklamasını okudu. Türkiye'nin bir açık hava cezaevine dönüştüğü ve her yeni güne tutuklama haberleri ile başladığı vurgulanarak faşist yönetimin kurumlaştırıldığına dikkat

çekildi.

Adana

Adana'da işçi ve emekçilerle ilerici ve devrimci güçler İnönü Parkı'na yürüdü. Yürüyüş öncesi polislin eylemi engelleme girişimi atılan sloganlarla protesto edildi. Kitlenin kararlı duruşuyla yürüyüş başladı. İnönü Parkı'na gelindiğinde basın metni KESK Dönem Sözcüsü ve SES Şube Başkanı Muzaffer Yüksel tarafından okundu.

Açıklamada Başbakan'ın yeni okulların, hastanelerin, yolların yapılacağı ya da insanca yaşayacak ücret müjdesi değil yeni cezaevi yapma müjdesi verdiğine değinilerek mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Basın metninin okunmasından sonra sembolik olarak bir dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. 21 Aralık'ta sağlık emekçilerinin iş bırakma eylemine de çağrı yapıldı.

BDSP'nin de aralarında olduğu devrimci ve ilerici güçlerin destek verdiği eyleme 200'ü aşkın emekçi katıldı.

Manisa

KESK Manisa Şubeler Platformu, KCK operasyonları adı altında yaşanan tutuklama terörünü, işçi ve emekçilere, sendikalara yönelik gerçekleştirilen saldırıları protesto etti.

Manolya Meydanı'nda toplanan kamu emekçileri adına konuşan Eğitim Sen Manisa Şube Başkanı Remzi Şirin, baskı ve tutuklamaların toplumun her kesiminden insanı, işçi ve emekçiyi ve özellikle mücadele bayrağını yükseltenleri kapsadığını, KESK ve DİSK bünyesindeki birtakım sendikacıların bu süreçte tutuklandığını, bu baskıların ve tutuklamaların devam edeceğini söyledi.

Eskişehir

Eskişehir'de İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan emekçiler "Faşizme karşı omuz omuza / Emek ve Demokrasi Güçleri" pankartı ile Hamamyolu Saat Kulesi'ne yürüdü. Basın açıklamasında AKP hükümetinin işçilere, derelerine sahip çıkan köylülere, füze kalkanı istemeyenlere, adalet arayan avukatlara saldırırken emperyalizme uşaklık yaptığı belirtildi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme DİSK ve diğer sendikaların temsilcilerinin yanı sıra BDSP, EHP, Halkevleri, ÖDP de katıldı.

İzmir

Emekçiler eylem için Basmane'de toplandı. Buradan yol kesilerek Konak yönüne doğru yürüyüşe geçildi.

Yaklaşık 5 bin kişinin yer aldığı yürüyüşte katılımın ağırlığını önlükleriyle eyleme katılan Genel-İş üyeleri oluşturuyordu. Kortejlerin en önünde ise sendika başkanlarının yanı sıra CHP milletvekilleri yer aldı. Yürüyüş sırasında çevrede bulunan izleyiciler de alkışlarla desteklerini sundular.

Konak Meydanı'na gelindiğinde İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne sahne kurularak programa geçildi. Burada ilk olarak tutuklu sendikacıların adları sayıldı ve "Burada" denilerek karşılandı.

CHP'nin ikiye bölünmesi damgasını vurdu!

İzmir eylemi, ne yazık ki CHP hegemonyasında gerçekleşti. Eyleme 5 milletvekili ile katılan CHP gerek

yürüyüşte, gerekse konuşmalar sırasında yüzüstülüğünü göstermiş oldu.

Eylem kürsüsünün geçmiş mitinglerden farklı olarak doğrudan belediye önüne kurulması ve ilk olarak tutuklu sendikacıların isimlerinin sayılması eylemi adeta belediyeye ve CHP'ye destek eylemine dönüştürdü. Kürt halkının ve devrimci güçlerin de eyleme çok sınırlı katılım göstermiş olması bu etkinin kırılma imkanını ortadan kaldırdı. Sınıf devrimcilerinin attığı "Ne AKP ne CHP, çözüm devrimde sosyalizmde!" sloganı ise küçük bir kesim tarafından sahiplenildi.

Eylemin sonunda Kemal Kılıçdaroğlu'nun katılımı ile gerçekleştirilecek CHP mitinginin "işçilerin emekçilerin mitingi" denilerek duyurulması ve herkesin davet edilmesi ise son nokta oldu. Kuşkusuz ki bu tablonun yaratılmasında başından beri icazetçi sendikacılığın temsilcisi olan DİSK yönetimi özel bir yol oynadı.

Kayseri

Kayseri'de Sivas Caddesi pano altında toplanan emekçiler basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK Kayseri Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü U. Sedat Ünsal ortak açıklamayı okudu.

Kayseri İşçi Birliği'nin de katıldığı eyleme BDSP, DHF, EMEP, ESP ve SDP de destek verdi. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Edirne

KESK, DİSK, TTB ve TMMOB bileşenlerinden oluşan Edirne Emek ve Demokrasi Güçleri ülke genelindeki faşist teröre karşı İlhan Koman Parkı'ndan Saraçlar Caddesi'ne yürüdü.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde basın açıklamasının okunmasının ardından tek kişilik gösteri ile AKP'nin uygulamaları teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - Adana - Ankara - Manisa - Eskişehir - İzmir - Kayseri - Edirne

“Korktukları için saldırıyorlar”

AKP hükümeti eliyle hayata geçirilen faşist baskı ve teröre karşı binlerce emekçi Türkiye genelinde alanlara çıktı. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB’nin çağrısıyla gerçekleştirilen eylemlerin İstanbul ayağında KCK operasyonlarına, gözaltı ve tutuklama terörüne büyük bir öfke vardı. İstiklal Caddesi’nde gerçekleştirilen yürüyüşe katılan işçiler, emekçiler ve gençler faşist baskı ve teröre ilişkin görüşlerini gazetemizle paylaştı.

BİR Emin Ekinci (Eğitim Sen İstanbul 7 No’lu Şube

Başkanı): Biz bu birlikteliğin daha çok büyümesinden ve yaygınlaşmasından yanayız. AKP neoliberal politikalarla iktidarını sürdürüyor. Aynı zamanda Kürt sorunu üzerinden toplumu baskı altında tutmaya çalışıyor. Ciddi anlamda bir furya var.

Hukukçulardan, KCK operasyonlarından gazetecilere kadar herkesi içine alan bir operasyon var. Buna karşı daha geniş bir muhalefeti örmek gerekir. Sadece dört örgüt olarak değil bu neoliberal politikalarla etkilenen tüm mağdurları biraraya getirecek bir şey yapmak lazım.

Onur Aydın (Emek Gençliği üyesi): AKP’nin ülkeyi götürdüğü yer belli. Demokrasi güçleri, kadınlar ve gençlik olarak faşist saldırılara, Kürt halkının mücadelesini bölme ve işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı bugün buradayız. Mücadelemizi bugün de burada devam ettiriyoruz.

AKP’nin bugüne kadarki politikaları belli. 500 öğrencinin tutuklu bulunduğu bir ortamda ülke sanki normal bir havadaymış gibi gösteriliyor. Burada da bizim mücadelemiz AKP’nin yaptıklarının doğru olmadığını anlatmaktır. Siyasi soykırıma karşı mücadelemiz sürecek.

Süleyman Keskin (Enerji Sen Örgütlenme Uzmanı):

Aslında bugün sola yönelik bir operasyon varmış gibi gösteriliyor ama bu saldırılar neoliberal politikalar altında tüm herkesedir. Termik santrallere, maden ocaklarına karşı direnen köylülerde görüyoruz. AKP’nin

hukusuzluğuna karşı bugün alanlardayız. Bu süreçte gerekli tepkiyi koymazsak bu böyle gider. Bambaşka bir süreç yaşıyoruz. Bu memlekette savaş koşullarında gözaltıları ve baskı koşullarını gördük. Bu saldırıları ancak sokakta olarak durdurabileceğimize inanıyoruz. Kitle örgütleri, sendikalar, devrimciler bugün ve 9 Aralık’ta alanlarda olacaklar. Hopa davasının görüldüğü gün Ankara’da buluşalım.

Arif Ekinci (Eğitim Sen İstanbul 6 No’lu Şube üyesi):

Bugün iktidar kendisine muhalif olan tüm herkesi baskı altına alıp tutuklayarak içeri tıkmaya çalışıyor. Ama emekçilerin mücadelesinin yükselmesinden korktukları için saldırmaya devam ediyorlar.

Tutuklamalar, gözaltılar onların korkularının göstergesidir. Dolayısıyla bu tür eylemleri çoğaltıp alanlarda olmalıyız.

Veysel Demir (Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı):

Siyasi iktidarın mevcut uygulamaları ülkede tam anlamıyla bir Hitler rejimi yaşandığını gösteriyor. Kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret ve köle işçilik gibi saldırılarla paralel olarak ilerici, sosyalist ve devrimci güçlere yönelik gözaltı ve tutuklamalar 12 Eylül dönemini aratmıyor. Bizler de emekten, mücadeleden yana güçler olarak AKP’nin baskılarına karşı alanlarda olmaya devam edeceğiz.

Hasan Onay (Yapı Yol Sen İstanbul Şube YK üyesi):

Bölgemizdeki emperyalist paylaşım savaşının Anadolu’daki yansıması AKP hükümetini önlemler almaya itiyor. Siyasi iktidar, baskı ve zor politikalarıyla “uslu durmazsanız arkası gelecek” diyor. Bu da ABD’nin bölgedeki politikalarıyla uyumlu bir davranıştır.

Suat Güneş (Kimya Mühendisi): Neoliberal kapitalizmin temsilcisi AKP ülkeyi sermayeye peşkeş çekerken buna karşı çıkan taşeron işçileri, üniversitelileri, gazetecileri ve Kürt halkını terörist ilan etmektedir. 12 Eylül’ü aratmayan bu tutuklamalar, AKP faşizminin

ne kadar acımasız olduğunu gösteriyor. Bizler buna karşı dün olduğu gibi bugün de alanlardayız. Baskılar, gözaltılar bizi yıldırmıyor, tam tersine daha çok cesaretlendiriyor. Sokakları, üniversiteleri, fabrikaları faşistlere, gericiyle bırakmayacağız.

Harun Gürler (Silivri Belediyesi işçisi / DİSK-Genel-İş üyesi):

Bugün buraya baskıları, tutuklamaları kaldırmak için geldik. Bizleri baskılarla yıldıramazlar. Hep beraber dayanışma olmazsa yıldırlırlar. Böyle eylemlerin çoğaltılması lazım. Üzerimize düşeni yapacağız.

Gamze Kayhan (Eski Ontex direnişçisi):

Devletin baskı ve terörü sadece bu son tutuklamalarla ortaya çıkmadı. İlerici ve devrimcilere yönelik baskılar her zaman vardı. 12 Eylül öncesinde de sonrasında da vardı. Ne zaman muhalif güçler ses çıkarsa tutuklama, gözaltılara başvuruluyor. Bu devletin faşist bir yüzüdür.

Burjuva diktatörlüğünün doğası gereği uygulamalardır. Bu saldırılar ise her zaman birleşik mücadeleyle püskürtülür.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Kaos Timi” davasında 3 tahliye

23 Ocak 2011’de tutuklanan ve burjuva medyada “Kaos timi” olarak nitelendirilen ilerici, devrimci öğrenciler 6 Aralık günü ilk kez hakim karşısına çıkarıldılar.

Ali Haydar Yıldız, Yusufcan Yıldırım, Uğurcan Soybelli, Rıdvan Akbaş ve Didem Ezgi Serap isimli beş üniversite öğrencisinin ilk duruşması Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Tutuklu öğrencilerden 3’ü serbest bırakıldı.

Adliye önünde eylem

Devrimci, demokrat gençlik örgütleri, Ankara Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. DGH, DÖB, DPG, Ekim Gençliği, EHP Gençliği, SGD ve YDG’nin ortak örgütlediği basın açıklamasında, egemenlerin iktidarı tehlikeye girdiğinde sistemin bekası için kendi yasalarını bile hiçe saydığı belirtildi.

Hopa ve KCK operasyonlarına da değinilen basın açıklamasında “Zindanlar ve tutsaklık sorunu, gençliğin ve emekçilerin sorunudur. Devrimci, demokrat yurtseverleri zindanlara atarak egemenler, işçi ve emekçilerin, Kürt ulusunun ve gençliğin mücadelesini öncüsüz bırakmaya ve bitirmeye çalışmaktadır. Devrimci tutsaklar devrim mücadelemizin onurudur. Devrimci tutsakların özgürlüğü devrim mücadelesinin zaferine bağlıdır. Bu nedenle devrimci tutsaklar özgürleşene kadar mücadelemiz sürecek.” denildi.

3 öğrenci serbest

Yusufcan Yıldırım (DÖB), Ali Haydar Yıldız (DGH) ve Rıdvan Erbaş (Dev Genç) serbest bırakılırken Uğurcan Soybelli (DYG) ve Didem Ezgi’nin (DYG) tutukluluk hallerinin devamına kararı verildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tutuklama ve gözaltılar tam gaz

İlerici ve devrimci güçlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor.

Ankara, Denizli, Eskişehir ve Bolu’da 29 Kasım Salı günü düzenlenen eşzamanlı operasyonlarda gözaltına alınan 7 **Odak** dergisi okuru hakkında tutuklama kararı verildi.

Terörle Mücadele Şubesi’ne bağlı polisler tarafından örgüt üyeliği iddiasıyla gözaltına alınan Hüseyin Arlier, Umut Halit Nuray, Barış Onay, Meltem Tuna, Reyhan Akıvılcım, Emrah Irmak, Sedat Yıldırım 2 Aralık günü çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı. Tutuklanan Odak okurları Sincan Cezaevi’ne götürüldü.

Dersim ve İstanbul’da 5 Aralık sabahı gerçekleştirilen ev ve kurum baskınlarıyla gözaltına alınan 4 **DHF** faaliyetçisi ve 1 DHF taraftarı Malatya’da çıkarıldıkları 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nce tutuklandılar. Dersim’den apar topar kaçırılarak Malatya’ya götürülen DHF’liler, 6 Aralık akşamı tutuklanarak Malatya E Tipi Hapishanesi’ne sevk edildi.

İstanbul’da 6 Aralık sabahı birçok adrese yapılan eşzamanlı baskınlarda **Devrimci Karargah** üyesi oldukları iddiasıyla 12 kişi gözaltına alındı.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İzmir Şube Başkanı Avukat Hüseyin Korkmaz ile tutuklamalar üzerine: **“Kararlar siyasaldır”**

- 33 avukatın tutuklanmasıyla gelişen süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yapılmış olan tutuklamaların dosyalarını incelediğimizde içerik açısından hukuksal bir suç unsuruna rastlanmadığı görülmekte. Örneğin Abdullah Öcalan’a talimat götördükleri gerekçesiyle tutuklanmış olan avukat arkadaşlarımıza bu talimatlarla ilişkin hiçbir soru sorulmadı. Tutuklanma amaçlarıyla, dosyaya delil olarak sunulan evraklar arasında hiçbir illiyet bağı yoktur. Soruşturma evrakları ve dosya bütünlüğü incelendiğinde verilmiş olan tutuklama kararlarının hukuksal değil siyasal olduğu kesinlik kazanmaktadır.

- Tutuklanan avukatlar arasında şubenizin üyeleri de bulunuyor. ÇHD olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İzmir’de 5 ÇHD üyesi gözaltına alındı. Bir üyemiz sorgu aşamasında bırakıldı, diğerleri tutuklandı. Öncelikle biz ÇHD olarak savunma özgürlüğünün çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Kişilerin savunulma özgürlüğü olduğunu düşünüyoruz. ÇHD olarak, ulusal ve uluslararası alandaki örgütleri de dahil ederek bir kampanya örgütlemeyi düşünüyoruz. Dünyada avukatların müvekkilleriyle ilişkilerinden dolayı tutuklanmasının başka bir örneği mevcut değildir. Biz ÇHD olarak bu hafta sonu İstanbul’da genişletilmiş merkez yürütme kurulu toplantısı yaptık. Gündem maddelerimizden biri de bu konuydu. İlerleyen günlerde kamuoyuna daha somut açıklama yapacağız.

- İnsan avı olarak nitelenebilecek bir dönemden geçiyoruz. Bu hukuksuzluğu durdurmak için neler yapılabilir?

Vardığımız noktada 12 Eylül ve 12 Mart hukukunu arar bir pozisyondayız. Askeri dikta dönemlerindeki hukuksuzluk delil bulunup bulunmamasından ziyade delilin elde ediliş şekilleri yönüyle ortaya çıkıyordu. İşkence ve kötü muamele yoluyla deliller elde ediliyordu. Hukuksuzluk ve insan hakları ihlalleri bu yöneydi. Şu anda geline nokta ise yapılmakta olan yargılamalarda somut delillerle bile karşı karşıya değiliz. Bir insanın suçlanması için asgari düzeyde bile bir delil aranmamakta, birçok dosyanın içinde de kişilerin suçlu olduğunu gösteren zerrece delil bulunmamaktadır.

- KCK, Hopa davaları biçiminde süren saldırganlığın siyasi arka planı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Böylelikle Türkiye’yi dikensiz gül bahçesi haline getirmek istiyorlar. Dünyada kapitalizmin ileri bir

evresi olan emperyalizm ve tekeller dönemi yaşanmaktadır. Lenin’in emperyalizm kitabında da vurguladığı üzere tekeller döneminde sermaye gerici ve müdahalecidir. Bu dönemde saldırıların yoğunlaşması ve artması beklenen bir durumdur. Çünkü sermaye ve patronlar krizden çıkışların çaresini, emek sömürsünün artırılmasında aramaktadırlar. Dolayısıyla sermayenin sözcüsü konumundaki hükümetlerin işçi sınıfı üzerindeki baskısı artmaktadır. Uluslararası alanda ise Suriye’ye ve İran’a olası operasyonlar gündemdedir. Türkiye’ye bu operasyonlarda önemli roller biçilmektedir. Gelinmiş olan bu noktada sermayeye ayak bağı olacak muhalefetin susturulmak istenmesi sınıfsal reflekslerin bir sonucudur.

- Tüm bu saldırılara karşı çözüm nerededir?

Bir hukukçu olarak hukukun kendi başına bir çözüm üretebileceğini hiçbir zaman düşünmedim. Yaşamış olduğumuz süreçte hukuk adına yapılmış olan düzenlemelerin hepsinin aslında sermayenin talepleri doğrultusunda çıkartılan siyasal düzenlemeler olduğu görülmektedir. Burada iki taraf vardır sermaye ve işçi sınıfı. Yeni bir dünyanın nasıl yeniden kurulacağı konusunda son sözü işçi sınıfı söyleyecektir. İşçi sınıfı ayağa kalkıp politik öncüsüyle birlikte iktidarı ele alabilirse, yeni bir dünya kurmak mümkün olabilecektir. Aksi takdirde bu haliyle ve bu sermaye ilişkileri içinde dünya bir yok oluşa doğru gitmektedir. Rosa Lüksemburg’un dediği gibi insanlığın önünde iki seçenek var, “ya sosyalizm ya barbarlık!”

Kızıl Bayrak/İzmir

Katliamın üstü örtülecek mi?

Sivas Katliamı Davası ana dosyasında “firari” oldukları için dosyaları ayrılan 7 sanığın yargılanmasına 5 Aralık günü Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde devam edildi. Dava 13 Mart 2012 tarihine ertelendi. Duruşmayı Toplumsal Bellek Platformu üyeleri ile Alevi derneklerinin temsilcileri izledi.

Duruşmada müşteki avukatlarından Şenal Sarihan, Sivas katliamcılarının Cafer Erçakmak’ın DNA testinin yanlış yapıldığı bilgisini verdi. Defnedilen kişinin Erçakmak olup olmadığı konusunda, Erçakmak’ın oğlu Ergün Erçakmak ile eşi Nuran Erçakmak’tan alınan kan ve doku örneklerinin DNA testlerinin yapıldığını anlatan Sarihan, “Bir kişinin eşiyle DNA bağı olmaz. Bu durumda karar verilirse, dosya üzerindeki kuşku devam edecektir. Bu sebeple Cafer Erçakmak’ın birinci derecede yakınlarıyla, annesi veya kardeşleriyle DNA’sı karşılaştırılsın” dedi.

Sarihan, duruşmanın ardından Ankara Adliyesi önünde yaptığı basın açıklamasında, davanın sadece Sivas katliamı davası değil, daha önce de canlarına kıyılmış olan insanların ortak davası olduğunu söyledi. Davanın büyük ihtimalle zaman aşımından düşürülmesini beklediklerini ifade ederek, yargıçlardan geniş yorum yapmalarını talep ettiklerini, zaman aşımına olanak vermemelerini istediklerini kaydetti.

Bir önceki duruşmada Cumhuriyet Savcısı Hakan Yüksel, firari sanıklar Şevket Erdoğan, Köksal Koçak, İhsan Çakmak, Hakan Karaca, Yılmaz Bağ ve Necmi Karaömeroğlu’nun üzerlerine atılı eylemlerinin ‘Anayasal düzeni zorla değiştirmeye teşebbüse iştirak’ suçu olduğunu belirterek, bu suça ilişkin olağanüstü zamanaşımı süresinin yasalar uyarınca 15 yıl olduğunu ifade etti.

Yüksel, zamanaşımı süresinin dolması nedeniyle davanın düşmesine karar verilmesini istedi. Müşteki avukatlarından Şenal Sarihan ise bu olayın, insanlığa karşı suç teşkil etmesi sebebiyle zamanaşımı kurallarının uygulanamayacağını belirtiyor.

Kurban olmaktansa işsizliği tercih ettiler

AKP’nin kirli savaş için paralı asker bulmak ve orduyu profesyonelleştirmek amacıyla başlattığı “sözleşmeli erbaş” uygulaması fiyaskoya dönüştü. İşsizlik, yoksulluk ve açlıktan ölüm kıyısında yaşamayı, bile bile kirli savaşın kurbanı olmaya tercih eden yoksullar sözleşmeli er olmak istemiyor.

Kara Kuvvetleri Komutanlığı bünyesinde açılan 5 bin 103 kişilik kontenjan için yapılan başvuru sayısı 783’ten kaldı. Adayların tümünün eğitim sürecinden başarılı olması durumunda bile kontenjanın sadece yüzde 15’i dolmuş olacak.

Yapılan değerlendirmelerde başvurudaki düşüklük, artan çatışmalardan duyulan korkuya bağlanırken, durumun değişmemesi durumunda uygulamanın “şimdilik dondurulması”nın da gündeme gelebileceği bildirildi.

Doğrudan ölmek ve öldürmek için cepheye sürülecek sözleşmeli erbaşlara 2 TL aylık ödenmesi planlanıyordu.

Ya askere ya da hapse!

AKP hükümeti burjuvalara bedelli kıyağını çektiği sırada vicdani ret için hazırladığı formülünü de açığa vurdu. Buna göre vicdani ret hakkını kullanmak isteyenler hapse gönderilecek.

Bedelli askerlikle ilgili yasanın mecliste görüşüldüğü sırada konuşan Savunma Bakanı İsmet Yılmaz tarafından açıklanan düzenlemeye göre, askere gitmek istemeyenler bugün olduğu gibi her defasında hapse gönderilmek yerine bir defaya mahsus olmak üzere hapse gönderilecek.

AKP’nin “ileri demokrasisi”nin bu son parlak buluşunu İsmet Yılmaz şöyle anlattı:

“Hem Adalet Bakanımızın dediği hem bizim arkadaşların ortak çalıştığı, diyoruz ki: Bu gibi ‘Ben askere gitmeyeceğim veya üniforma giymeyeceğim’ diyen insanlar için bir ceza yani her seferinde 3 yıl, 5 yıl değil. Bir ceza vereceğiz, o cezayı hapiste çektikten sonra da askerlikten muaf olacak. Düzenleme budur, bununla ilgili bir çalışma yapılacaktır.”

Düzen partileri şike için seferber!

KCK operasyonlarıyla, içi boş iddianamelerle binlerce Kürt siyasetçisi ve aydının ve parasız eğitim isteyen öğrencilerin zindanlara tıklmasına, binlerce yıl hapis cezası verilmesine ses çıkarmayan meclis, şikecileri kurtarmak için seferber oldu.

Düzen partileri tam “mutabakat” halinde şike yasasını çıkarmak için yoğun bir mesaide. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün tekrar görüşülmesi için veto ettiği tasarının olduğu gibi yasallaştırılması planlanıyor. Meclis Adalet Komisyonu yasa tasarısını Perşembe günü görüşecek.

İşçi düşmanı yasaların çıkarılmasında, Kürt halkına düşmanlıkta ortaklaşan düzen partileri AKP, MHP ve CHP, dün yaptıkları açıklamalarda yasanın altındaki imzalarının arkasında olduklarını belirttiler. Öyle ki, Başbakan Erdoğan da hasta yatağından grup başkanvekillerini arayarak ‘Partilerin desteği sürüyorsa, aynen geçirin’ talimatı verdi.

Düzen partilerinin bu hummalı çalışmasına tepki gösteren BDP ise, yasaya karşı muhalefeti

yükseltecekleri mesajını verdi. Kendilerinin de bu yasaya destek verdiği yönündeki propagandayı yalanlayan BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş “Kişiye özgü yasa çıkarma girişiminin kendisi hatalıdır. 6-7 ay önce çıkarılmış yasa o kişiler tutuklandı diye değiştirmeye çalışmak ilkesizliktir” dedi. Demirtaş şunları dile getirdi:

“Şike davasının altından çok şeyler çıkabilir. Büyük siyasi, ekonomik oyunlar oynanıyor. Çok büyük rantlar söz konusudur. Basit sıradan ceza artırımı veya indirim söz konusu değildir. Savcılar nereye kadar gidebiliyorsa gitmeliler. Nereye uzanıyorsa uzanmalıdır. İçeride bulunanlar da konuşacaksa bugün konuşmalıdır.”

Bu, futbol sektörünün düzen güçleri açısından yaşamsal önemini gösteriyor. Tutuklu milletvekilleri için kılını kıpırdatmayan düzen partileri, şikeden tutuklanan mafya bozuntuları için seferber oluyor. İşte bu durum, kurulu düzenin nasıl da çürüyüp kokuştüğünü olduğu gibi ortaya seriyor.

Kalkandan sonra avcı füzeler

ABD emperyalizmiyle tarihinin en iyi ilişkilerini yaşayan Türk devleti, yaptığı uşaklıkla kardeş halkları tehdit ettiği kadar ülke topraklarında yeni çatışmalara davetiye çıkartıyor. NATO şemsiyesi altında füze kalkanı sisteminin Malatya Kürecik’e kurulmasının ardından Rusya ve İran da namlularını Türkiye’ye çevirdi. İran’ın olası bir saldırıda ilk hedefinin Türkiye olacağını ilan etmesi ve Rusya’nın da Türkiye’yi hedef göstermesiyle beraber Türk devleti “çareyi” yeni silahlarda buldu.

Malatya Kürecik’te kurulan sistemi koruyan savunma füzelerinin Türkiye dışında olması nedeniyle, Türkiye’nin özellikle doğu bölgelerinin savunma kalkanı dışında kaldığına dikkat çekiliyor. Türkiye ise bu açığı

militarizmi derinleştirerek, silaha daha fazla yatırım yaparak kapatmaya çalışıyor. Türk devleti, ‘uzun menzilli hava ve füze savunma sistemi’yle bu handikapın üstünden gelmek istiyor.

Konu, gelecek hafta yapılması planlanan Yüksek Askeri Şura (YAŞ) gündemine alındı. Nihai kararı ay sonuna kadar toplanması öngörülen Savunma Sanayii İcra Komitesi (SSİK) verecek.

Bununla beraber sistem için Patriot alınacağı yönündeki görüşler ağırlıkta. Buna göre radarların belirleyeceği düşman füzeleri, 100 km öteden tespit edilerek, Türkiye’ye ulaşmadan 15-20 saniye içinde vurulabilecek.

Uşağa atom bombası

İncirlik Üssü’nde sayıları 90’ı bulduğu bilinen nükleer bombalardan bir kısmının Türk devletinin kullanımına verildiği bildirildi.

“Atomic Scientists” adlı dergide yayınlanan bir araştırmada ABD’nin Türkiye’de olduğu hep söylenen ama şimdiye kadar detaylarına ulaşılamayan nükleer silah envanteri yayınlandı. Buna göre ABD’nin Avrupa’da şu an 150-200 civarında nükleer bombası bulunuyor. Bu bombalara ise Belçika, Almanya, İtalya, Hollanda ve Türkiye ev sahipliği yapıyor.

Rapora göre Türkiye’deki bombaların sayısı 60-70 arasında. Ancak bombaların tutulduğu İncirlik Üssü’nün Avrupa’daki diğer üslerden farklı olarak “özel statü”ye sahip olduğu belirtiliyor. “Özel statü”nün Türk devletinin ABD savaş uçağının İncirlik’e yerleşmesini kabul etmemesi nedeniyle

oluştugu iddia edilirken, bombaların taşınması için savaş uçaklarının İncirlik’e gelerek yüklenmesi ve havalanması gerekiyor. “Tam NATO pozisyonu” yerine “yarım pozisyon” denilen bu “pozisyon” ise “ihtiyaç olursa İncirlik’ten al” biçiminde tanımlanıyor.

Fakat ABD’nin aynı zamanda Türk devletine nükleer silahları taşıyabilme hakkı verdiği belirtiliyor. Rapora göre 10-20 civarındaki nükleer bomba ise Türk F-16A/B tipi uçaklarla taşınması için dizayn edilmiş.

Raporda Ankara ve Balıkesir’deki ABD üsleri de bombaların “Olası saklama yerleri” olarak belirtiliyor.

Raporda ayrıca nükleer bombaların yenilenmesinin de planlandığı belirtilirken buna bağlı olarak Türkiye’deki F-16’ların da nükleer bomba taşıyabilen uçaklara dönüştürüleceği belirtiliyor.

“Ortadoğu’dan elinizi çekin!”

NATO’nun “füze kalkanı” projesine karşı biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler 3 Aralık günü Taksim’de gerçekleştirdikleri eylemle, Suriye’yi hedef alan emperyalist saldırganlık politikalarını ve TC devletinin üstlendiği aktif taşeronluk rolünü protesto ettiler.

NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Halk Cephesi, Kaldıraç, Odak, Proleterce Devrimci Duruş, Sosyalist Demokrasi Partisi, Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi) bileşenleri ile Partizan ve Sosyalist Parti’nin örgütlediği eylem için kitle Taksim Tramvay Durağı’nda toplandı.

“Yeni hedef Suriye”

“Emperyalistler ve işbirlikçileri-uşakları Ortadoğu’dan elinizi çekin!” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını bileşenler adına Veysel Şahin okudu.

Açıklamada, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin-uşaklarının yeni hedefinin Suriye olduğu belirtilerek, “Biz onların demokrasilerini Afganistan’da, Irak’ta da gördük, görüyoruz!” denildi. TC devletinin savaş çığırtkanlığını bu kez de Suriye için hayata geçirdiğine değinilerek, AKP’nin emperyalizmin aktif taşeronluğunu üstlendiği vurgulandı.

Açıklamada, İncirlik Üssü’nün bugün için tam bir savaş üssü haline getirildiği söylenerek, burada bulunan bombaların muhtemelen en yakın zamanda Suriye halkının üzerine yağdırılacağı ifade edildi.

“Mücadelemiz büyüyecek”

“Suriye halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmalı, kendi sorunlarını kendisinin çözebileceğini, emperyalizmin hiçbir şekilde herhangi bir ülkenin iç işlerine karışmaya, o ülkeleri işgal etmeye, zenginliklerini gaspetmeye hakkı olmadığını haykırmalıyız. Suriye, Suriye halkındır, emperyalizmin dilediği gibi at oynatacağı bir alan değildir” ifadelerine yer verilen açıklama, emperyalist saldırganlığa karşı mücadelenin büyütüleceği vurgulanarak sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

KESK'in tükenerek geçen kayıp yılları...

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), 8 Aralık 1995'te kuruldu. Aradan geçen 16 yıllık süreç boyunca ise büyük değişimler yaşadı. KESK'in bugün geldiği noktayı anlamak için bu 16 yıllık süreci anlamak gerekiyor.

İşçi sınıfının 80'li yılların sonlarına gelindiğinde artan eylemlilikleri kamu emekçilerini de etkiledi. Kamu emekçileri "grevli-toplu sözleşmeli sendika" talebine hiçbir dönemde olmadığı kadar sahip çıktılar. Sermaye devletin uyguladığı baskı ve teröre rağmen mücadeleci ve direngen bir tutumla saldırılara göğüs gerdiler. Sendikalarını yasaklara rağmen mühürleri sökerek fiilen kurdular. Gücünü haklı ve meşru mücadele bilincinden alan kamu emekçileri, bu dönemde toplum çapında da büyük bir destek buldular.

Bu başlangıç döneminde harekete devrimci kamu emekçileri önderlik ettiler. Bu nedenle reformist anlayışların uzlaşmacılık ve pasifizizmle malul çizgilerinin hareket üzerindeki etkisi oldukça sınırlıydı.

Fiili-meşru militan mücadele yolundan ilerleyen hareketi baskı ve şiddet araçlarıyla geriletemeyeceğini anlayan sermaye devleti, yeni manevralara girişti. Bu manevralar özünde onu ehlileştirip, kontrol edebileceği bir mecraya çekmekti. Bu çerçevede grev ve toplu sözleşme hakkı vermeden sendikaların varlığını kabul etti. Beraberinde de güdümlü sendikalar kurdu. Devletin açtığı bu kanallara reformist anlayışlar gönüllüce kapaklandılar. Artık kamu emekçileri hareketinin konfederasyonlaşması gerektiğine dair yaklaşımlar reformistler tarafından daha açık bir şekilde savunulmaya ve işlenmeye başlandı. Kamu emekçilerinin ancak ve ancak mücadele ile söke söke alacakları hakları, hükümetlerle pazarlıklar ve parlamenter zeminde yapılacak diplomasiyle elde edilebileceği düşüncesini yaydılar.

Fakat fiili-meşru mücadele yolundan ilerlendiği süreçte geniş kamu emekçisi kitlesini harekete geçirebilen sendikalar, konfederasyonlaşma sürecinin tamamlanması ve KESK'in kurulmasıyla birlikte giderek bürokratik yozlaşmanın ve yarışmanın egemen olduğu biçimsel yapılar haline geldiler. Zaman içerisinde canlı özlerini yitirerek güçlerini kaybettiler. Hareketin ihtiyaçlarına göre değil ama reformist, legal partilerin politik ihtiyaçlarına bağlanan KESK'in düzenle bütünleşme süreci hız kazandı.

Sahte sendika yasa tasarısı 2001'de meclise taşındı. Yasanın yeniden gündemleştirilmesi, hareket üzerinde reformist önderliğin yol açtığı tahribatın derinleştiği bir sürece denk getirildi. KESK yönetimi sürece önderlik etmek yerine umutsuzluk yaydı. Göstermelik eylemler ise bu durumu pekiştirmekten başka bir işe yaramadı. Çünkü grevsiz toplu sözleşmesiz sendika yasa tasarısı daha yasalaşmadan KESK yönetimi tarafından kabul edilmişti. Bu nedenle geniş kamu emekçileri kitlesini yanıltmaya dönük göstermelik eylemlerle süreç geçiştirildi.

Yasa sonrası sendikalar hızla genel kurullarını gerçekleştirdiler. Kurullar, önden yapılan ilkesiz ittifakların bir sonucu olarak hareketin bugünkü zayıflıklarının temelini oluşturan reformistler yönetimleri paylaştılar. Yapılan yasaya aykırılık teşkil eder gerekçesiyle, "grev ve toplu sözleşme" ifadesi sahte yasada buna engel teşkil edecek ifadeler bulunmamasına rağmen tüzüklerden çıkarıldı. Ama devlet fazlasını istiyordu. Bunun için baskı ve tehditlere başvurarak iradesini kabul ettirdi. Böylelikle anadilde eğitim başta olmak üzere, devleti karşılarına alacak tüm ifadeleri tüzüklerden çıkardılar. Kararların MYK tarafından alınması ve alta doğru dayatılması yeni tüzüklerle birlikte kural haline getirildi.

Bu dönemden sonra temel hedef "üye kaydederek kitleselleşmek" ve "yetkiyi almak" olarak belirlendi. Üye yapmak için devlet eliyle kurulmuş rakip sendika Kamu-Sen ve Memur-Sen hedef alındı ve tüm politikalar Kamu-Sen ve Memur-Sen'in teşhirine göre ayarlandı. Yürütülen çalışmalar bu doğrultuda şekillendirildi. Fakat fiili meşru mücadeleden kaçış ise, devlet güdümlü sendikalarla KESK arasındaki farkı silikleştirdi. Bu nedenle kamu emekçilerinin önemli bir kısmı sendikalardan uzaklaştı.

Bu dönemde mücadele programından yoksunluk belirginleşti. Kamu emekçilerinin mücadele isteğini kırmaya dönük Ankara merkezli hava boşaltma eylemleri birbirini izledi. KESK yönetimi mücadeleyle kazanılmış mevzileri genişletmek bir yana, fiili mücadele ile kazanılmış hakları savunmaya dayalı çizgiyi bile terk etti.

Seçim dönemlerinde artan hareketliliğin özü-özeti daha fazla delege çıkarmaya yönelik kafa kol ilişkileri, ilkesiz ittifaklar, yönetimlerde kimin kaç kişiyle temsil edileceğinden ibaretti. Genel kurullar kavgalar, bölünmeler ve skandallarla kirletildi.

Sonuçta KESK'in 16 yıllık tarihi fiili meşru mücadeleyle kazanılanın tüketildiği bir dönem oldu. Elbette bu engelsiz bir baş aşağıya gidiş süreci değildi. Hareketin devrimci birikimleri ve güçleri bu sürece uzun süre göğüs germeye çalıştılar. Ancak sonuçta hareketin önce durdurulmasına, sonra ise tüketilmesine engel olamadılar. Böylelikle devlet kamu emekçilerine yönelik kapsamlı saldırıların yolunu da düzlemiş oldu. Kamu emekçileri güvencesizleştirildi, taşeronlaştırma, sözleşmeli çalışma vb. kölelik uygulamaları yaygınlaştırıldı.

Aradan geçen 16 yıl bu nedenle kamu emekçileri hareketi için kayıp yıllar oldu. Kamu emekçileri kazanımlarına dayanarak ilerlemedi, kazanımlarını tüketerek bu günlere vardı. O nedenle geçen 16 yılın ardından, mücadelenin hayati bir ihtiyaç haline geldiği ve yeni bir grev için hazırlıkların yapıldığı şu günlerde, yeniden o kuruluş yıllarına ve öncesine bakmak, o dönemin mücadele havasıyla ciğerleri doldurmak büyük önem taşıyor.

KESK de 21 Aralık'ta grevde!

KESK'e bağlı sendikalar kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesine, güvencesiz çalıştırılmaya son verilmesi için 21 Aralık'ta greve gidecek. KESK Genel Başkanı Lami Özgen, TTB ile ortaklaştıklarını belirterek diğer konfederasyonlara da greve katılım çağrısı yaptı.

Özgen, kamuda toplu sözleşmeyi düzenleyecek yasa taslağına yönelik eleştirilerini sıralayarak kamu çalışanlarına grevli toplu sözleşme hakkının çok görüldüğünü söyledi.

Kamu emekçilerine yapılan zam oranlarını "sefalet artışı" olarak niteleyen Özgen, KESK olarak kamu emekçilerinin insanca yaşayacak bir gelire kavuşturulması mücadelesini sürdüreceklerini dile getirdi.

Özgen, kazanılmış haklarının yok edilmesine seyirci kalmayacaklarını vurgulayarak diğer konfederasyonlara da 21 Aralık'ta greve çıkma çağrısı yaptı.

21 Aralık grevine ilişkin Eğitim Sen Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenlendi. Açıklamayı okuyan Eğitim Sen Genel Başkanı **Ünsal Yıldız**, Türkiye'nin dört bir yanında görev yapan eğitim ve bilim emekçileri olarak baskılara ve sefalet ücretlerine karşı greve gideceklerini duyurdu.

Ülker Grubu'na protesto

Ülker Grubu tarafından satın alınan **Şok Marketler**'de sendikal örgütlenmeye yönelik tasfiye saldırısı 6 Aralık günü gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. **Tez-Koop-İş Sendikası**, Üsküdar'daki Şok Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı.

Şok Marketler'in kurulduğu 1995 yılından beri sendikalı ve toplu iş sözleşmeli çalışan üyeleri sendikadan istifaya zorlayan, işten çıkaran, toplu iş sözleşmesi hükümlerini uygulamayan Ülker Grubu'nu protesto eden işçiler sendikal haklarına sahip çıkacaklarını belirttiler. TÜMTİS ve Harb-İş Anadolu Yakası Şube'den yöneticilerin de yer aldığı eylemde basın açıklaması Genel Eğitim Sekreteri Haydar Özdemiroğlu tarafından yapıldı.

İşçilerin bizzat bölge sorumluları tarafından Ülker Grubu'nun arabalarına bindirilerek notere götürüldüğünü, istifa noter paralarının Ülker Grubu tarafından ödendiğini açıklayan Özdemiroğlu, işçileri sendikadan istifa ettirme çabalarının ardında daha çok ücretle çalıştırma değil, düşük ücretle ve karşılığı ödenmeyen fazla sürelerle çalıştırma, sosyal hakları gasp etme, kurlsız çalıştırarak işçileri işyerinden istifaya zorlayıp kıdem tazminatını vermeme arzusu ve daha çok kar etme hırsı var. Uzun sözün kısası, Ülker Grubu dikensiz gül bahçesi istiyor." dedi.

Hekimlerden mücadeleye kararlılığı:**“Eğer gücümüzü birleştirecek çok şey yapabiliriz”****“Örgütlü, örgütsüz tüm çalışanlar greve katılmalıdır”**

TTB İşyeri Hekimliği Komitesi Üyesi Dr. Turabi
Yerli: Şimdi sağlıktaki saldırı kapitalizmin saldırısının yalnızca küçük bir parçası. Belki de son parçası. Yani önce insanların kafasına saldırdılar. Yavaş yavaş devletin

bazı alanlardan çekilmesi gerektiği fikri insanlara makul görünmeye başladı. Devlet et satmaz, süt satmaz denilerek yavaş yavaş özelleştirildi. Sonra telefon gibi şeylere sıra geldi onlar özelleştirildi. Yetmedi, sağlık alanının özelleşmesi gerekti.

Sağlıktaki politikalar sağlığın özelleştirilmesi operasyonunun ayaklarıdır. Bu ayaklardan bir tanesi aile hekimliği idi. Şu anda aile hekimliği aslında sigorta hekimliği demek. Genel sağlık sigortası ile sigorta ayağını tamamladılar. Hastane birlikleri ve zincirleri ile hastane ayağını tamamlıyorlar. Bir adım sonrası bu zincirlerin özel hastane ve belki yabancı sermayeye devri olacak. Böylece süreci tamamlayacaklar.

Bu süreçte başlangıçta hekimler ve sağlık emekçileri sendikası arasında biraz aç farkı vardı. Niçin? Hekimler sendikal faaliyetlerden daha uzak duruyorlardı. Daha çok büyük hastahanelerde, eğitim hastanelerinde ve üniversitelerde bulunan hekimler biraz daha iyi konumda idiler. İş onlara da değince, bu sorun ortak sorun dediler. Yani bu sistem bana da dokunuyormuş meğer diye düşünmeye başladılar. Bu insanlar bir şeylere karşı çıkarken, ben onların çok yanında olmadım. İşte hemşireler taşeronlaşmaya karşı çıkarken ya da öteki hastane çalışanları, temizlik işleri taşeronlara verilirken ben gidip onların yanında yer almadım. Ama iş artık bana da geliyormuş demeye başladılar. Bu o insanları kurumsal olarak birbirine yaklaştırdı. Daha da yaklaştıracak. Bir süre sonra tek vücut olacaklar. Niye, çünkü artık özel hastane birliklerinde çalışan hekimler sendikalı olmak zorundalar ve olacaklar. Süreç böyle bir süreç.

Bunun anlaşılması iyi bir şey, ama yeterli mi, yetmez. Çünkü özünde kapitalist sistem içerisinde, emek gücünün yeniden üretimi maliyetini düşürecek, politika bu. Bu sistemin on yıl sonra Türkiye’de yürümesi mümkün değil çökecek. Ama çökene kadar bir sürü insan zarar görecektir. Kim zarar görecektir? Önce çalışanlar zarar görecektir. Sağlık hizmeti almak zorunda olan toplum zarar görecektir. İşte zarar görecektir o kesimlerle sağlık çalışanlarının birlikte davranması gerekiyor ki, bu süreç tam bir yıkım haline gelmeden bir şekilde geriye çevrilebilsin.

Bu toplantı hekimlerin yavaş yavaş bu alana girmesi açısından önemli. Demek ki insanlar yavaş yavaş sorunlarını fark ediyorlar. Sistem kimseyi ayrıcalık tanımıyor. Herkesin de apoletini söküyor. Marks’ın 1848’de Manifesto’da söylediği gibi, kapitalizm ayrıcalıklı o mesleki apoletleri söküpverir dediği şeyi biz bugün Türkiye’de yaşıyoruz. Akşam yatarken bir apoletli şefti, ertesi gün sökülüverdi.

Örgütlü ve örgütsüz çalışan bütün kesimler kendi sorunlarına sahip çıkarsa, biz onların bir parçası olarak orada yer alabiliriz. O zaman bizim mücadelemiz anlamlı olur. Onun dışında mücadelemiz sonucuna ulaşmaz. Yani tek başına hekimlerin ve sağlık çalışanlarının başarıya ulaştıracağı bir mücadele değil.

Anlatılan hep bizim hikayemiz aslında. Tuzla’da bir şey olursa, aslında bize de bir şey oluyor demektir. Başkalarının hikayesinde kendi hikayemizi gördüğümüz sürece biz onlarla beraber olabiliriz.

“Mücadelemiz demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır...”

İbrahim Sözen (Muayenehane hekimi): Sağlık alanındaki uygulamalar tamamen ezmeye yöneliktir. Sağlıktaki bütün oyuncuları kendine bağlama ve sermaye gruplarına hekim emeğini ucuz iş gücü olarak kullandırmaya yönelik

bir çabadır. Herkes bunun farkındadır. Bunun farkında olmayan tek bir doktor yoktur. Mesele sadece eylem birliğinde anlaşmaktır. Onun da somut adımlarından biri İstanbul Hekim Meclisi’dir. Bu meclisler bütün Türkiye’de yaygınlaşacak. Umut ediyorum ki bu sadece bir hekim mücadelesi değildir. Hekimler demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak direnecekler. Direniyoruz ve başka çaremiz yok.

Çünkü bizi ucuz iş gücü olarak kullanmaya çalışıyorlar. Aydınlarla karşı bir düşmanlık var. Gazetecilere, hukukçulara, kendilerine bir şekilde minnet borcu olmayanlara baskı uyguluyorlar. Bu oyunun farkındayız. Eğer gücümüzü birleştirecek çok şey yapabiliriz.

Halk için de biz bu mücadeleyi veriyoruz. Ama halk tam anlayamıyor maalesef. Ama sağlık özelleştirildiğinde, bir kamu hizmeti olmaktan çıkarıldığında -ki KHK bunun altyapısını atmıştır- gerçekleri halk da anlayacaktır.

Bizim görevimiz uyarmak, bu uyarıyı da yapıyoruz. Hekimler, tüm ülkede emekten gelen güçlerini kullanarak kendilerine yapılan haksızlıkları ve halkın sağlığı için oluşturulan ortamın kötülüğünü kamuoyuna aktarmak için grev yapıyorlar. Greve tüm doktorlar, sadece devletteki değil, özel hastanelerdeki ve muayenehanelerde çalışan doktorlar destek vermedikçe hiçbir anlamı yok. Grevi de odamız ve Türk Tabipler Birliği örgütlüyor. Buradaki sorun tüm hekimlerin katılımının sağlanmasıdır.

Hasta muayene hekimini o gün aradığında bulmadığı zaman anlamalı ki bir sorun var. Özel hastaneye gittiğinde hizmet alamadığında anlamalı ki bir sorun var. Öyle 10 kişi grev yapmış, 100 kişi çalışıyor olmamalı. Böyle olursa emekten gelen gücümüzü anlatamayız. Sonuna kadar destek veriyorum ve o gün açmayacağım muayenehanemi.

21 Aralık’ta GREV var!

Sağlık emekçileri 1 Aralık günü TTB’de düzenlenen basın toplantısıyla 21 Aralık grevini duyurdular. TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu, SES Genel Başkanı Dr. Çetin Erdolu, TMRT-Der Başkanı Nezaket Özgür ve Türk Hemşireler Derneği adına Gülten Koç’un katıldığı basın toplantısında, süresiz grev de dahil olmak üzere yürütülecek eylem süreci hakkında bilgi verildi.

“Gerekirse süresiz grev yapacak bir kararlılıkla Meclisleri oluşturacak, kürsüleri kuracağız.” denilen basın toplantısında bu meclislerin nasıl işletileceğine dair bilgi verildi.

Meclis ve kürsü bu kurumların üyeleri başta olmak üzere sağlık alanında çalışan, eğitim alan herkese, halka açık. Bu kapsamda illerde oluşturulan meclisler başta olmak üzere hastalara, basına, siyasi partilere, meslek örgütlerine, sendikalara 21 Aralık’ta sağlık hakkı için birlikte olma daveti duyurulacak, katkı ve katılımları istenecek.

Meclislerin kuruluş yerlerini ise sağlık emekçileri belirleyecek. Hastanelerde ya da şehir merkezlerinde meclisler kurulacak.

Hekimlerden kararlılık beyanı

İstanbul’un dört bir yanından gelen; kamuda, özel sektörde çalışan hekimler, öğretim üyeleri, asistan hekimler, tıp öğrencileri, işyeri hekimleri, kurum hekimleri, aile hekimleri, emekli hekimler 4 Aralık Pazar günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Oditoryumu’nu hınca hınç doldurdu. İstanbul Hekim Meclisi, 700’ü aşkın hekimin katılımıyla gerçekleştirildi.

Toplantıya sağlık alanında örgütlü meslek odası, sendikaların yanı sıra hasta derneklerinden temsilciler de katıldı.

İstanbul Hekim Meclisi’nde 50’ye yakın hekim söz alarak Sağıkta Dönüşüm Programı, 663 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ve AKP Hükümeti’nin sağlık politikaları hakkında görüş ve önerilerini paylaştı. Yapılan konuşmalarda; KHK ve Sağıkta Dönüşüm Programı’nın kabul edilemeyeceği ve bu gidişata karşı, süresiz grev de dahil tüm eylem biçimlerinin gündeme getirilmesi önerildi. Hekim meclisinde ortaya konan iradenin tek tek birimlere, hastanelere, fakültelere taşınabilmesinin önemli olduğu bu doğrultuda tüm sağlık çalışanlarını buluşturacak işyeri meclislerinin kurulması gerektiği vurgulandı.

Adana ve Karabük’te greve hazırlık

21 Aralık grevinin hazırlıklarını sürdüren Türk Tabipleri Birliği (TTB), Adana ve Karabük’te hekimlerle buluştu.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu ve TTB Hukuk Bürosu’ndan Avukat Ziyet Özçelik, **Karabük** Tabip Odası’nca düzenlenen “Mesleğimiz ve Malpraktis” konulu panele konuşmacı olarak katıldılar.

TTB Genel Sekreteri Prof. Dr. Feride Aksu Tanık, 30 Kasım 2011 tarihinde **Adana** Tabip Odası’nca düzenlenen “Sağlığın Piyasalaştırılmasının Son Adımı: 663 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname” ile ilgili konferansa konuşmacı olarak katıldı. Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Hipokrat Salonu’nda yapılması planlanan konferans, Rektörlüğün salonun kullanımına izin vermemesi nedeniyle Balcalı Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı’nın toplantı salonunda gerçekleştirildi.

Ergun Hidrolik’te sendikalaşan işçilerle mücadele deneyimleri üzerine:

“Birleşerek yaşanacak güzel bir dünya yaratacağız”

Manisa’nın Akhisar ilçesinde kurulu olan Ergun Hidrolik fabrikasında işçiler örgütlü mücadeleyi seçti. Yıllardır aynı fabrikada çalışan ve kriz döneminde birçok hak gaspı yaşayan işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye oldular. Birleşik Metal’in 18 yıldır ilk kez bir itirazla karşılaşmadan masaya oturmasını sağladılar.

Örgütlenme süreci hakkında konuştuğumuz Ergun Hidrolik işçileri, deneyimlerini diğer sınıf kardeşlerine taşıyacaklarını ve Akhisar’da örgütsüz fabrika kalmayana kadar mücadeleyi büyüteceklerini söylüyorlar.

Henüz örgütlenme sürecinin başında olan işçiler, olası patron saldırılarına hazırlık amacıyla isimlerini vermekten kaçındılar.

- Örgütlenme sürecinizi anlatabilir misiniz?

Ergun Hidrolik, zamanında Akhisar sanayi bölgesinde küçük bir işletmeydi. Büyüyen ve yurt dışına açılan şirket, şu an BMC ve Ford’a hidrolik üretimi yapmakta. Ağırlıklı olarak da Ford’a çalışmakta. Şu an ise yurt dışı ile yapılan anlaşmalar uyarınca üstü açık tüm araçların hidrolik sistemlerini yapıyoruz.

2008 krizine kadar çalışan sayısı 163 işçiye ulaşmıştı. Ama yaşanan krizle birlikte 63 arkadaşımız işten çıkartıldı. İşten atılan arkadaşlarımızın yaşadığı bu durum bizim de başımıza gelebilirdi. Bu arada patron yaptığı birçok toplantıda bizlere büyüme hedeflerinden bahsediyordu.

Yeni sözleşmeler yapılıyor yurt dışından gelen CEO’lar sürekli yeni projelerden bahsediyor ve üretim yeniden büyüyordu. Ancak yaşanan bu büyüme bir türlü maaşlarımıza yansımıyordu. Bizler ücretlerimizi dillendirdiğimizde ise patronun “kapı orada beğenmeyen çeker gider” demesi hepimizin onuruna dokunmuştu.

Ayrıca part-time çalışma da yapılmakta fabrikamızda. Akhisar’da çalışma sistemi açısından en iyi fabrikalardan biri olmasına rağmen, bizim işkolunda en düşük ücreti de yine bu fabrika veriyordu. Yıllardır bu fabrikada çalışmamıza rağmen aldığımız ücret asgari ücretin biraz üzerindeydi. Ve en sonunda insan yerine koyulmuyorsak, emeğimiz hiçe sayılıyorsa, emek üreten ellere tükürülüyorsa buna dur demeliyiz dedik arkadaşlarla.

İlk olarak Türk Metal Sendikası’yla görüşme yaptık. Biz sendikanın sağcısı, solcusu olduğunu bilmezdik. Ama Türk Metal Sendikası’nın bültenini açıp Tayyip Erdoğan’a dört sayfa ayrıldığını ve ambleminde “kurt” resmi olduğunu görünce onlardan vazgeçtik. Krizin teğet geçtiğini söyleyen başbakanı savunan, onun açıklamalarına yer veren bir sendikayla işimiz olmazdı.

Daha sonra Birleşik Metal-İş’in web sitesine girerek inceledik. Manisa temsilciliğiyle irtibata geçtik. Başkanla yaptığımız görüşmede edindiğimiz izlenimler sonucunda Birleşik Metal’le yolumuza devam etme kararı aldık. Aynı zamanda Akhisar’da tanıdığımız birçok insanın DİSK adını duyunca “işin içinde DİSK varsa gözünüz kapalı girin” demesi bize güven verdi.

- Bu süreçte patronun herhangi bir saldırısıyla karşılaştınız mı?

Hayır. Zaten böyle bir şey olsaydı, yani bir arkadaşımız işten atılsaydı ya da açığa çıksaydı hemen işyerinde eylemler yapmaya karar vermiştik. Ama böyle

bir sorunla karşılaşmamak için çalışmalarımızı olabildiğince gizli yürüttük. Konuştuğumuz her arkadaşla ağzını sıkı tutmasını tembihledik. Sendika dışında her şeyden konuşun ama ağzınızdan sendika çıkmasın dedik.

- Örgütlenmeye nasıl başladınız?

İlk olarak 4 arkadaşımızla başladık. Onlarla ne yapabileceğimizi tartıştık. Kimlerle görüşeceğimizin listelerini çıkardık. Herkesle teker teker görüştük. Daha sonra ev toplantıları yaptık ve bunları yaparken birebir görüşmeler yapmaya özen gösterdik. Güveni ön planda tuttuk, çünkü bu bilginin yayılması ciddi sıkıntılara yol açabilirdi.

Daha sonra en çok güvendiğimiz 15 kişilik grupla sendika başkanlarımızın da olduğu görüşmeler yaptık. Herkesin bilgi edinmesini sağladık. Böylelikle aramızda birliği sağlamış olduk. Notere gittik ve 2 haftada sayımız 67’ye ulaştı. Gecemizi gündüzümüze kattık. Gece ikilerde evlerimize gelir olmuştuk ama gittiğimiz her arkadaşımızın olumlu karşılaması bizi daha da heyecanlandırırdı.

Bizi en çok zorlayan kadın arkadaşlarımızdı. Konuştuğumuz kadın arkadaşlar eşlerine ya da babalarına sormadan bir şey demek istemiyorlardı. Çoğunun ailesine gidip fabrikada ne yapmak istediğimizi anlattık. Hatta bu süreçte başımızdan ilginç bir durum da geçti. Bir kadın arkadaşımız işverene yakın duruyordu. Zaten çoktan yetki başvurusunda bulunmuştuk ki, o hafta yetkinin geldiği haberini aldık. Bu haberin ardından bu kadın arkadaşla gittik. Durumu anlattık. Arkadaşımız emin olamadı ne yapacağına karar veremedi. O sırada sendikamızı anlatırken DİSK’ten bahsetmiştik ki, arkadaşımız babasının Ege Bölgesi’nde DİSK’i ilk kuranlardan biri olduğunu söyledi. Hiç beklemeden arabaya atladık ve babasının köyüne gittik. Fabrikadaki durumu anlatınca arkadaşımızın babası uygulandı, hepimizi tek tek tebrik etti. Kızına da “gözün kapalı imza at, işin içinde DİSK var, mutlaka arkadaşlarına destek ver” dedi. Sonunda 110 kişiye ulaşmış olduk.

Artık yetki de gelmişti ve rahatça örgütlenmeye devam ettik. Bütün fabrikaya yetkinin geldiğini duyurduk. Ama patron durumdan haberdar olana kadar biz çalışmaya devam ettik. Yetkinin geldiği gün herkesin ağzından tek bir cümle çıkıyordu: Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

İşveren şu an itiraz etmedi. İşimizin başındayız. Sendikamızla birlikte taleplerimizin neler olacağını konuştuk. Şu anda sendikamız bir taslak hazırladı ve işverene bildirmiş oldu. Taleplerimizin sonuna kadar arkasında olacağız. Kazanana kadar mücadele etmeye devam edeceğiz.

- Son olarak gazetemiz aracılığıyla sınıf kardeşlerinize ne söylemek istersiniz?

Akhisar’da bir tek Graniser örgütlüydü ve ikinci biz olduk. İşçilerin birlik olmaktan başka yolu yoktur. İşçi sınıfının tek bilek, tek güç olacağı dönemleri hep birlikte göreceğiz. İnaniyoruz, yaşanabilecek çok daha güzel bir dünya yaratılacak. Bu işçi sınıfının birleşmesiyle olacak. Derdimizin tüm işçilere anlatılabilmesi için örgütlü mücadeleyi ve örgüt olma bilincini yükseltmekten başka yolumuz yok!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rakibibayrak.com/>

[Kızıl Bayrak / Manisa](#)

Armine-Moda Stil’de direniş başladı

Hazır giyim markası Armine’ye üretim yapan **Moda Stil**’de işten atılan **Yavuz Güneş**, Topkapı İşçi Derneği öncülüğünde direnişe başladı.

Sultançiftliği’nde kurulu atölye önündeki eylem için 5 Aralık günü Sultangazi Belediyesi Parkı’nda biraraya gelen Güneş ve dernek üyeleri Moda Stil önüne yürüyüş gerçekleştirdiler. Atölye patronlarından bazıları yürüyüşün başladığı yere gelerek eylemi engellemeye çalıştılar. İşçilerin kararlı tutumu sonucu patronlar geri çekilmek zorunda kaldılar. İşten atılan Moda Stil işçisi Yavuz Güneş yaptığı açıklamada, zorunlu mesai dayatmasını kabul etmediği için işten atıldığına ve hiçbir hakkının ödenmeyerek kurlsız davranıldığına değindi.

Yaşadığı hak gasplarından Armine firmasının da sorumlu olduğunu hatırlatan Güneş, bu kurlsızlığın ancak işgaller, grevler ve direnişlerle önlenebileceğini söyledi. “Bütün işçi arkadaşlarımı tekstil patronlarının dizginsiz sömürüsüne karşı tek yumruk olmaya çağırıyorum.” çağrısında bulundu.

Destek büyüyor

Fabrika önünde devam eden direnişe çevre fabrikalarda çalışan işçilerin ilgisi artıyor. Öğlen molalarında ve çay molalarında direniş alanına gelen işçiler direnişle ilgili bilgi alıyorlar ve sohbet ediyorlar.

ART işçilerinden ziyaret

Ücretleri ödenmediği için iş bırakma eylemi yapan bir grup Art Aksesuar işçisi, direnişçi Yavuz Güneş’i ziyaret ederek desteklerini sundu. Direnişin kazanımla sonuçlanması için ellerinden ne gelirse yapacaklarını ifade eden ART işçileri, Moda Stil direnişçisi ve Topkapı İşçi Derneği üyeleriyle birlikte çevre fabrikalarda çalışan işçilere dayanışma çağrısı yapan bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Farklı fabrikalardan işçiler alkışlarla eyleme destek verdi.

Direniş Armine mağazalarına yayılacak

Moda Stil’deki direniş ateşi Armine mağazalarına taşınacak. İlk olarak Armeni’nin Kağıthane’de’ki fason takip merkezinin önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapılacak. Ayrıca bu hafta içinde çevre fabrikalarda çalışan işçilere çağrı yapılarak, ÇHD üyesi avukatların katıldığı bilgilendirme toplantısı gerçekleştirilecek. Direnişi anlatan bildiriler havzadaki işçilere dağıtılarak direnişii büyütme çağrısı yapılacak.

[Kızıl Bayrak / İstanbul](#)

Penta'da toplu iş sözleşmesi bürokratik dayatmalarla sonlandırıldı...

Uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltelim!

Toplu iş sözleşmesi politikamızın özünü, “İnsanca yaşama ve çalışma hakkı” oluşturmaktadır. İstemlerimizin ve çalışmalarımızın tümü, doğrudan ya da dolaylı olarak buna yönelmek durumundadır. İşçi sendikaya bunun için üye olmakta, işçi birliği olan sendika bunun için var olmaktadır. Öte yandan öznel ve nesnel durumun önümüze koyduğu kolaylık ve zorluklar, istemlerimizin hayata geçmesinde etkili olmakta içeriğini, yöntemini ve araçlarını da belirlemektedir. (Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Toplu İş Sözleşmesi kitapçığından)

Toplu iş sözleşme süreçleri, işçilerin sosyal haklardan, güvenceli çalışmaya, insanca yaşamaya yetecek bir ücrete kadar bir dizi konuda iyileştirmeler için patronlara karşı karşıya geldiği zeminlerdir. Bu yüzden de sınıf bilinçli işçiler için özel bir önem taşımaktadır. Bu bakımdan asıl sorulması gereken soru ise bu hakkın nasıl kullanıldığıdır. Çünkü bugün her sendikanın toplu sözleşme süreçlerini ele alış biçimi değişebilmektedir. Çoğunlukla “masada bitirmek” anlayışının sendikalarda hakim anlayış olduğunu söyleyebiliriz. Sendikamız Birleşik Metal-İş de güçlü mücadele vurgularıyla birlikte bu anlayışın etkisi altındadır. Penta'daki TİS süreci de ne yazık ki “masada bitirmek” anlayışıyla tamamlanmıştır.

Burada Penta'daki deneyimi paylaşmak istiyoruz.

3 yılın ardından 2. TİS süreci için, fabrikaya yetkinin gelmesiyle birlikte 2-3 gün gibi kısa bir sürede TİS Komisyonu oluşturuldu. Ancak tüm üyelerle toplantılar yapıp, tartışmalar yürütüp hazırlanan bir taslak yerine, bir gecede TİS Uzmanı Mehmet Beşeli, 1 No'lu Şube Başkanı Kemal Coşkun ve komisyon üyeleri tarafından hazırlanan ve sonrasında fabrikanın geneline kabul ettirmeye çalışılan bir taslak ortaya çıktı. Sorun daha sonra daha da büyüdü. Öyle ki, olabildiğince sessiz, olabildiğince hareketsiz, eylemsiz ve beklemece bir sözleşme döneminin geçmesi için çaba harcandı. Defalarca dile getirilen TİS Komisyonu'nun, ya da fabrika komitesinin toplanması, işlevli hale getirilmesi, üyelerle düzenli toplantılar alınıp her bir görüşmenin bilgisinin paylaşılması gibi taleplere kulak tıkandı. İş yavaşlatma, iş durdurma, mesaiye kalmama ya da alkışlı eylem gibi eylem biçimleriyle ancak taleplerimizi patrona kabul ettirebileceğimizi ifade eden sınıf bilinçli işçilerin önünü tıkamak için “planlı” çalışmalar yapıldı. Temsilcilere sözleşmenin gidişatını soran arkadaşlarımıza sürekli olarak “bekleyin, şu an yapacak bir şey yok” cevabı verildi. İşçilerle yaptıkları görüşmelerde “siz dışarıda dağıtılan bildirilere bakmayın, onlar 10 lira için sizi sattılar derler” gibi ifadeler kullanıldı. Eylül ayından geçtiğimiz haftaya kadar süren sözleşme sürecinde TİS Komisyonu yalnızca 3-4 kez toplandı. İlk taslağın hazırlandığı gece, diğerleri ise komisyonda ortaya çıkan ileri eğilimi bastırıp “bu havada greve çıkılmaz” düşüncesini kabul ettirmek için.

Komisyonla yapılan toplantıda, TİS Uzmanı Mehmet Beşeli ve İstanbul 1 No'lu Şube Sekreteri Yaşar Cihan tarafından, komisyon üyesi arkadaşlarımızdan fabrikanın tablosuyla ilgili bilgiler alındıktan sonra (Bir şekilde uzlaşmayı tercih eden ve

taslağı kabul ettirene kadar mücadele etmekten yana olan iki eğilim aktarıldı) grevin zorluklarından, aslında patronun verdiği teklifin iyi olduğundan, greve çıkıldığı takdirde sendikanın ekonomik olarak yardım edemeyeceğinden bahsedildi. Temsilcilerimizin üçü de sessizliklerini korudu, “taslağın arkasında duralım, gerekirse grev silahını kullanırız” diyen komisyon üyeleri yerine geri eğilime yaslanıldı. Taslağın “grev sözleşmesi” olduğu ifade edilmesine rağmen bu konuda hiçbir pratik adım atılmadı. Taslak hazırlanırken “şu maddeyi de ekleyelim, şunu da talep edelim” diyen temsilciler sonrasında “Bu fabrika greve hazır değil” ve “beklemekten başka yapacak bir şey yok” demeye başladı. Arkadaşlarımıza üstü kapalı bir şekilde nasıl mücadele edileceği değil de nasıl taviz verileceği anlatıldı. Fakat o toplantıdan yine de kararlı ve mücadele etmeye hazır komisyon üyelerinin basıncıyla fabrikaya döndüğümüzde arkadaşlarımızı greve hazırlamak için çalışma yürütme kararı çıktı.

Sonrası ise bizleri şaşırtmayan bir tablodan ibaret. Bu karar alındıktan 2 gün sonra, sabah Mehmet Beşeli ve Yaşar Cihan, komisyonun hazırladığı taslağın oldukça uzağında bir taslakla karşımıza çıkıp “Hayırlı olsun” diyebildiler. “Biz gelebileceğimiz en iyi noktaya geldik, sözleşme sürecini masada bitirmek istiyoruz” diyerek oldukça hızlı davranıp, işi oldu bittiye getirmeye çalıştılar. Bizim fikrimiz alınmadan böyle bir sözleşmenin imzalanamayacağını, kararın üyelere ait olduğunun ifade edilmesiyle ve orada oluşan tepkiyle birlikte son aşamanın tartışılması için genel bir toplantı talep edildi. Alınan genel toplantıda da tepki gösterenlerin sözü sürekli olarak kesilerek, geri eğilimde olanların konuşmaları desteklenerek süreç sonlandırılmış oldu. “İmza yetkisi bende” diyen bir TİS uzmanı ve “Zaten bu karda kışta kimse greve çıkmak istemez” diyen bir şube sekreteriyle taleplerimizin hiçbiri karşılanmadan bitirilen bir sözleşmenin altına imza atıldı.

*Sendikal faaliyetin bütün alanlarında önemli bir fonksiyona sahip olan sendikal ilkeler, en önemli faaliyetlerden biri olan toplu iş sözleşmesi faaliyetinde de can alıcı bir rol üstlenmelidir. Toplu iş sözleşmesi politikamızın daha etkili biçimde hayata geçmesi ve sürecin daha sağlıklı işlemesi için, sendikal ilkeler diye ifade edilen, **GERÇEKÇİLİK, KATILIMCILIK** ve **ACIKLIK** toplu iş sözleşmesi sürecinin tümüne hakim kılınmalıdır. Şimdiye kadar bu konuda başarılı örnekler veren Sendikamız, aynı başarıyı derinleştirerek ve büyütürerek yoluna devam etmelidir. (a.g.y)*

Bizler, sınıf bilinçli işçiler olarak sürecin başından itibaren “söz, yetki ve kararın” işçilerde olduğu, beklemece bir yaklaşım yerine fiili-meşru mücadeleyle patronun karşısına çıkacağımız, haklarımızı uzlaşarak değil mücadele ederek alacağımız bir TİS dönemi örgütlemeye çalıştık. Bir taraftan içerisinde yer aldığımız TİS Komisyonu'nu aktif tutum almaya çağırırken, bir taraftan da komisyondan bağımsız toplantılar olarak sürece müdahale etmeye çalıştık. Sendikanın işlevini, toplu sözleşme döneminde neler yapılması gerektiğini farklı işyerlerinin deneyimlerinden örnekler vererek anlattığımız materyaller hazırlayıp kullandık. Müdahalelerimiz arkadaşlarımız üzerinde etkili oldu, bunu “taslağımızın arkasında duralım, sonuna kadar gidelim” diyenlere baktığımızda rahatlıkla görebiliyoruz. Fakat çabamız yeterli değildi. En önemli sorun oluşan tepkiyi eylemli bir hatta ilerletmemek, sendika bürokratlarından bağımsız bir şekilde, önerdiğimiz eylemleri hayata geçirememek oldu.

Son toplantıda taslağın komisyondan ve üyelerden habersiz değiştirilmesi ve “genel bir toplantı yapalım, kararı biz vereceğiz” tartışması, “Patron taleplerimizi kabul etmiyorsa o halde işi durduruyoruz” tartışmasının önüne geçti. Sendikacıların süreci oldu bittiye getirmesi, çoğunluğun ise daha az olan kararlı eğilimi kendi içerisinde eritmesi, arkadaşlarımızın “artık yapacak bir şey yok” düşüncesine kapılmasına neden oldu ve bu da başarısızlıkla sonuçlanan bir sözleşme doğurdu.

Bizlere en küçük bir hakkı dahi vermemek için ekonomik, psikolojik her türlü baskıya başvuran, işten atma tehdidini her defasında kullanmakta tereddüt etmeyen patronlar karşısına tek tek işçiler yerine örgütlü bir güç olarak çıkmak, gerektiğinde üretimi durdurmak, kaybetmeyi de, “bu karda kışta” mücadele etmeyi de göze alarak hareket etmek, onurumuz için, geleceğimiz için mücadele etmek gerekiyordu. Bunu başaramadığımız için kısıntı düzeyindeki haklara talim etmeye devam edeceğiz.

Penta'da ne yazık ki deneyim dışında kazandığımız bir şey olmadı. Patronları ve sendika bürokratlarını aşmak için taban örgütlenmelerinin ne derece önemli olduğunu bir kez daha öğrendik. Bizler sınıf bilinçli işçiler olarak, bu deneyimler ışında yolumuzu yürütmeye, insanca çalışabileceğimiz, insanca yaşayabileceğimiz koşullar için mücadele etmeye devam edeceğiz.

Penta'dan sınıf bilinçli işçiler

Metal İşçileri Birliği MYK Aralık Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Aralık ayı toplantısını gerçekleştirdi. Gündemdeki bir dizi konu üzerine kapsamlı tartışmalar yaparak politik ve pratik sonuçlar çıkardı.

Toplantının gündemi şu başlıklardan oluşturuldu:

- Siyasal gündem:

MYK bu ana başlık altında hem işçi sınıfının bütününü ilgilendiren genel ekonomik ve sendikal konuları, hem de toplumu ilgilendiren siyasal konuları ele aldı. Yapılan tartışmalardan çıkarılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

1. Sermaye iktidarı baskı ve saldırganlığın dozunu iyiden iyiye arttırmış bulunuyor. KCK operasyonları adı altında sürdürülen gözaltı ve tutuklama furysı, giderek toplumsal muhalefetin geniş kesimlerini hedef alacak denli büyümüş durumda. Nihayet aydınlardan sonra hukukçular da bu operasyonların hedefi oldular. Yapılan hazırlıklara ve politik gidişata bakılırsa bu kadarı daha başlangıçtır. AKP'nin dümeninde oturduğu sermaye devleti, toplumsal muhalefetin tüm diri güçlerini susturma, ülkeyi boydan boya bir zindana dönüştürme hesabı yapıyor. İlericiler, devrimciler, komünistler bu saldırganlığın hedefi durumundadır.

Dışarıda savaş ve saldırganlık politikalarının gereği olarak ancak askeri darbe dönemleriyle eş tutulan bu koyu baskı rejimiyle de içeride yollarını temizlemeye çalışıyorlar. Yani gerici dış savaşlara hazırlanan bir ülkede ne oluyorsa bugün ülkede de o oluyor.

Dışarıda emperyalistlerle işbirliği halinde tırmandırılan saldırganlığa ve içeride koyulaştırılan faşist baskı rejimine karşı mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Bu kapsamda sınıfımızı duyarlı hale getirecek yoğun bir aydınlatma ve uyarma faaliyeti bizleri bekliyor. Bununla birlikte mücadeleyi büyütmek üzere birleşik mücadele zeminlerini örgütlemeli, bunun için sendikalarımızı harekete geçirmek üzere seferber olmalı, yapılan eylem ve etkinliklere katılımı örgütlemek üzere fabrikalarda çaba göstermeliyiz.

2. Önümüzdeki günlerde gerçekleştirilecek olan Türk-İş Genel Kurulu sınıf mücadelesinin geleceği bakımından kritik bir önem taşıyor. Çünkü işçi sınıfının sendikalarda örgütlü kesimlerini kontrol altında tutmak için kullanılan Türk-İş'in yönetiminde oturanlar, işbirlikçilikte ve ihanette tüm sınırları zorluyorlar. Türk-İş'i AKP'nin dikensiz gül bahçesi haline getiren bu yönetim, göstermelik eylemlerden dahi uzak duruyor. Eğer mevcut yönetim koltuğunu sağlama alırsa -ki böyle olacağı kesin görünüyor- kaldığı yerden ihanet pratiğini sürdürecektir. Bu durumda da gündemdeki kıdem tazminatı başta olmak üzere kapsamlı kölelik paketinin yolu açılacaktır. Anlaşıldığı kadarıyla AKP, sermaye ve sendika ağalarının hesabı da bu yöndedir.

Mevcut tabloda, bu sendikal çeteye alternatif olmak adına ortaya çıkan Sendikal Güç Birliği, gerçek bir alternatif değildir. Çünkü bu birliği oluşturan sendikaların yönetimleri de bir kısmı sınıfa ağır suçları olan sendika bürokratlarından oluşmaktadır. Ortaya da kağıt üzerinde bazı iddialı açıklamalar ve bölge toplantıları dışında kayda değer bir pratik koymaktan uzaktırlar. Fakat yine de mevcut yönetimden farklı olarak daha mücadeleci bir söylem ve iddianın sahibi olmaları onları ayırmaktadır.

Bu nedenle işçi sınıfı bu iddianın sahiplerinden iddialarına uygun bir politika ve pratiği istemek durumundadır. MYK bu çerçevede, iki temel talep ortaya koymaktadır. İlk olarak; Güç Birliği gerçekten samimiye Türk-İş yönetiminde olmamasının bir önemi olmamalı, genel kurulun ardından saldırılara karşı mücadeleyi örgütlemek iddiasıyla davranmalı ve bunun gereklerini yerine getirecek bir mücadele programı ortaya koymalıdır. İkinci olarak, “sendikal demokrasi” iddiasının bir gereği olarak alta doğru tabanın söz ve karar hakkını kullanabileceği il, bölge ve havza platformlarının önünü açmalıdır.

Hem bu taleplerle sendika yönetimlerini baskı altına almak, hem de bu ve benzer sendikal kademelerde ne yapılacağından bağımsız olarak mücadele görevlerini omuzlamak ileri ve öncü işçilerin tabandan oluşturacakları örgütlenme düzeyine bağlıdır. Dolayısıyla MYK, tüm bir sürecin seyrini belirleyecek esas unsurun işçilerin bağımsız inisiyatifleri olduğu gerçeğinin altını bir kez daha çizmektedir.

3. Genel olarak işçi sınıfını ilgilendiren asgari ücret için süreç başlamış durumda. İşçi sınıfının sokakta bir taraf olarak çıkmadığı bir durumda bu sürecin sonucunda bir kez daha sadaka zamları çıkacak. Bu temel gerçekten hareketle MYK, “İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret” talebiyle mücadelenin yükseltilmesi, bu amaçla yaygın bir aydınlatma çalışması ile fiili eylemlerin gerçekleştirilmesi görevinin altını çizmiştir.

Bu konuyla bağlantılı olarak örgütsüz fabrikalarda 6. ay zamları gündemdedir. Tek tek bütün fabrikalarda mücadeleyi keskinleşmesine yol açacak olan bu gündeme bağlı olarak, sınıfımızı örgütlemek ve tek tek her mevzide mücadelelere önderlik etmek, bu mücadeleleri sınıfın sendikal ve siyasal örgütlenme düzeyini yükseltmek hedefine bağlı kılmak gerekmektedir. MYK bu çerçevede konuyu Kasım ayı toplantısında değerlendirmiş ve bir planlamaya konu etmişti. Bu toplantıda da bu planlamayı gözden geçirerek uygulanması yönündeki iradesini sürdürmüştür.

- İşkolunun gündemi:

Bu ana başlık altında çeşitli yönleriyle işkolundaki mevcut tablo genel hatlarıyla ele alınmıştır. Daha özelde ise Birleşik Metal'deki genel kurul süreci üzerinde ayrıntılı bir değerlendirme yapılarak, önümüzdeki günlerde gerçekleştirilecek olan merkez genel kurulu için somut bir planlamaya gidilmiştir. Bu kapsamda yapılan tartışmaları ve ulaşılan sonuçları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1. MESS ve metal patronları cephesinden metal işçileri üzerindeki sömürü koşullarını daha da ağırlaştırmak ana gündemdir. Bu çerçevede en büyük hesapları kölelik yasalarının hükümet tarafından hayata geçirilmesidir. Zaten TİSK'in de yönetici çekirdeğini oluşturan MESS kölelik yasalarının hazırlanmasında etkin bir rolü sahiptir.

Bu sömürücü asalaklar diğer taraftan ise tek tek fabrikalarda sömürüyü arttıracak önlemlerle meşguller. Bunun için işçi kısımları, ücretsiz izinler, esnek çalışma uygulamaları hemen tüm fabrikalarda rutin uygulamalardır. Metal işçileri ne yazık ki hüküm süren bu keyfiyet düzenini bozamamaktadır. Örgütlenme ve girişimleri olsa da, bu genel durumu değiştirecek bir düzey kazanamamaktadır. Bu ölçüde

de tek tek fabrikalarda metal işçilerinin mücadelesini ve örgütlenmesini geliştirmek ileri ve öncü işçilerin görevi olmaya devam etmektedir.

Diğer taraftan ise MESS 2012-2014 grup TİS süreci için hazırlıklarına başlamıştır. Önceki süreçte metal işçilerinin 30 yıllık TİS düzenini yıkmak için ilk ciddi eylemlerini yapmış olmaları onları, daha ciddi bir hazırlık içerisine sokmuştur. MESS metal işçilerinin daha ileriye gitmesine engel olmak için elinden geleni yapacaktır.

MYK bu bilinçle şimdiden metal işçilerini yaklaşan TİS süreci konusunda uyarmakta ve gecikmeden en kısa süre içerisinde hazırlıklara başlamak gerektiğini vurgulamaktadır.

2. Birleşik Metal'de, devrimci sınıf inisiyatiflerinden duyulan korku nedeniyle kaba bir bürokratizm ve yasakçılıkla damgalanan, sonunda sendikanın değerlerini lekelemeye kadar varan tutumlarla hatırlanacak olan şube genel kurullarının ardından merkez genel kurulu toplanıyor. Mevcut haliyle genel kurul süreci metal işçilerinin mücadelesine olumlu bir katkı yapmamıştır. Ne önümüzdeki dönemde mücadeleye yön verebilecek açıklıkta bir program ortaya konulmuştur, ne de bu mücadeleye başarıyla yön verebilecek yönetimler ortaya çıkmıştır. Bu koşullarda yapılacak merkez genel kuruldan da başka bir sonucun çıkması mümkün değildir.

Bununla birlikte bu tabloya da teslim olunmayacaktır elbette. Bunun için şube genel kurulları sürecinde yaşananlar da dahil, ilk olarak ihanetin ve bürokratizmin hesabını sormak iddiası merkez genel kuruluna da taşınmalıdır. İkinci olarak devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri ve programı, genel kurul zeminine de, reformizmin ve icazetçi sendikal çizginin karşısında bayraklaştırılmalıdır.

Bu hedefler doğrultusunda MYK, genel kurula ilişkin bir müdahale planı çıkarmış bulunmaktadır. (...)

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
4 Aralık 2011

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Genel Başkanı Avukat Selçuk

Vahşi katliam,

“Planlı ve organize bir katliam”

- 19 Aralık katliamına giden ön süreçte neler yaşandı? Katliamın bilinçli bir hazırlığa konu edildiğini söyleyebilir miyiz?

Aslında hapishanelerle ilgili önemli gelişmeler olan bir süreç yaşanıyordu. Daha önce Buca katliamı gibi olaylar, Ulucanlar, Burdur, Bergama operasyonlarıyla bir sistematığe kavuşmuştu. Yani hepimiz hapishanelere yönelik bir saldırının organize edildiği düşüncesindeydik. Diyarbakır Cezaevi katliamı, Ulucanlar katliamı ve Ulucanları izleyen Burdur, Bergama saldırıları geniş kapsamlı bir hapishane saldırısı için hazırlık yapıldığı izlenimi yaratmıştı hepimizde. Bir yandan da medyanın gücü kullanılıyordu. Hapishanelerin sağlık koşullarının, yaşam koşullarının uygun olmadığı, hapishanelerin örgütsel işler için kullanıldığı gibi yayınlar sürekli hale getirilmişti. Bunların da münferit yayınlar olmadığı çok belliydi. Tek merkezden dezenformasyona dayalı bir yalan kampanyası yürütülüyordu. Tabi F Tipi cezaevlerinin yer tahsislerinin yapılması, ihalelerinin yapılması, bir kısmının inşaatlarına başlanması izlediğimiz bir süreçti. 19 Aralık kendisini önceleyen uzun yıllar içerisinde planlanıp programlanmış, aşama aşama hayata geçirilmiş bir saldırı programını içeriyordu.

“Bedeli neyse ödemeye hazırlardı”

- Devrimci tutsaklar cephesinden operasyon beklentisi ve siyasal-moral hazırlıklar konusunda gözlemlerinizi neler?

Bütün Türkiye hapishanelerinde oldukça etkili sayılabilecek bir tutuklu hükümlü örgütlülüğü vardı. Bu, devletin tarif ettiği anlamda bir örgütsel yapı değildi. Yani bazı yasa dışı örgütlerin cezaevinden yönetildiği, burada örgütsel faaliyetler yürütüldüğü gibi bir propaganda yapıyordu devlet. Oysa ki buradaki örgütlenmenin özü tutuklu hükümlü hakları ve cezaevi koşulları üzerine bir örgütlenmeydi. Merkezi bir koordinasyonu vardı. Cezaevlerinin yaşam koşullarını iyileştirmeye çalışıyordu. İşkence gibi sistematik, kötü davranışlar gibi, kural ihlalleri gibi durumlara müdahale etmeye çalışıyordu. Sürgün sevkler gibi. Ve yine çok sayıda yoksul, işe imkanı olmayan tutuklu ve hükümlünün komünal yaşam sayesinde ayakta kalabilmesi, kendisine saygısını koruyabilmesi sağlanıyordu. Yine tutuklu ve hükümlülerin siyasal ve kültürel gelişimini sürdürmesi için gerekli koşullar sağlanmaya çalışılıyordu bu örgütlülük tarafından. Esas olarak morallerinin yüksek olduğunu, bir cezaevi saldırısına, bu şekilde katliama dönüşecek düzeyde bir saldırıya cesaret edilmeyeceği düşüncesi hakimdi.

Fakat tabi özellikle Ulucanlar katliamı ve onu izleyen bir yıllık süre içerisinde artık devletin çok

kanlı, öldürücü bir darbe vurabileceği, gerek Avrupa kamuoyundan gerekse Türkiye kamuoyundan bunu durdurabilecek kamuoyu tepkisinin bu süreçte yaratılamayacağı öngörülmüştü. Yani bu düzeyde kanlı bir saldırı beklediklerini, buna rağmen siyasal ya da kültürel kimliklerini terk etmek yerine ya da yok edici bir tecrit-tretman sistemi yerine ölmeyi bile göze aldıklarını söylemek mümkün. Bir moral sorunu olduğunu söyleyemeyiz operasyondan önce. “Acaba bir öngörüsüzlük var mıdır?” diye sorulabilir. Yani bu çapta bir saldırıyı görememişler miydi diye. Bu da hatalı olur; çünkü dediğim gibi çok yakın aralıklarla gerçekleşen Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur, Bergama saldırıları devletin çok kanlı bir operasyon yürütebileceğini göstermişti. Yani böyle bir öngörüler de vardı. Bu sadece bedeli göze almakla ilgili bir dirençti, ısrardı. Tecrit-tretman modeline geçmek yerine, neyse bedel bunun ödenmesinin doğru olacağını düşünüyorlardı.

“Kullanılan askeri güç savaşı haliyle kıyaslanabilir”

- Operasyon sırasında ve sonrasında gözlemlerinizi hareketle katliam ve direniş
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gerçeğine dair neler söyleyebilirsiniz?

Çok büyük bir saldırıydı. Kullanılan askeri güç açısından bir savaş haliyle kıyaslanabilir. Seferber edilen asker, personel ve mühimmat açısından 20 bine yakın güvenlik personelinin çeşitli nedenlerle bu sürece katıldığını düşünüyoruz. Buna ilişkin bilgiler var elimizde. Yine silahlı kuvvetler envanterinde bulunmayan, aslında Türkiye’nin taraf olduğu sözleşmelere göre kullanılması yasak olan kimyasal silah ve mühimmatın kullanıldığını gösteren de çok önemli deliller var. Özellikle Bayrampaşa Cezaevi’nde meydana gelen katliamda, kadın koğuşuna yönelik katliamda başından beri söylediğimiz ama bugün birçok belirtisi ortaya çıkan görüntü budur. Dolayısıyla çok kapsamlı ve çok büyük bir katliam girişimiydi. Ve aslında iddia edildiği gibi cezaevindeki tutuklu ve hükümlülerin elinde bu katliam girişimine karşı direnecek ateşli silahlar, el yapımı bombalar vs. yoktu. Geçmiş yıllarda hapishanelerde her zaman tek tük silah ve benzeri yasak maddelerin bulunmasına rastlanırdı. Özellikle adli tutuklu ve hükümlüler yüzünden. Ama özellikle sistemli bir ağır saldırıya, ateş gücüyle karşı koyacak bir hazırlığın olmadığını herkes biliyordu. Bu devletin de bilgisi dâhilindeydi. Sürekli propaganda

yaptılar. İçeride silah ve bombalı bir direniş olacağı yönünde propaganda yapıldı. Oysa ki bunun gerçek olmadığını biliyorlardı. İnsanların aslında temel olarak bedenleri dışında, devam eden açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin itibarı dışında, belki de barikat yapmakta kullanılan malzemeler ve basit, ilkel savunma araçları dışında ellerinde hiçbir şey yoktu.

“Siyasi tarihin en önemli olaylarından...”

Buna rağmen gerçekten çok inançlı ve dirençli bir savunma gösterildiği söylenebilir. Hemen hemen

herkes yaralandı. Mümkün olan her anda yaralıların arkadaşları tarafından tedavi edilmesine, terk edilmemesine çalışıldı. İnsanlar kendi canlarını tehlikeye atarak, bazen de feda ederek, başta ölüm orucu direnişçileri olmak üzere arkadaşlarını korumaya çalıştılar. Büyük zorluklar yaşanmış olmasına rağmen yangın bombaları, ağır gaz tesiri, ateşli silah, yayılım ateşleri gibi ciddi sorunlar karşısında hemen hemen hiçbir hapishanede teslimiyet, pişmanlık ve saldırgan tarafa sığınmak,

zaağaçlı ile 19 Aralık katliamı ve direnişi üzerine:

Ölümüne direniş!

geçmek gibi bir tutumun izlenmediği bilinmektedir. Bu da aslında insanların gerçekten F tipi tecrit tretmanın nasıl bir anlama geldiğini gördüklerini ve buna karşı direnme kararlılığında olduklarını gösteriyor. Ben Türkiye siyasal tarihinin en önemli olaylarından birisi olarak değerlendiriyorum 19-22 Aralık direnişini. Çünkü bütün siyasal fiziksel imkânları ellerinden alınmış politik tutuklu ve hükümlülerin, muhaliflerin böyle bir ölüm tehdidi karşısında bile ideolojik bütünlüklerinden, siyasal taleplerinden ve pozisyonlarından vazgeçmediklerini göstermiştir. ‘80 sonrasında belki de Kürt savaşında gördüğümüz bazı örneklerle birlikte en önemli, en çarpıcı direnişlerinden birisini temsil etmektedir. Türk siyasal hayatına direnişin ve hangi koşullarda olursa olsun devrimci muhalefetin sürdürülmesinin önemli bir örneği olarak geçtiğini düşünüyorum. Ama tabi saldırının boyutu düşünüldüğünde fiziksel olarak direnilmesi ya da başarıya ulaşılması gibi bir şey söz konusu değildi. Zaten başından beri de bu biliniyordu. Devlet gerekirse bu hapishaneleri yıkmak kararlılığındaydı. Yani tüm duvarlarını ortadan kaldırıp yıkmak kararlılığı ve hazırlığıyla gelmişti. Dolayısıyla burada bir fiziksel başarı, askerin ve saldırganların hapishanelere sokulmaması gibi bir ihtimal zaten yoktu. O yüzden önemli ve büyük bir başarı olarak düşünmek gerekir.

“Bu süreçte devrimci bir avukatlık geleneği oluştu”

- 19 Aralık dava sürecinin avukatlarındansınız. Bu süreçte neler yaşandı?

Son derece ağır koşullar vardı. Çoğumuz meslekte yeniydik, henüz daha ilk beş-on yılımız içerisindeydik. Ve ‘80 öncesinde sıkıyönetim mahkemelerinde yürütülen avukatlığın veya Diyarbakır Cezaevi, Metris Cezaevi gibi cezaevi direnişlerinin avukatlık mirasına sahip değildik. Aramızda bu dönemleri görmüş, çalışmış meslektaşlarımız da vardı. Ama ağırlıklı olarak Diyarbakır Cezaevi katliamı ve Ulucanlar Cezaevi katliamıyla bizim cezaevi saldırılarına ilişkin avukatlık pratiğimiz başlamıştı. Yani henüz daha yeniydi. Tabi önemli başka ülke gündemlerinin yanı sıra hapishane sorununu gündemde tutmak gibi bir görev kabul etmiştik kendimize. Meslek odalarının, sendikaların, basının ilgisini sürekli tutabilmek açısından son derece zorlu bir süreçti. Belli oranda başarılı olduğumuz söylenebilir. Önemli bir sokak kampanyasının, önemli bir medya kampanyasının oluşmasında avukatların önemli bir rolünün olduğu söylenebilir. Çünkü avukat buradaki insanlık dışı koşulları, F Tipi cezaevlerinin hukuksal ve fiziksel tehlikelerini bilen ve anlatabilecek durumda olan meslek grubuydu. Avukatların da zor ama önemli bir sınav verdikleri söylenebilir.

Dediğim gibi Diyarbakır cezaevi katliamından başlayarak Ulucanlar, Burdur ve 19-22 Aralık katliamlarında gerçekten fiziksel güçlerini zorlayarak, hukuksal birikimlerinin çok üstünde bir siyasal bilinç ve ısrar göstermiştir avukatlar ve önemli acıların tanığı olmuşlardır. Aileler, tutuklu-hükümlü ve devlet arasında geçen bu olaylara tanıklık etmek, hazır bulunmak, zaman zaman çaresiz kalmak önemli acılar yaratmıştır ama bir diğer yandan da devrimci avukatlık pratiğinin oluşmasına önemli katkı verdiğini düşünüyorum. Yani mesleğini sadece bir geçim aracı olarak görmeyen, bir hak mücadelesi mevzisi olarak gören, ezilenlerden, yoksullardan, halklardan yana bir avukatlık pratiğine kendisini adanmış bir avukat kuşağının da doğmasına yol açtı. Yahut böyle bir avukat kuşağı zaten başlamıştı ama bunun pekişmesine ve gelişmesine yol açtı. Bugün gönül rahatlığıyla bir devrimci avukatlık pratiğinin, 1980’lerde başlamış olan bir devrimci avukatlık pratiğinin geliştiğini, hukuksal ve siyasal olarak daha donanımlı olduğunu, mücadele araçları konusunda daha yetkin olduğunu görebiliyoruz. Avukatlar açısından zor, öğretici yıllardı ama onların da bu mirası taşıyabilecek politik bürolara, Çağdaş Hukukçular Derneği gibi örgütlenmelere, baro içi etkinlik artırıcı gruplara yönelediklerini ve bunları geliştirdiklerini söylemek mümkün. Bu mirasın bir taşıyıcısı da avukatlardır diye düşünüyorum.

“Bir gelenek yaratıldı”

- 19 Aralık’ı yakın dönem siyasal tarihinde nasıl bir yere oturtursunuz? Siyasal hedefleri nelerdi, nelere yol açtı, nasıl bir iz bıraktı?

19 Aralık aslında devrimci siyasal muhalefetin tasfiyesi için bir programdı. Eş zamanlı olarak içeride ve dışarıda feda eylemleri vardı. Ölüm oruçları ve

açlık grevleri önemli bir duygusal destek sağlıyordu sürece ama aynı zamanda önemli bir fiziksel güç kaybı manasına geliyordu. Dışarıda da operasyonlar hiç bitmedi. Yani aileler, aile dernekleri, devrimci basın sürekli baskı altındaydı süreç boyunca. Kitlesele tutuklamalar yapıyordu. Ankara’daki 12 Aralık örneği hala akıllardadır. Devlet görevlileri tarafından provake edilmiş linç girişimleri başlamıştı. Yani aslında siyasal muhalefete yönelik bir tasfiyeydi. Özel olarak Kürt siyasal hareketinin böyle bir hapishane direnişinden uzak duracağını açıklamış olması nedeniyle doğrudan Türkiye devrimci hareketine, sosyalist harekete yönelik bir tasfiye girişimi haline gelmişti ve hapishane sınırlarını aştı bu.

Belki söylenmesi gereken bunun başarılı olup olmadığıdır. Bugün durduğumuz yerden geriye dönüp bakınca olmadığını görüyoruz; çünkü bu saldırıya karşı gösterilen direncin bir gelenek yarattığını, bir umut yarattığını görüyoruz. Ve Türkiye devrimci hareketinin, çeşitli tutum farklılıklarıyla da olsa bu süreci asıl olarak, ana gövde olarak, direnerek teslim olmaksızın siyasal pozisyonunu iddiasını kaybetmemeye çalışarak, hatta yükseltmeye çalışarak tamamlamıştır/geçirmiştir. Bu nedenle ben ileriye etkilerinin her zaman olumlu olacağını düşünüyorum. Bir direnme geleneği olarak olumlu olacaktır, siyasal varlığın korunması, sürdürülmesi imkânı olarak olumlu olacaktır. Dolayısıyla istenilen amaç gerçekleştirilememiştir denilebilir. Ama tabi bir yandan da Türkiye devrimci hareketinin toplam olarak vakti, enerjisi, zaten çeşitli nedenlerle sınırlı olan gücü böyle bir saldırı karşısında muhakkak ki zararlar da görmüştür. Sadece sıçratan, ilerleten değil ama bir yandan da yavaşlatan etkiler de doğurmuştur. Netice olarak amacın gerçekleşmediği, umudun ve gayretin ortadan kalkmadığını görüyoruz. Önemli olan da budur.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Genel Başkanı Metin Bakkalcı'nın 19 Aralık sürecine ilişkin tanıklığı...

“Operasyon için çözüm sürecinin önünü kestiler”

-19 Aralık Katliamı'na giden süreçte devrimci tutsaklarla devletin arasında yapılacak pazarlıklarda aracı olan heyetin içerisinde yer aldınız. Bu pazarlıklar sırasında neler yaşandı.

Benim doğrudan bu sürece dâhil olmam 2 Aralık 2000 tarihinde oldu. Sürmekte olan açlık grevlerinin insanı esas alan bir şekilde çözülebileceğini düşünüyor, ayrıca F tipi cezaevi uygulamalarını, izolasyona ve tecride dayalı olduğu için sağlık açısından kabul edilemez buluyorduk. Bu amaçla yaptığımız basın açıklamasının ardından dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün doğrudan davet etmesi ile sürece müdahil olduk. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, meselenin çözümü çerçevesinde açlık grevi yapan insanlarla görüşebileceğini söylemesi ile adım atmaya başladık.

Ama meselenin özü (o zaman TTB ikinci başkanıydım) birincisi, açlık grevlerinin tıbbi bir mesele olmadığını, açlık grevinde bulunan insanların son derece somut taleplerinin olduğunu, dolayısıyla açlık grevinin sonlanması da bu taleplerin şu yada bu şekilde hiç kuşkusuz bir mutabakat zemini içerisinde çözümü ile mümkün olabileceğini söylüyorduk. Yanısıra da o gün Türkiye'nin gündeminde olan ve bugün Türkiye'nin pek çok cezaevinde yaygınlaşan ve yaygınlaştıkça da sorunlarının ne denli ağır olduğunu gördüğümüz, F tipi cezaevlerinin kabul edilemezliği... Peki neden? Tecrit, dış uyaranlardan yoksunluk anlamına gelir. Bu koşullarda bir insanın fiziksel, sosyal ve ruhsal olarak kendisini geliştirebilme olanağı yoktur. Bunun doğrudan sağlığa zararlı olduğunu söylüyorduk.

Daha sonra cezaevindeki insanlarla böyle bir görüşmenin ne kadar anlamlı olabileceğini paylaştım. Bunun üzerine 8 Aralık'ta Bayrampaşa Cezaevi'ndeki temsilci sıfatı taşıyan kişilerle görüştim. Görüşmemizde şu çok berrak biçimde ortaya çıktı: Her ne kadar kamuoyuna sunulmuş 8-9 maddelik bir talepler listesi varsa da meselenin esasında F tiplerinin kabul edilemezliği ve F tiplerine sevklerin ertelenmesiydi. Daha sonra bunu Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'le paylaştım. Bu paylaşımdan bir gün sonra Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk TBMM'de bu sorunun çeşitli çevrelerle ve toplumsal mutabakat halinde çözülebileceğini söyledi ve F tiplerine naklin ertelendiğini resmen deklare etti.

Ortada resmen deklare edilmiş bir beyan vardı. Bu açıklamadan sonra bu adımın nasıl güvence altına alınabileceğine yoğunlaştık. 2000'den önceki süreçte yaşanan cezaevlerindeki sorun ve olaylar göz önüne alınınca bir güvensizlik ortamı vardı. Bakanın konuşmasındaki beyanın güvence altına alınma çabası önceki pratiklerin verdiği güvensizlikten kaynaklanıyordu. Daha sonraki görüşmeler bu eksende cereyan ediyordu. Yalnız burada söyle bir husus vardı. Bir yandan biz bu görüşmeleri sürdürürken ve sorunun çözümüne ilişkin ipuçları ortaya çıkmışken, diğer tarafta 11 Aralık'ta İstanbul'da üç polisin öldürülmesi üzerine ortam gerilmişti. 13 Aralık'ta RTÜK açlık grevlerine ilişkin yayın yasağı getirdi. 14 Aralık'ta İstanbul DGM açlık grevlerinin terör örgütüne yardım olduğunu ve

“ Tecrit, dış uyaranlardan yoksunluk anlamına gelir. Bu koşullarda bir insanın fiziksel, sosyal ve ruhsal olarak kendisini geliştirebilme olanağı yoktur. Bunun doğrudan sağlığa zararlı olduğunu söylüyorduk. ”

bunların soruşturmayla tabi tutulacağını açıkladı. Yani biz bu gerginlikten, bir operasyon yapılması ihtimalini sezmeye başlamıştık. Adalet Bakanı bu görüşmelerden sonuç çıkmadığı takdirde cezaevlerinden uzak durmamızı istemişti.

Eğer bu görüşmeler kesilmeseydi kimi adımlar atılabilirdi. Ama ne yazık ki görüşme süreci kesildi. Daha sonra çeşitli girişimler oldu. 18 Aralık'a kadar bu girişimler devam etti. Ama ne yazık ki bu sürece izin verilmedi. Kritik nokta budur.

Net kanımı tekrar paylaşmak istiyorum: Bu sürecin önü kesilmeseydi adım adım bu güven ortamının tesisine yönelik adımlar atılabilirdi ve son derece basit olan meselenin çözümü gerçekleştirilirdi. O günkü ortamda bu mümkün değildi.

herhangi bir insan açlık grevleri nedeniyle yaşamını yitirmemiş durumdaydı. Bir ölüm yoktu ortada. 19 Aralık'ta daha sonra dönemin İçişleri Bakanı Saadettin Tantan'ın da kamuoyuna açık deklarasyonda ifade ettiği gibi bir yıldır maketler üzerinde çalışılan bu cezaevi operasyonunu gündeme getirmekle ve adını trajikomik bir şekilde “Hayata dönüş” operasyonu diyerek, ikisi güvenlik görevlisi 32 insanın o gün yaşamını yitirmesine yol açan, onbinlerce güvenlik gücünün katıldığı, hiçbir gerekçeyle açıklanamaz ve kabul edilemez bir operasyon gerçekleştirildi.

Sebebi ne olursa olsun bunlar zaten devletin doğrudan kontrolü altında tutulan insanlardı. İçeride zaten herhangi bir ölüm söz konusu değildi. Kontrol altında tutulan bir gruba hangi gerekçeyle olursa olsun bir operasyon düzenlenmesi hele hele de bunun 32 insanın ölümüne yol açması, yüzlerce insanın yaralanması, binlercesinin işkenceye ve kötü muameleye maruz kalması zaten kabul dilemez. Ayrıca bildiğiniz gibi açlık grevleri daha sonra sürdü ve açlık grevlerinde ne yazık ki 130'un üzerinde insan yaşamını yitirmiş oldu. Dolayısıyla bakıldığında meseleye insani açıdan hiçbir çözüm getirmeyen bir operasyon söz konusu. Hatta o dönemin yetkilileri yine televizyonlardan “daha fazla ölü bekliyorduk” şeklinde anlaşılmaz ve kabul edilemez açıklamalar yapmıştı. Benim kişisel tanıklığım budur.

F tipleri için yıllara yayılan hazırlık yapıldı

Bu tanıklığımın ötesinde şunları söyleyebilirim: F tipi diye nitelenen cezaevi hadisesinin aslında kökeni 1991'deki Terörle Mücadele Yasası'ndaki değişikliklere dayalıdır. O yasadaki maddeler zaten doğrudan, gerçek hükümlüler için söyleniyordu, belli suçlardan hüküm giyenlerin bir ve üç kişilik odalarda kalacağını yasaya bağlamışlardı. Öykü dokuz yıllık yasal düzenlemeye dayalı idi. '95'te fiziksel olarak da bu cezaevlerini yapmaya başlamışlardı. Mimarisiyle, kentteki konumlandırıldığı yerler itibarıyla zaten asli olarak bütünüyle bu izolasyona, dış uyaranlardan yoksunluklara dayalı bir zihniyetin, bir mimarinin, bir insan gücünün, bir uygulamanın esasına oturtuluyordu bu yaklaşım. Bu zaten kabul edilemezdi. Bizlerin o dokuz yıl süre içerisinde her türlü talebimize rağmen hiçbir kurum bu F tipi cezaevlerini yerinde görme, bunu değerlendirme, bilimsel bir yaklaşımla bunu tartışma olanağına kavuşamadı. Her türlü başvuruya rağmen... Dahası en son Haziran 2000'de ilk kez Ümraniye F tipi cezaevine gidildi ve rapor hazırlandı. Bütün yetkililerle de bu rapor paylaşılmıştı. Demin andığım temel gerekçelerle kabul edilemez bir yaklaşım olduğu söyleniyordu. F Tipi dışındaki cezaevlerinde de izolasyona dayalı uygulamalar ne yazık ki sürdürülüyor. Çünkü temel infaz felsefesi buna oturtuluyor. Ama dahası 19 Aralık operasyonunun yönetiliş biçimi siyasi iktidar tarafından, gerek operasyondan sonraki dönem, gerek bugün itibarıyla

bütün cezaevlerinde bu uygulamalara geçme durumu şunu gösteriyor ki F tipi cezaevleri bütün toplumu bir tür insansızlaştırma, izolasyonu bütün toplum nezdinde uygulamaya dayalı bir niyetin sonucudur.

- Bu dönemde yaşananlarla ilgili görüşmelere katılan Mehmet Bekaroğlu “kullanıldık” gibi bir tepki dile getirmişti. Bu konuda sizin düşünceniz nedir?

Biz bir yandan bu müzakere sürecinde yer alırken bir yandan da bir operasyon ihtimalini gözlüyor, seziyor, kimileri de duyuyor idi. Böyle bir olasılık vardı. Zaten geçmiş deneyimlerden görüldüğü gibi aynı yıl içerisinde Burdur’da bir operasyon yapılmıştı hemen bir yıl önce neredeyse bunun pilot çalışması anlamına gelen Ulucanlar’da büyük bir katliam yaşanmıştı. Daha öncesine gittiğimizde bildiğiniz gibi Diyarbakır, Buca operasyonları vardı. Yani kabul edilemez, hiçbir mazereti olamaz, gayrı insani cezaevi katliamlarıyla dolu bir tarihimiz var. Dolayısıyla bu seziliyor, biliniyordu. Meselemiz burada birilerinin bizi böyle kullanma telaşı olmuş olabilir. Bu onlara sorulacak bir sorudur. Ama bizler hakikaten çözümünün mümkün olduğuna inanan insanlar olarak bunun doğrultusunda bir çaba sarf etmek için en azından ben kendi adıma o süreç içerisinde yer aldım. Çok üzgünüm kendi adıma bu konuda katkım çok sınırlı oldu. Ama buradaki esas sorumlular dediğim gibi hiçbir mazereti olmayan bu insanlık dışı operasyonu yapanlardır.

“Gözlerimizin önünde işkenceye maruz kaldılar”

- Operasyonun ardından tutsaklar hastanelere getirildi. Katliam gerçeğine dair size ulaşan bilgiler ve tanık olduklarınız nelerdir?

Ben o dönemde meslek örgütümüzle de meşgul birisiydim. Türkiye genelinde değerli bir faaliyet yürüttüğümüzü düşünüyorum. Bunu o dönem belgelerle de gösterdik. Ancak tabi ki bizim mesleki bağımsızlığımıza izin vermeyen bir ortam vardı. Bunları tespit ettik. Cezaevindeki insanların da bütün insanlar gibi sağlık hakkına ulaşma hakkı var. Bunun önünde her türlü engel oluşturuldu. Bizim, mesleğimizi yerine getirmemizin önünde her türlü engel oluşturuldu. İnsanlar gözlerimizin önünde işkence ve kötü muameleyle maruz kalıyorlardı. Ve biz bunlara müdahale etme şansına sahip olamıyorduk. Tıbbi değerlendirmeye izin vermeyen bir ortam mevcuttu. Bir bütün olarak bu insanların sağlık hakkına ulaşması engellenmişti.

- Aradan geçen süreçte F tipi cezaevlerinin ne olduğunu artık yaşayarak görmüş olduk. Sizin de kurum olarak bununla ilgili bilimsel çalışmalarınız var. Bu durumda F tipi cezaevlerine dair düşünceleriniz nedir ve buna karşı neler yapılmalıdır?

F tiplerinin insan sağlığına uygun olmadığı bütün bilimsel çalışmalarca kanıtlanmıştır. Biz bununla ilgili bir *İstanbul Bildirgesi* yayınladık. İzolasyonun bir işkence ve kötü muamele olduğu tespiti ve kabul edilemezliğini ifade eden bildirge ile uluslararası kamuoyunda bir tartışma başlattık. Ve bunu başardık.

Normalde bunu görmek için yaşamak gerekmiyordu ama dediğiniz gibi bize gelen bilgilerle bunu ayrıca yaşayarak görmüş olduk. Aslında sadece F tiplerinde değil, bütün cezaevlerinde uygulanmaya çalışılıyor. Bu, bugün daha önemli bir gündemdir. Bu sorunun daha fazla işlenmesi ve bu uygulamaların derhal son bulması için daha etkin programlar hayata geçirilmelidir.

19 Aralık ve siper yoldaşlığı

19 Aralık operasyonu sırasında Çankırı Cezaevi'nden alınarak Sincan F Tipi'ne götürüldük. Burada da 10 ölüm orucu direnişçisi hastaneye götürüldük. Muayene kabul etmediğimiz için hastaneye götürülmemizin bizce bir anlamı yoktu. Ancak yoldaşlarla ve siper yoldaşlarıyla görüşme imkanı yarattığı için, bu hastaneye gidiş oldukça anlamlıydı. Bir yoldaş o gün, “yakında koğuşlarımıza geri döneriz” demişti. Hepimiz de aynı düşüncededeydik. Dışarıyı 19 Aralık öncesindeki gibi düşünüyorduk. Şimdi sokaklarda binlerce yoldaş, siper yoldaşı ve dost eylem yapıyordur diye düşünüyorduk.

Dışarıdan 10-15 gün sonra haber alabildik. Gazete ancak o zaman verildi. Gazetelerde eylem haberleri aradık, ama bulamadık. En azından burjuva gazetelere yansiyacak boyutta bir eylem yoktu. 19 Aralık öncesindeki hareketliliğe göre, yadırganacak bir durumdu bu. Dışarıda biz tutsaklara olduğu şiddette değilse bile aynı boyutta saldırıldığını bilmediğimiz için “sessizliği” yadırgamıştık.

İçeride koğuşlardan hücrelere götürülmüştük. Bir mevziyi kaybetmiştik. Ancak siyasal olarak, 19 Aralık’ta devrim adına büyük kazanımlar elde etmiştik. 19 Aralık’ta dövüşerek yenilmiştik. Ölümüne direnişle elde edilen siyasal-moral üstünlükle rahatlıkla telafi edilebilecek türde bir “yenilgiydi”. Ne var ki dışarıyı için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Dışarıda çok erken zafer sarhoşluğuna kapılmıştık. Dışarıya bu boyutta bir saldırıyı, içeride saldırı bekleyen tutsaklar olarak da düşünmüyorduk.

Demek oluyor ki hücre saldırısının boyutunu biz ölüm orucu direnişçileri de tam olarak görememiştik. Oysa ki içeriye yönelik küçük bir saldırıyı bile ele alırken, asıl olarak dışarının gerçek hedef olduğunu söylüyor, yazıyorduk. Ama bunu içselleştirerek kavramamışız. Kavramış olsaydık dışarıda da, içerideki gibi saldırıya karşı hazırlık yapardık. Özcesi dışarıda saldırıya hazırlıksız yakalanıldı, diyebiliriz. Birincisi, bu.

İkincisi ise dışarıda, devrimci dayanışmanın zayıflığıdır. 19 Aralık’ta Çankırı Cezaevi’nde Hasan Güngörmez ve İrfan Ortakçı olmak üzere 2 şehit vermemize rağmen, o günü acıyla değil, coşkuyla anımsarım. O gün biz ölüm orucu direnişçilerini, direnişçi olmayan siper yoldaşlarının ölümüne korumaya çalıştığını anımsarım. '96 ölüm orucu direnişçisi olan Eyüp Baş, gazdan korunmayı amaçlayan elindeki bezi, tereddüt etmeden benim yüzme kapayarak korumaya çalışmıştı. O bez gazdan korumuyordu ama Eyüp’ün kendini değil de beni korumaya çalışması, orada yaşanan siper yoldaşlığını, devrimci dayanışmayı olanca açıklığıyla ortaya koyuyordu. Çankırı dışındaki diğer 19 zindanda da aynı şeyler yaşanmış. Ulucanlar’da da aynı dayanışma varmış. Bu dayanışma sayesinde ki, Ulucanlar gibi, 19 Aralık da katliamdan çok direnişle özdeşleşmiştir.

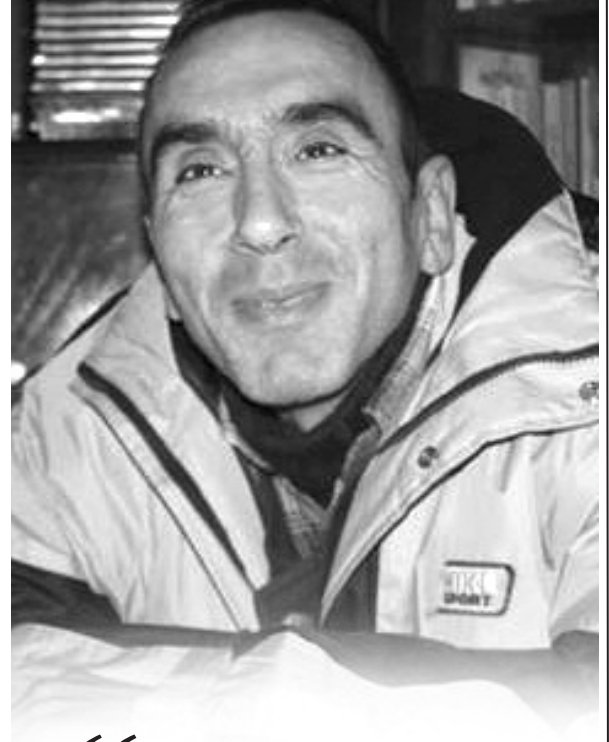
18 Temmuz 2001’de tahliye oldum. Dışarıyı o günden sonra daha net gördüm. Saldırı devrime, yani hepimize olmasına rağmen, birlikte karşı koyamıyorduk. Bugün ne yazık ki, durum, dünden daha vahim. Birlikte direniyor birlikte ölüyoruz, ama direnişimizi birlikte anmıyoruz. 19 Aralık’ı direnişle anılan bir takvim yaprağı olmanın ötesine geçmeden anılar, sözde olmasa dahi, özde devrim iddiasını yitirmiş demektir.

İçeride 19 Aralık direnişi, zindanlarda onyıllardır yaratılan direniş geleneğinin bir devamıdır. Çankırı’da 19 Aralık’ta halaya durduğumuzda yanımızda M. Hayri Durmuş, M. Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ, Hüseyin Demircioğlu, Tahsin Yılmaz, Habip yoldaş, İsmet Kavaklıoğlu ve direniş geleneğinin yapı taşları olan tüm yoldaşlarımız, siper yoldaşlarımız vardı. Onlar dışarıda da varlar. Ne yazık ki görülmüyorlar.

Biz komünistler yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı görüyor ve onlara verdiğimiz sözün arkasındayız. 19 Aralık direnişini bir takvim yaprağı olarak selamlamanın uzağında durarak, 19 Aralık’taki gibi devrim yürüyüşümüzü sekteye uğratmadan sürdüreceğiz. 19 Aralık’taki siyasal zaferimizi devrimle taçlandıracağız.

Muharrem Kurşun

(Kurşun, 19 Aralık direnişi sırasında TKİP davasından 1. Ekip Ölüm Orucu direnişçisiydi)

“'96 ölüm orucu direnişçisi olan Eyüp Baş, gazdan korunmayı amaçlayan elindeki bezi, tereddüt etmeden benim yüzme kapayarak korumaya çalışmıştı. O bez gazdan korumuyordu ama Eyüp’ün kendini değil de beni korumaya çalışması, orada yaşanan siper yoldaşlığını, devrimci dayanışmayı olanca açıklığıyla ortaya koyuyordu.”

Yeni hükümeti grevle uyardılar

Belçika’da kemer sıkma politikalarını protesto eden onbinlerce kişi 2 Aralık günü sokağa çıktı.

Koalisyon ortaklarının üzerinde anlaştığı saldırı paketine karşı sendikalar uyarı grevi ve protesto eylemi düzenledi. Brüksel’de gerçekleştirilen dev gösteriye yaklaşık 100 bin kişi katıldı. Emekçiler “Krizi biz çıkarmadık, bedelini de ödemeyiz” mesajını verdi.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Brüksel’in kuzey tren istasyonunda toplanmaya başlayan çeşitli sektörlerden binlerce işçi ve emekçi, güney istasyonuna yürüdü. Yürüyüşte yeni hükümetin 11

milyar avroluk kemer sıkma paketini protesto eden dövizler taşındı. Eylem ve grev nedeniyle Brüksel’de hayat durdu.

Geniş katılımlı uyarı grevi nedeniyle metro, otobüs ve tren seferlerinde büyük gecikmeler ya da iptaller yaşanırken birçok cadde trafiğe kapatıldı.

Belçika’da gelecek hafta güvenoyu alması beklenen Valon Sosyalist Elio Di Rupo başkanlığındaki 6 partili koalisyon hükümeti, 2012 bütçesinde açığın AB kurallarına uygun şekilde yüzde 3’ün altına indirilmesi için 11 milyar avroluk kemer sıkma paketi üzerinde uzlaşmıştı.

Slovakya’da hekimler kazandı

Slovakya’da sağlık alanını felç eden hekim direnişi, 2 Aralık Cuma gecesi Sağlık Bakanlığı yetkilileri ve Slovakya Doktorlar Sendikası temsilcileri arasında sabaha kadar süren görüşmelerin ardından sona erdi. Pazarlıklar sonucu hekimler talep ettiklerinin biraz altında, hükümetin önerdiğinin üzerinde zam alacaklar. Zam iki kademeli olarak 2012 ve 2013 yıllarında yapılacaktır.

Süreç nasıl gelişti

Hükümet ve Doktorlar Sendikası arasında aylardır devam eden görüşmeler, özlük hakları ve fazla mesai konularının çözülmesinin ardından, ücret konusunda tıkanmıştı. Hekimler ücretlerine iki yıl içinde tamamlanmak üzere ortalama 700 Euro aylık zam talep ederken, hükümet ise en fazla 300 Euro zam dayatmasında bulunmuştu.

Görüşmelerin tıkanması üzerine Doktorlar Sendikası üyesi yaklaşık 2.500 doktor 1 Aralık’ta

yürürlüğe girmek üzere, istifa dilekçelerini çalıştıkları hastanelere sundu. Slovakya hükümeti ise sağlık sektöründe “olağanüstü hal” ilan etti.

Slovakya yasalarına göre, savaş, kriz veya benzeri durumlarda sektörlerde de hükümetin gördüğü lüzum üzerine ilan edilebilen “olağanüstü hal”, o sektörde çalışanların olağanüstü halin geçerli olduğu dönemde istifa edebilmesini veya izne ayrılabilmesini engelliyor.

Ancak sendika hükümetin manevrasını “çalışanların en doğal hakkının ihlali” olarak tanımlayıp “olağanüstü hal”i dikkate almayacağını açıkladı. 1 Aralık’tan itibaren doktorların işbaşı yapmaması üzerine Slovakya’nın en büyük 16 hastanesinde kriz başladı.

Bu direnişin, doktor maaşlarının çok düşük olduğu Orta ve Doğu Avrupa’da örnek teşkil edeceği belirtiliyor.

Macar Tabipler Odası da Aralık sonunda 2500 Macar doktorun hastanelerden istifa etmeye hazırlandığını belirtti.

Allianz Sigorta önünde protesto

Dünya devi baskı makine üreticisi Manroland suni iflasa sürüklendi. Almanya’nın Augsburg şehrinde faaliyet gösteren dünyanın en büyük üçüncü baskı makinası üreticisinin iflasının neden olacağı işçi kıyımına karşı eylem gerçekleştirildi.

Firmanın hissedarları Man ve Allianz, Allianz Sigorta yüzünden iflas ederken, Offenbach ve Frankfurt’ta yaklaşık 2 bin işçi iflasa karşı sokaklara döküldü.

Offenbach’da işçiler saat 08.00’de toplanarak Frankfurt trenine bindiler. Frankfurt’taki yürüyüş saat 10.00’da başladı. İşçiler Allianz önünde miting düzenledi. Metal sendikası (Ig Metall), hizmet sendikası (Verdi) ve ilerici sendikacıların katıldığı eylemde “150 milyon euroluk kredi nasıl ödenemiyor?” sorusu soruldu. Geçtiğimiz sene 106,5 milyar euro kazanan sigorta şirketinden ise herhangi bir açıklama yapılmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yüzde 1’in başkanı”

Seçim kampanyası için para toplamaya çıkan ABD Başkanı Barack Obama İsrail’in hamisi olduklarını çarpıcı ifadelerle ortaya koyarken milyonlarca dolar topladı. Wall Street eylemcileri ise “Obama yüzde 1’in başkanı” sloganlarıyla protesto gösterisi düzenledi.

İsrail’e güvence verdi 300 bin doları kaptı

ABD’nin New York kentinde Yahudi cemaati toplantısında konuşan Obama, “Hiçbir müttefik İsrail devletinden daha önemli olamaz” dedi. Seçim kampanyası için 2.4 milyon dolar elde etti.

Amerikan Yahudi Kongresi adlı kuruluşun başkanı Jack Rosen’in Manhattan’daki evinde düzenlediği toplantıda konuşan Obama, Rosen’in, ABD’deki Yahudi cemaatinin ABD-İsrail ilişkileriyle ilgili endişeli olduklarını söylemesi üzerine, Yahudi cemaatine güvence verdi.

“Hiçbir müttefik İsrail devletinden daha önemli değildir” diyen Obama, “ABD’de bugüne kadarki tüm yönetimlerden çok daha fazla İsrail devletinin güvenliği için çalıştık. Konu İsrail’in güvenliği olduğunda bundan taviz vermeyiz” dedi. Rosen’in evindeki toplantıdan Obama’nın seçim kampanyası için en az 300 bin dolar toplandığı belirtildi.

Obama’nın bir geceki hasılatı da 2.4 milyon doları buldu.

“Wall Street’i İşgal Et” eylemcileri de, Obama’nın, Times Meydanı’nda Sheraton Otel’inde katılacağı bir toplantıyı protesto etmek için toplandı.

Yüzden fazla eylemci ellerinde pankartlarla ve polis takibinde Bryant Park’tan, Times Meydanı’ndaki Sheraton Otel’in önüne kadar yürüdü. Protestocular, “Obama Şirketlerin Kuklası”, “Obama Yüzde 1’in Başkanı” diye sloganlar attı.

Tahrir’le sandık uyuşmuyor

Tahrir Meydanı’nda onlarca kişinin katledildiği isyana rağmen, Yüksek Askeri Konsey ve Müslüman Kardeşler’in gayretiyle gerçekleştirilen seçimlerin ilk resmi sonuçları açıklandı. Mısır’daki sisteme göre seçimlerin kesin sonuçları ancak Mart ayında belli olacak.

Müslüman Kardeşler Örgütü’nün kurduğu Hürriyet ve Adalet Partisi liderliğindeki Demokratik İttifak seçimlerin ilk aşamasında, 9 milyon 734 bin 413 geçerli oyun 3 milyon 565 bin 92’sini alarak yüzde 36,6’lık oy oranı ile birinci çıktı.

Selefiler’in Nur Partisi ise geçerli oyların yüzde 24,4’nü alarak ikinci parti oldu. Bu ise sürpriz olarak değerlendiriliyor.

Seçimlere katılımın yüzde 52 olduğu belirtiliyor. Fakat ülkede inceleme yapan bağımsız gözlemciler grubu da seçimlerin özgür ve şeffaf olmadığını açıkladı.

Bununla beraber sokaktan seçimlere ilişkin öfke yükseliyor. Başkent Kahire’nin Tahrir Meydanı’nda, protestocular hala “Seçim meşru değil” diyor. Seçim öncesi gösterilere katılmayan Müslüman Kardeşlere de tepki büyük.

Göstericiler seçimleri şöyle yorumluyor: “Size bu meydanda ihanet edenler mecliste de ihanet edecektir. Müslüman Kardeşler, ordu ile anlaşma yaptı. Bu tam bir al ver oyunu. Meydana gelmediler, devrim çağrısı yapmadılar. Devrimi biz yaptık.”

“Dünya, Ortadoğu ve Türkiye” söyleşisi

4 Aralık Cumartesi günü Dortmund’da Volkan Yaraşır’ın katılımıyla “Dünya, Ortadoğu ve Türkiye’deki siyasal gelişmeler ve görevlerimiz” konulu bir söyleşi yapıldı.

Volkan Yaraşır, son birkaç yıldır dünyada, özellikle de Avrupa’da son derece önemli gelişmelerin yaşandığını, bu gelişmelerin şahsında yeniden devrimci bir sürece girildiğini dile getirdi. Avrupa’nın hemen her ülkesinin, özellikle de Yunanistan’ın proleter kitle hareketleriyle sarsıldığını belirtti. İngiltere’de 2 milyon kamu emekçisinin eylemine dikkati çekti. Avrupa’yı iyiden iyiye rahatsız eden Euro krizinin seyrine de bağlı olarak bu gelişmenin devam edeceğini ifade etti. Bir başka, önemli gelişmenin de Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki halk isyanları olduğunu belirtip, emperyalist işgal ve müdahalelere rağmen, Mısır örneğinde görüldüğü gibi bu topraklardaki devrimci süreçlerin de devam ettiğinin altını çizdi.

Yaraşır sözlerinin devamında, tüm bu gelişmelerin oldukça önemli devrimci imkanlar biriktirdiğini dile getirdi. Özellikle Ortadoğu’daki halk isyanları dalgasının son derece önemli birikimlere haiz olduğunu söyledi. Bunun Anadolu topraklarındaki devrimci imkanlarla birleştirilmesinin paha biçilmez sonuçlar doğuracağını belirtti. Bu çerçevede, özellikle Kürt özgürlük hareketinin seyrine ve Kürt halkının mücadelesine ilişkin değinmelerde bulundu. Kürt halk mücadelesinin özgün dersler biriktirdiğini belirterek, Kürt halkının kendi kimliğini yarattığını, bununla adeta kendisini yeniden yarattığını, bunu ise mücadelesine borçlu olduğunun altını çizdi.

Türkiye’de kirli savaşla birlikte yoğun bir Kürt göçünün yaşandığını, bunun İstanbul başta olmak üzere tüm büyük metropollerinin demografik yapısında belirgin bir değişime yol açtığını, bu kentleri adeta Kürt kentleri haline getirdiğini belirtti. Keza bu göçlerle metropollere gelenlerin işsizleştğini, böylece zaman içinde işçi sınıfının Kürtleştğini açıkladı. Bunun önemli olduğunu, zira sınıfın enerjisini açığa çıkarmanın imkanlarını çoğalttığını dile getirdi. Kürt halkının ulusal enerjisi ile sınıfın enerjisinin buluşturulup, birleştirilmesinin ise muazzam bir sonuç doğuracağını

4 Aralık / Dortmund

belirtti. Tüm sorunun devrimci hareketin bu durumun farkında olup olmadığında düğümlendiğini söyledi. Devrimci hareketin ezici bölümüyle Kürt hareketine yedeklendiğini sözlerine ekleyen Yaraşır, dolayısıyla sınıfın enerjisini açığa çıkartmak ve tıpkı Kürt halkı gibi mücadele içinde kimliğini bulmasını sağlamak görevinden uzak olduğunu belirtti. Bu görevin ancak ve ancak fabrika ve işyerlerinde uzun, inatçı ve ısrarlı bir çaba ile başarılabileceğinin altını çizdi.

Volkan Yaraşır konuşmasının son bölümünde, “devrimciler olarak mana kazanacaksak eğer sınıfa gitmeliyiz, sınıfın devrimci enerjisini ne yapıp edip açığa çıkarmalıyız, devrimci bir sınıf haline getirerek kimliğini bulmasını sağlamalıyız” dedi. Burada, bu görevin ancak sınıf devrimcilerince başarılabileceğinin altını çizdi.

Söyleşi, dinleyicilerin kısa konuşmalarıyla ve soru-cevap bölümüyle devam etti. Bu bölümde oldukça canlı, açıklayıcı, eğitici ve verimli tartışmalar, anlatımlar oldu. Katılımcılar benzeri toplantıların düzenlenmesi talebinde bulundular.

Kızıl Bayrak / Dortmund

Dünya Çevre Günü etkinlikleri

Almanya’nın Bielefeld ve Frankfurt kentlerinde Dünya Çevre Günü vesilesiyle etkinlikler yapıldı.

Frankfurt

Dünya Çevre Günü dolayısıyla Frankfurt’ta BİR-KAR’ın da düzenleyicileri arasında bulunduğu bir etkinlik gerçekleştirildi. Onlarca inisiyatifin organize ettiği etkinlik alanında çadırlar kuruldu, bilgilendirme standları açıldı. Soğuk ve yağışlı havaya rağmen insanların belli bir ilgi gösterdiği etkinlikte çeşitli konuşmalar yapıldı. Tüm konuşmalarda, nükleer tehlike ve doğanın kapitalistlerin kar hırsı uğruna yıkıma uğratıldığı, bunun yol açtığı tehlikelerden dolayı doğanın giderek yaşanmaz hale geldiği vurgulandı.

BİR-KAR çalışmalarında başından sonuna kadar aktif bir duruş sergiledi. Alandaki BİR-KAR imzalı dev pankart da oldukça dikkat çekti.

Bielefeld

3 Aralık Dünya Çevre Günü Bielefeld’de de etkinlikle karşılandı. BİR-KAR, MLPD, Ver.di Sendikası, Montagsdemo-Aktivistleri’nden oluşan katılımcıların yağmur ve soğuk havaya gerçekleştirdikleri eylemde doğayı kurtarmak için aktif mücadele çağrısı yapıldı. Bu konuda mücadelenin ve duyarlılığın yaratılmasının önemi vurgulandı. Dünyamızı ve doğayı tarhip edenin kapitalist tekellerin kar hırsı olduğu konuşmaların temasını oluşturdu. Soğuk havaya rağmen sanatçıların söylediği şarkılar da etkinliğin sıcak bir atmosferde geçmesini sağladı.

Kızıl Bayrak / Frankfurt - Bielefeld

Nükleer santralde işgal

Fransa’da çevreciler bir nükleer santralde işgal eylemi gerçekleştirdi. Ülkedeki nükleer santrallerin “saldırıya açık” olduğuna dikkat çekmek isteyen Greenpeace üyeleri, Paris’in güneydoğusundaki Nogent-sur-Seine nükleer santraline, sabaha karşı baskın yaptı. İşgal eylemi yapan çevrecilerden 7’sinin gözaltına alındığı polis müdahalesi sırasında çevreciler Chinon ve Blayais’deki iki ayrı santrale de aynı anda pankart astı.

Meclis önünde protesto

Tunus’ta meclis binası önünde yapılan eylemle yolsuzluk, işsizlik ve kökten dinciler protesto edildi.

2 Aralık günü Tunuslu milletvekillerinin yeni anayasa çalışmaları için geldiği Meclis binasının önünde eylem vardı. Öğrenci, öğretmen ve madencilerin de aralarında bulunduğu yaklaşık 3 bin kişi protesto gösterisi düzenledi.

Gösterinin, başkent Tunus’un dışındaki bir üniversitede bir kesimin kız öğrencilerin başörtüsü takması ve sınıflarının ayrı olması çağrısıyla yaptığı gösterilere karşılık olduğu belirtildi.

Meclis’in önünde gösteri yapan protestocuların arasında bulunan üniversite profesörleri, “aşırıcılığa hayır”, “öğretmenlerden ellerinizi çekin” sloganları attılar.

Bonn’da Afganistan işgali protestosu

Afganistan işgali, 3 Aralık günü Almanya’nın Bonn kentinde gerçekleştirilen bir yürüyüş ve mitingle protesto edildi. Eyleme yaklaşık 4 bin kişi katıldı.

Eylemi Alman Sol Partisi (Die Linke) organize etmişti. Ancak, Ver.di sendikası, vicdani retçiler ve savaş karşıtı kimi dernek ve platformlar da eyleme destek sundular. Yürüyüş ve mitinge yerli partilerden DKP, KPD-ML ve MLPD, Türkiyeli ilerici ve devrimci parti ve kurumlardan ise BİR-KAR, MLKP, ATİK, ADHK, Dev-Genç-ÖDP, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, DİDF katıldı. Eylemde Afgan ve İranlılar da yerlerini aldılar.

Bonn-Kaiserplatz Meydanı’nda başlayan mitingde savaş karşıtı çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmacıların tümü de emperyalistlerin Afganistan’ı derhal terk etmeleri çağrısı yaptı. Konuşma aralarında savaş karşıtı Rap tarzı müzik dinletisi gerçekleştirildi. Mitingin ardından yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşte taşınan pankartların ağırlığını NATO ve savaş karşıtı pankartlar oluşturdu. Bunu, kapitalizm karşıtı pankartlar ve üzerinde son yıllarda iyice azdırılan ırkçılığa ve faşizme karşı sloganların yazılı

olduğu pankartlar tamamlıyordu.

Afganistan işgalini gerçekleştiren emperyalist haydutlar tam da protesto miting ve yürüyüşünün yapıldığı gün, Bonn’a yakın Petersberg kasabasında işgalin 5 yıl daha uzatılması ve askerlerin 2024 yılına kadar orada kalması için karar almak üzere toplantı halindeydiler. Bu, işgal karşıtı bu miting ve protestoyu daha da anlamlı hale getirdi ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşmesini sağladı. Yol boyunca sloganların hiç susmaması bunun ifadesiydi.

Kitle nispeten uzun bir güzergahtan geçerek tekrar mitingin yapıldığı alana geldi. Burada tekrar çeşitli konuşmalar yapıldı. Savaş ve çevre karşıtlığı konusunda hiçbir inandırıcılığı bulunmayan ve SPD ile birlikte Afganistan işgalini onayladığı bilinen Yeşiller Partisi temsilcisinin yumurta yağmuruna tutulması da akıllarda kalıcı bir görüntü oluşturdu.

BİR-KAR eyleme “Emperyalist savaş aygıtı NATO dağıtılsın!” pankartıyla katıldı. Bu arada, “Emperyalist işgal orduları Afganistan’dan defolsun!” başlıklı bildirileri dağıttı.

Kızıl Bayrak / Bonn

İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi gerçekleştirildi

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından Ankara’da İnşaat Mühendisleri Odası Konferans Salonu’nda düzenlenen ‘‘İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi’’ 2-3-4 Aralık’ta gerçekleştirildi.

‘‘Esnekleşme ve İşçi Sağlığı’’ ana temasıyla düzenlenen kongre 2 Aralık günü, Kongre Başkanı **Onur Hamzaoglu**’nun (Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı) yaptığı konuşmayla başladı. Onur Hamzaoglu bu kongrenin sınıfın bütün bileşenlerini örgütleyen bir unsur olmasını istediklerini vurguladı.

Bu konuşmanın ardından kongreyi düzenleyen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB adına konuşmalar gerçekleştirildi. **DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün**, işçi sağlığı ve güvenliği konusunun, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de işçi sınıfının en temel sorunları arasında yer aldığını söyledi.

Her yıl azımsanmayacak sayıda insanın, çok rahatlıkla engellenebilecek ve hukuken de engellenmesi zorunlu olan iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle sağlıklarını ve hatta yaşamlarını yitirdiklerini belirten Görgün, önlenebilir oldukları halde gerçekleştiği için kazaları ‘iş cinayeti’ ve ‘kar hastalığı’ olarak tanımlamak gerektiğini ifade etti.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen, küresel kapitalizmin bütün yaşamı etkilediği bu süreçte çalışma alanlarındaki işçilerin alınmayan önlemlerden dolayı birçok açıdan zarar gördüğünü belirtti. Kongrenin Türkiye’de çalışanlar açısından önemli bir yerde durduğunu düşündüklerini sözlerine ekleyerek konuşmasını sonlandırdı.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu ise kongrenin tüm işçileri bilinçlendirmek amacıyla düzenlendiğini ifade ederek sözlerine başladı. Ardından sınıf adına yürütülen mücadelede eksiklikler olduğuna dikkat çekti. Ayrıca kongreyi düzenleyen bu 4 bileşenin birbiri arasındaki kıskançlığı bırakması gerektiğini ifade etti. Üretim bilgisinin bütün işçilere-işsizlere ulaştırılarak, bu atmosferi bu kongre ile sınırlandırılmayıp dışarıya taşımakla yükümlü olduklarını belirtti.

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı **Mehmet Soğanacı** ise çalışma hakkının temel insani bir hak olduğunu belirterek, ancak bu hakkın ağır çalışma koşullarında, kaza riski ile burun buruna bir durumda tek başına kullanılmasının hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi.

1. gün

Aranın ardından saat 10.30’da bir belgesel gösterimi yapıldı. Bunu ‘‘Taşeronlaşmanın İşçi Sağlığına Etkileri... Taşeronlaşmanın Önüne Nasıl Geçeriz?’’ başlıklı panel izledi.

Tayfun Görgün’ün başkanlığında gerçekleşen panelde ‘‘Mevcut Durumun İrdelenmesi’’ başlığıyla **Çalışma ve Toplum Dergisi Yayın Yönetmeni Murat Özveri** bir sunum gerçekleştirdi.

‘‘Taşeronlaşmanın İşçi Sağlığı ve Güvenliğine Etkisi’’ (İş kazaları ve meslek hastalıkları yönünden durum nedir?) başlıklı ikinci sunumu Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Uzmanı Kayıhan Pala ve Maden Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Üyesi **H. Can Doğan** gerçekleştirdi.

‘‘Sendikal Örgütlenmenin Olduğu ve Olmadığı İşyerlerinde Beklentiler’’ başlıklı üçüncü sunum Limter-İş Genel Başkanı **Kamber Saygılı** ve Dev

Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** tarafından gerçekleştirildi.

Gerçekleştirilen sunumların ardından ‘‘Karşı duruşumuz nasıl olmalı? Ne yapmalı/yapılmalı?’’ sorularının tartışıldığı forum kısmına geçildi.

Kongrenin ikinci bölümü KESK Genel Başkanı Lami Özgen’in başkanlığını yaptığı ‘‘Güvencesizler Geleceksizler ve Sağlık’’ başlıklı panel ile başladı. Saat 14.00’te Ali İhsan Ökten’in hazırladığı ‘‘Gökyüzünde çalışanlar’’ isimli, inşaatın dış cephesinde çalışan inşaat işçilerinin resimlerinden oluşan slayt gösterimi yapıldı. Ardından Alparslan Türkan tarafından hazırlanan Bursa Yenişehir’de çalışan mevsimlik tarım işçilerinin yaşam koşullarını anlatan video görüntülerinin yer aldığı ‘‘Tarımda Mevsimlik İşçiler-Çatısı Olmayan Fabrikalar’’ film gösterildi.

Gösterimlerden sonra ‘‘Esnek Çalışma Modelinde Güvencesizlik Tanımı ve Güvencesiz Çalışanlar’’ başlıklı sunum **Aziz Çelik** (Kocaeli Üniversitesi Çalışma Ekonomisi Bölümü) tarafından gerçekleştirdi.

‘‘Tarımda Mevsimlik İşçiler-Çatısı Olmayan Fabrikalar’’ başlıklı ikinci sunum **Alparslan Türkan** (Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı) tarafından gerçekleştirildi. Türkan mevsimlik tarım işçilerinin yaşadığı sorunları ortaya koydu.

Bu bölümdeki ‘‘İşsizler ve Sorunları’’ başlıklı bir diğer sunum ise **Gökhan Atılğan** (Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi) tarafından gerçekleştirildi. Atılğan, Türkiye’de işsizlik verilerinin devletin bir kurumu olan TÜİK tarafından yapıldığını ancak bu rakamların gerçekte açıklanan rakamların iki katı olduğunu ifade etti.

‘‘Güvencesizler İçin Örgütlenme Olanakları: Nasıl Bir Örgütlenme?’’ başlığı altında Tuzla Tersane İşçileri, Ev Eksenli Çalışanlar Sendikası, Atık Kağıt İşçileri Komitesi, Ev İşçileri Dayanışma Sendikası, Mevsimlik Tarım İşçileri Sendika Girişimi ve OSTİM İşçi Sağlığı Meclisi girişimi bu alanlarda karşılaşılan sorunlar üzerinden sunum gerçekleştirdi. Yapılan sunumların ardından ara verildi.

‘‘Sözel Bildiri Sunumları’’ başlığıyla gerçekleştirilen oturumda kot kuşlama işçilerinin, haber kameramanlarının, inşaat işçilerinin ve demiryolu işçilerinin kendi sektörlerinde yaşadığı meslek hastalıkları ve iş kazalarını içeren sunumlar gerçekleştirildi.

Günün sonunda Davutpaşa’da meydana gelen patlamada yaşamını yitiren işçilerin ailelerinin verdiği mücadeleyi konu alan ‘‘Davutpaşa’nın Külleri’’ isimli

film gösteri gerçekleştirilirken, ardından filmin yönetmeni ve aileler kürsüye çıkarak kısa konuşmalar yaptı. Gün boyunca kongreye 600’ü aşkın kişi katıldı.

2. gün

Kongrenin 2. gün programı ‘‘Sözel Bildiri Sunumları’’ ile başladı ardından ‘‘İşçinin Bilme Hakkı ve Sağlıklı Emek’’ ve ‘‘Çalışma Yaşamında Kadın’’ başlıklı iki panel gerçekleştirildi.

‘‘Sözel Bildiri Sunumları’’ başlığında ilk olarak Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi olan **Cumhur İzgi** tarafından rapor sunuldu. 150 sağlık emekçisiyle yapılan anket sonuçlarına dayanarak bir tablo çizen İzgi taşeronlaşmanın hastanelerin birçok bölümüne sirayet ettiğini, böylece hem sağlık hizmetinin niteliğinin düştüğünü hem de çalışanlar için hiçbir önlem alınmayarak çalışma riskinin arttığını, fiziksel-ruhsal hastalıklara çok rastlandığını belirtti. Evrensel Gazetesi muhabiri **Sultan Özer** ve Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Genel Başkanı **Ercan İpekçi** basın-medya çalışanlarının iş koşullarındaki sorunları anlattılar.

‘‘Eğitimin Genel Karakteri’’ başlıklı sunumu **Fuat Ercan** (Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Öğretim Üyesi) gerçekleştirdi. Ercan, eğitimin sermayenin nitelikli emek ihtiyacına cevap verebilecek bir hale getirilmek istendiğini, diğer yandan eğitim hakkının alınıp satılabilen bir pazar ürünü gibi görüldüğüne değinerek eğitim anlayışının değiştiğini belirtti.

‘‘Beyaz Yakalıların Eğitimi’’ başlıklı bölümde ilk olarak **Celal Emiroğlu** (Türk Tabipleri Birliği MSG Dergisi Editörü) bir sunum gerçekleştirdi. Emiroğlu yaptığı sunumda hekimlerin eğitim niteliğinin düşmesi nedeniyle iş yeri hekimliğinin işlevsiz hale geldiğini vurguladı.

Bu başlıkta yapılan ikinci sunumu **Bedri Tekin** (Makine Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Üyesi) gerçekleştirdi. Tekin, sağlığın korunmasının çok kapsamlı bir sorun olduğunu, bu konuda çok az sayıda devlet ve vakıf üniversitesinde işçi sağlığı ve güvenliği eğitimi verildiğini, meslek liselerinde ise hemen hemen hiç verilmediğini belirtti.

Beyaz yakalıların eğitimi başlığındaki üçüncü ve son sunumu **Özlem Özkan** (Kocaeli Üniversitesi Hemşirelik Meslek Yüksek Okulu Öğretim Üyesi) gerçekleştirdi. Özkan genel olarak, sistemin sağlık anlayışını ortaya koydu.

Özkan’ın konuşmasının ardından ‘‘İşçi Eğitimi’’

başlığına geçildi. Bu bölümde ilk konuşmayı **Levent Koşar** (Türk Tabipleri Birliği MSG Dergisi Editörü) gerçekleştirdi. İlk olarak anadilde eğitimin önemini vurgulayarak konuşmasına başlayan Koşar, mavi ve beyaz yakalıların kaderinin birleştiğini belirtti. Ne yapmalı yanıtını ise kongrenin vereceğini ifade etti.

Bu başlığın ikinci sunumunu **Tevfik Güneş** (DİSK İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Sorumlusu) gerçekleştirdi. Türkiye’de işçi sağlığı ve güvenliği sisteminin çöktüğünü ifade ederek konuşmasına başlayan Güneş, bu sorunun çözümü için devletin sözde adımlar atarak yeni yasalar çıkarttığını, fakat bunların sorunu çözmeyeceğini söyledi. Sendikaların da bu soruna sınıfsal olarak bakması gerektiğini ifade eden Güneş, işçi sağlığı ve güvenliği uzmanı olarak DİSK’te bir tek kendisinin olduğunu, Türk-İş içerisinde de yine 1 uzman bulunduğunu Hak-İş’te ise hiç bulunmadığını belirterek işçi sendikası konfederasyonlarına yönelik eleştirilerini dile getirdi.

Bu başlık altında üçüncü ve son sunum **Haluk Orhun** (Fizik Mühendisleri Odası) tarafından gerçekleştirildi. Orhun yaptığı sunumda Kasım 2011’de hazırlanan “İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği” kanunu yasa tasarısını ele aldı.

Yemek arasının sona ermesiyle **Berna Vatan** (TMMOB Yönetim Kurulu Üyesi) başkanlığındaki “Çalışma Yaşamında Kadın” başlıklı panele geçildi. Panel Berna Vatan’ın panelin içeriğine ilişkin yaptığı kısa bir açılış konuşmasıyla başladı.

Yapılan konuşmanın ardından panelin ilk başlığı olan “Kadın istihdamında Türkiye’deki durum ve ne yapmalı?” sunumuna geçildi. Bu başlık altındaki sunum **Gülây Toksöz** (Ankara Üniversitesi SBF Çalışma Ekonomisi ve Endüstriyel İlişkiler Bölümü) tarafından gerçekleştirildi.

Melda Yaman Öztürk (19 Mayıs Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi) ise “Yeni Esnek Çalışma Sürecinde Kadın ve Ne Yapmalı?” başlıklı sunumuna, cinsiyetçi bir üretim şekli olduğunu ifade ederek başladı. “Kapitalizm erkeğin emeğini metalaştırırken kadını eve hapsedmiştir” diyen Öztürk, kadının ücretsiz olarak ev işlerini yapmak zorunda bırakıldığına değindi.

Bu bölümün 3. sunumu “Ev Eksenli Çalışan Kadınlar” oldu. Bu Bölümdeki sunum **Gamze Yücesan Özdemir** (Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik ve Bilişim Bölümü) tarafından gerçekleştirildi. Özdemir evde çalıştırma yönteminin muhafazakar ve liberal olduğunu vurguladı.

Bölümün 4. başlığı olan “Çalışma Yaşamında Kadın Sağlığı, Sorunları ve Ne Yapmalı” sunumunda **Meltem Çiçeklioğlu** (Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı) söz aldı. Çiçeklioğlu sunumuna çalışmanın ruhsal ve fiziksel açıdan sağlığa iyi geldiğini, ancak kadınların işe ulaşamadıklarını ifade ederek başladı. Kadınların işe ulaştıklarında ise yalnızca emeğinin metalaşması değil duygularının da metalaştırıldığını ifade etti.

Panelin 5. başlığı olan “Bölge Göç, Kadın ve Ne Yapmalı” sunumuna geçildi. Bu sunum **Handan Çağlayan** (Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü) tarafından gerçekleştirildi. Sunumu gerçekleştiren Çağlayan gözaltılar, tutuklamalar, kaybetmelerle insanların göçe zorlandığını ifade etti.

6. başlık olan “Kadın ve Sendikalar” sunumu **Zeynep Ekin Çağlar** (DİSK) ve **Bedriye Yorgun** (SES Yönetim Kurulu Üyesi) tarafından gerçekleştirildi. İlk söz alan Çağlar sendikalarda kadın üyelerin azlığını ve bu soruna sendikaların duyarsız kalmasını eleştirerek başladı. Bu sorunu önemsediklerini söyleyen sendikaların kendileriyle çeliştiklerini, erkek işçilerin taleplerini tüm sınıfın sorunları gibi kabul edip buna göre strateji belirlediklerini ifade ederek soruna ciddi anlamda çubuk bükülmesi gerektiğini ifade etti. **Bedriye**

Yorgun ise KESK’te birçok konfederasyona göre kadınların daha iyi temsil edildiğini vurguladı. Yaşamını yitirmiş ve hala tutuklu bulunan KESK üyelerini anarak sunumunu sonlandırdı. Daha sonra Van’da deprem bölgesinde bulunmuş Diyarbakır’da görev yapan bir doktora söz verildi ardından soru-cevap bölümüne geçildi.

Forum bölümünde “Çalışma Yaşamında Direnen Kadınlar” başlığında **Güllü Hanoğlu** (Dev Sağlık-İş), Songül Aydın (Tek Gıda-İş), Meryem Çağ (KESK Genel Meclisi Üyesi) mücadele deneyimlerini aktardılar. Verilen aranın sonrasında Kardeş Türküler “Kadın Ağzı Türküler” adlı bir müzik dinletisi sundu.

3. gün

Kongrenin 3. ve son günü 4 Aralık Pazar günü grup çalışmaları sunumları ve tartışmaları ile başladı.

Aranın ardından “**Hegemonya ve Karşı Hegemonya; Mücadelesi; Gönüllülükten İtiraz Hakkına**” başlıklı kongrenin 5. ve son paneli gerçekleştirildi. “**Hegemonya Kavramı ve Bu Alanın Sorunsalları**” başlığı Gazeteci-yazar **Aydın Çubukçu** tarafından sunuldu. Çubukçu AKP’nin bu kadar güçlenmesini demokratik görünümüne, hızlı trenler, duble yollar gibi yatırımlarla başarılı bir imaj çizmesine bağladı.

İkinci bir başlık olan “**Esnek Üretim ve Hegemonya, Emeğin Gönüllü Boyunduruğu**” konusu ise **Mehmet Zincir** (Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı) tarafından sunuldu. Zincir kapitalizmin sınırsız esnek olduğunu, koşullara göre kendisini değiştirebildiğini, ancak değişmeyen sabit kuralları olduğunu belirtti.

Son başlık olan “**Üretim İçinde Yaşanılanlarla, Hegemonya ve Emeğin Örgütlenmesine Etkileri**” sunumunu **Gaye Yılmaz** (Boğaziçi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi) gerçekleştirdi. Yılmaz, hegemonyanın işyerinde, sokakta, evde, hayatın her alanında yaşandığını belirtti. Yılmaz olumsuz olan şeylerin onaylanabildiğini, anormallerin normalleştirdiğini söyleyerek kanıksatılmış sorunları aşmanın örgütlü mücadelede olduğunu dile getirdi.

Ardından Hamzaoğlu kapitalizmin kendisini her gün yenilediğini, gençlik aşısını ise işçilerin emekçilerin yaptığını vurguladı. Sonrasında soru-cevap bölümüne geçildi.

Bu bölüm sona erdiğinde plaket töreni gerçekleştirildi. Aralarında Kot Taşlama İşçileri, tutuklu KESK’liler, Özgür Gündem Gazetesi’nin de bulunduğu kişi ve kurumlara plaketler verildi.

Kongrenin son günü programda olmasına rağmen sonuç bildirgesi oluşturulmadı. Plaket töreninin ardından verilen aradan sonra kongre kapanış konuşması dahi yapılmadan fiilen sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

İçeriği zengin, öznesinden uzak bir Kongre

İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi'nde sorunun etraflica ortaya konuluşu ve sunumların anlaşılır olması kongrenin başarılı yanlarından biridir. Bu açıdan gerçekleştirilen kongre, izleyenler açısından birçok yönüyle öğretici ve eğitici olmuştur.

Gerçekleştirilen kongrenin anlamlı olmasına karşın, birçok açıdan da sınırlı kaldığını belirtmemiz gerekiyor. Kongrenin bu sınırlılıkları aşamamış olmasının nedeni, bizzat kongreyi örgütleyen bileşenin süreci nasıl ele aldığı ve değerlendirdiğiyle bağlantılıdır.

Sorunu pratikte en yakıcı biçimiyle yaşayan işçiler olduğu yerde, DİSK’ten örgütlü olduğu iş yerlerinden işçileri bu anlamlı kongreye yönlendirmesi beklenirdi. Bu olmamıştır. Ancak bırakalım işçi taşımayı, DİSK kendi yöneticileri nezdinde bile kongreye sınırlı bir katılım sağlamıştır. Bir parça TTB’yi dışında tutarsak KESK ve TMMOB açısından da durum çok farklı değildir.

TTB’den Levent Koşar’ın sunumundaki ifadelerle “Sorun öznesiyle buluşmadıkça; sorunların çözümü mümkün değildir.”

Tam da bu noktada sorulması gereken birkaç soru aklımıza gelmektedir. Sorunun öznesiyle buluşması için ne yapılmış, konu işyerlerinde ne kadar tartışmaya açılmıştır? Yapılan işten sendika ve oda üyesi işçi emekçiler ne kadar haberdar edilmiş, gerçekleştirilen kongre onların gündemine ne kadar sokulmuştur? Bu sorulara olumlu bir yanıt vermek mümkün değildir.

Sendikaların bu olumsuz tablosu karşısında gerçekleştirilen kongrede kürsüde ve salonda tüm sınırlılıklara rağmen Tuzla tersane işçileri, kot kumlama işçileri, OSTİM işçileri, atık kâğıt işçileri, ev ekسنli çalışan kadınlar, mevsimlik tarım işçileri adına sunum ve konuşmaların yapılması ve direnişçi kadınların varlığı anlamlı olmuştur. Kuşkusuz bunlar da tümüyle ilerici ve devrimci güçlerin emeğinin ürünleridir.

Kongre 2. ve 3. günlerde genel olarak katılım bakımından da zayıf geçmiştir. Özellikle ilk günün ardından sabah saatlerinde yapılan sunumlar neredeyse boş salona hitaben gerçekleştirilmiştir. Öğlen saatlerine doğru 2. gün katılım bir parça daha iyi olsa da özellikle sonuç bildirgesinin okunacağı (ya da en azından genel çerçevesinin çizileceği) ve kapanış konuşmasının yapılacağı son gün oldukça sınırlı sayıda bir katılım olmuştur. Sonuç bildirgesinin genel çerçevesinin oluşturulacağı ve kapanış konuşmasının yapılacağı son gün verilen yemek arasının ardından tekrar salona geçilmeyerek kongrenin fiilen bitirilmiş olması örgütleyen bileşen açısından tam bir ciddiyetsizlik örneğidir.

Diğer taraftan sorunun çözüleceği zeminin ortaya konuluşunda da ciddi farklılıklar ortaya çıkmıştır. Kapitalizm içerisinde soruna çözüm arayanlar ve sorunun yapısal bir sorun olduğunu ortaya koyarak çözümünün de bu sistem içerisinde olamayacağı görüşünü ortaya koyanlar biçiminde... Konuşmacıların büyük bir bölümü çözümün ikincisinde olduğunu vurgulamışlardır. Bu da Kongre’ye ileri bir çizginin damgasını vurduğunu göstermektedir.

Ancak Kongrede ifade edildiği şekliyle bu etkinlik salonlara sıkışmamalıdır. Ortaya konulan fikirler, duvarları aşır pratikte karşılığını bulmalı ve sistemin temellerine yönelmelidir. Ancak bir kez daha belirtelim ki, başlangıç aşamasında o duvarlar aşılamamış kongre kendi öznesiyle buluşamamıştır.

Yine de her şeye rağmen kongre tüm eksikliklerine karşın sorunun gündemleştirilmesi sınırlarında dahi ele alındığında anlamlı bir yerde durmaktadır. Yukarıda ifade edildiği şekliyle “sorunun öznesiyle buluşması” ve salonları aşarak sanayi havzalarına, fabrikalara ve atölyelere ulaşması için etkin bir çaba harcanmalıdır. Bu açıdan değerlendirildiğinde biz sınıf devrimcilerine de büyük sorumluluklar düştüğü açıktır.

Kızıl Bayrak/Ankara

Yine, yeni, yeniden: Yetkin mühendislik/2

Yetkin mühendislik sömürünün maskesidir

Kapitalizmin sıkıştığı ve bir darboğaza girdiği bir dönemin içinden geçiyoruz. Almanya Başbakanı Merkel, Avrupa, Amerika gibi kapitalizmin merkez ülkelerinin neredeyse iflas ettiğini “İkinci Dünya Savaşı’ndan beri böyle kötü durumda olmadık” beyanatıyla özetlemişti. Dünya iktisadi sisteminin efendileri bu sıkışmışlıklarını yeni alanlar açarak aşmak için işgal ve savaş seçeneği de dâhil olmak üzere tüm güçleriyle saldırıyor. Afganistan, Irak, Libya’ya doğrudan saldırırken Mısır, Cezayir, Tunus gibi ülkelerdeki halk hareketlerini ezmek yoluna giden efendiler, İran ve Suriye’yi de “portföylerine” çoktan almış durumdalar.

Ancak saldırı tek başına bu biçimde gelmiyor. Dünya ölçeğinde sosyal haklara dönük büyük bir tırpanlama hareketi devam ediyor. Eğitimden, sağlığa kadar hemen her alan “sektöre” dönüştürülüyor, sermayeye açılıyor. Çalışma koşulları ağırlaşıyor, taşeronlaştırma yaygınlaşıyor, çalışma yaşamına ait sosyal güvence, sigorta, tazminat gibi tüm haklar ya tamamen yok ediliyor ya da büyük kısıntılara kurban ediliyor. Tüm bunlara devletin hak ve özgürlüklere dönük saldırısı da eklenince sermayenin 19. yüzyıl cehennemi ruhunun yeniden yükselişine tanık oluyoruz.

Ancak günümüz dünyası 19. yüzyıl kapitalist vandalizmiyle ortaklaşsa da oldukça temel ayrımlar söz konusu. Gerek iktisadi gelişimi gerekse de nesnel koşullar ve bunun yarattığı siyasal üstünlük açısından geçmişin çok ilerisinde dünyayı kuşatmış bir sistemle karşı karşıyayız.

Kapitalizmin vardığı son aşamada beyaz yakalıları kesen büyük değişimler yaşandı. Bilginin kolay erişilebilir ve işlenebilir hale gelmesiyle “ayrıcılıklarını” büyük ölçüde kaybeden beyaz yakalıları, üretim teknolojilerinde gelişimle ve hizmet sektörlerine yığılan emekçi kitlelerinin artışıyla beraber kendilerini acımasız rekabet koşullarının içinde buldular. Üretim ve tasarım süreçlerinin de mekânsal olarak ayrışması yani teknoloji geliştirmenin ve kritik üretim süreçlerinin merkez ekonomilerde toplanması, geriye kalan her şey içinse üçüncü dünyanın ucuz iş gücüne başvurulması da teknik elemanlar açısından önemli değişimlere ve kastlaşmalara yol açtı. Böylece kafa emekçileri kendilerini hiç beklemedikleri, hatta kabul edemedikleri bir çarkın içinde bulmuş oldular. Artık beyaz yakalıların geçmiş “aristokrat işçisi” kimliği aşınmış ve güvencesizlik gibi yeni bir kavramla tanışılmıştır. İşten çıkartmalar, yoğun çalışma koşulları, düşük ücretler, mobbing, acımasız rekabet ve hak gaspları gibi beyaz yakalıların hiç bilmediği yeni koşullar hayatlara girdi.

İşte teknik elemanlar açısından tüm bu süreçlerin kesişim noktasında “yetkin mühendislik” kavramlaştırmasıyla akıllarda yer eden mesleki yeterlilik uygulamaları durmaktadır. Sorun öylesine komplikedir ki tüm bu koşullardan birini dahi gözardı ederek tartışmak sorunu bambaşka mecralara taşıyabilir. Bundan dolayıdır ki tartışmanın “yetkinlik” cephesinden oldukça rasyonel cevaplar almak mümkündür. Örneğin akademik camia “açılan tabela üniversitelerden” dem vurarak eğitimdeki kalite

düşüşüne vurgu yapmakta ve “yetkinliği” de bir çözüm olarak sunmaktadır.

Sektörlerden gelen tepki işe aldıkları mühendislerin “tecrübesiz ve eğitilmesi gerektiği” yolundadır ki, bu onlar açısından hiç de karlı değildir. Çünkü kendi adlarına aldıkları her genç, yeni mezun mühendis, mimar ve plancı sonu belli olmayan bir yatırımdır. Yaşını almış mühendisler “yeni yetmelerin” kendileri ile aynı yetkilerle donatılmasından rahatsızdır. Başka bir yerden ise yetersiz mühendislik hizmeti çözüm bekleyen bir sorundur. TMMOB bürokrasi bloğu ise – kendince iyi niyetli olduğunu varsayarak- tüm bu gerekçelerden bir parça alarak, bu alanı düzenlemeye tek yetkili kurum olan odaların bu işi “hakkıyla” yapacağını söylemektedir. Tüm cevaplar ve gerekçeler tek tek belli bir iç mantığa sahip olsa da sorunun bütünselliği karşısında anlamsızlaşmaktadır.

Çünkü işin gerisinde eğitimin ticarileşmesinden esnek ve güvencesiz çalışmaya kadar yeni dönemin tüm sermaye politikaları durmaktadır. Yetkin mühendisliğin gerisinde Türkiye’nin giremse de taleplerinin tümünü karşıladığı AB, GATS, küresel sermaye odakları, siyasi ve kişisel rantlar ve oluşturulmak istenen büyük bir sektör vardır. Ve sonuçları açısından güvencesiz ve esnek çalışma biçimleri gibi sermayenin dört gözle beklediği uygulamaların somutlaşması ete kemiğe bürünmesi söz konusudur. Mevcut durumda dahi oldukça zor koşullarda çalışan, hatta iş bulamayan yeni mezun mühendisler, yeni düzenleme ile birlikte tam bir yıkıma uğrayacaklardır. Yaşanacak kastlaşma ile beraber teknik elemanlar arasında oluşan uçurumlar bu alanın tamamını içine alacaktır. Örneğin bir dizi sektörde 3 ay deneme/staj süresi adı altında insanların hiçbir ücret almadan çalıştırılması yaygın olarak görülürken benzer bir durumun mühendislik alanında da yaşanması sürpriz olmayacaktır.

Ancak yetkinlik cephesinin cephanelerinin neredeyse sonu yok gibi durmaktadır. Yine bu tartışmalar içinde çokça duyduğumuz “staj süresinin bir sınırı var; birkaç sene de dişinizi sıkın” şeklinde bir yaklaşım tam bir burjuva arsızlığıdır. İçindeki acımasızlığı bir kenara koyarsak, kim kime “4 yıllığına köle statüsünde çalış” deme hakkına sahiptir? Ayrıca 4 yılın sonunda herkes “yetkin” olaksa zaten buna gerek olmadığı açıktır. Kaldı ki bu sürenin 4 yıl ile sınırlı kalıp kalmayacağı da tamamen bir muammadır. Kesintisiz 4 yıl boyunca çalışmak lüks statüsünde bir olaydır ve ortada geçilmesi gereken bir sınav ve onaylatılması gereken bir rapor olduğu gerçeği de unutulmamalıdır. Yetkin mühendislik, tersanelerde, şantiyelerde, madenlerde veya proje ofislerinde gününün 13-14 saatini çalışmak 2-3 saatini işe gitmek için yolda harcayan, hem de bunları hiçbir iş güvencesi olmadan ve sosyal hakları ya tamamen yoksuz olarak yaşamak zorunda olan

mücadelesi veren emekçi teknik elemanlara köleliği vaat etmektedir.

Öncelikle şu anlaşılmak zorundadır; saldırı altında olan mesleğimiz değil geniş bir işçi katmanıdır. İşçi sınıfının bir bölümünün hakları tırpanlanmak, yabancı sermayeye alan açılmak istenmektedir. “Akreditasyon” gibi büyümlü sözlerin arkasına saklananlar “yurtdışında geçerli diploma” demagojisiyle yabancı mühendislik şirketlerine bu alanı peşkeş çekmek istemektedirler. Zaten daha şimdiden büyük projelerin altında yabancı proje firmalarının imzalarını görmek mümkündür. Hatta bir dizi proje firması yabancı firmaların temsilciliğini almak için şimdiden sıraya girmiş durumdadır. Bunun sonuçları bellidir. Zira bugün Türkiye’nin teknik eleman sayısı bellidir, bunların kaçının yetkin kaçının köle olacağı da bellidir. Yetkin olan mutlu azınlık imza atmaktan yorulurken burada oluşacak açık yabancı mühendislik tröstleri eliyle kapatılacak, kısa vadede akıl almaz bir talanın önü açılacaktır. Yetkin mühendislik ile meslek içerisinde yaratılacak eliteleştirme hareketinin sonuçları daha fazla yıkılan bina olmazsa daha fazla HES, kentsel dönüşüm, nükleer santral ve gökdelen olacaktır.

İmza yetkisi meselesine gelince. Burada temel sıkıntı inşaat, mimarlık, planlama ve doğalgaz gibi projelerinin onaylanması gereken alanlarda ortaya çıkmaktadır. Bunun cevabı ise basittir, yanlış proje onaylanmaz olur biter. Sonra da inşaatları, uygulamaları doğru denetlenir böyle bir karmaşa da

ortaya çıkmaz. Ama niyet farklıdır, yapılan şey tüm faturanın yeni mezunlara çıkartılmasından başka bir şey değildir. Çöken tüm binaların baş sorumlusu bu devlet ve koruyuculuğunu yaptığı sistemdir.

Ayrıca bir dizi spesifik iş için zaten bir takım yeterlilik belgeleri zorunludur. Demek ki mesele belge ile de çözülememektedir. Zira imza kiralama/satma işi herkes bilir ki başlı başına bir sektördür. Öyle her canı çeken

işporta tezgâhı açar gibi diplomasını satışı çıkartamaz. İmza ve diploma kiralama işi şimdiden büyük bir sektör olmuş durumdadır. Örneğin açmak için diploma gereken anaokulu ve kreşler için diploma kiralama yöntemi yaygınca kullanılmaktadır, sonuçları ortadadır. Yetkin mühendisliğe kişisel sevdâ güdenlerin beklentisi de bu sektörden paylarına düşecek kırıntılardır, yoksa mühendislik uygulamalarının akıbeti hiç umurlarında değildir.

Şunu bir kez daha hatırlatalım, Konya’daki Zümrüt Apartmanı’ndan, raydan çıkan trene; maden ocaklarındaki göz göre göre iş cinayetlerinden tersanelere; depremde un gibi ufalanan binalardan her yağmurda Karadeniz’i sel götürmesine yol açan ve bir doğa katliamı olan sahil yoluna; derelerin prangası HES’lerden nükleer santrallere kadar tüm “ucube”

“Susmak onurumuzu ayaklar altına almak demektir. Bizler yetkin mühendisliğe karşı çıkarken bunu meslek adına yapmıyoruz. Zaten mesleği kurtarmanın hijyenik, dünyanın tüm “kötülüklerinden” uzak, insanlık için mühendislik yapmanın bu düzende mümkün olmadığını da çok iyi biliyoruz.”

mühendislik uygulamalarının altında “yetkin” olan mühendislerin imzası bulunmaktadır.

TMMOB üzerine

TMMOB’nin bu süreçte aldığı tutumu, daha doğrusu örgüte hâkim liberal algının “sol” maskesi altında binlerce mühendis, mimar ve şehir plancısı yedeğine ararak “yetkin mühendisliğe” kucak açmasını, yine çokça tartışacağız. Ancak tablo her geçen gün daha fazla vahim bir hal almaktadır. KHK saldırısı altında bir TMMOB’yi savunmak için hiçbir şey yapılmadığı, bir şeyler yapmak için çırpınan “sol güçlerin de” oldukça kaba yöntemlerle saf dışı edildiği bir ortamda artık sözün bittiği yerdeyiz. TMMOB bürokratları “yetkin mühendislik”, sosyal hak gaspları ve KHK’lar arasındaki bağı bile göremeyecek kadar körleşmiş durumdadır.

Körlük derken gerçek bir körlükten bahsediyoruz şöyle ki: “Özellikle tercihlerinizi akredite olmuş ya da buna başvurma cesaretini göstermiş bölümlerden yana kullanınız. Akreditasyon kurumu bir üniversitenin ne tür bir programla nasıl bir öğrenci yetiştireceğini kontrol etmekte, asgari şartlarda bir eğitim-öğretim faaliyetinin temel ihtiyaçlarını garanti altına almaktadır. Vakıf üniversiteleri tercihinizde de yine akreditasyon önemli olmalıdır.” Başbakanın, cübbeli liberal hocaların söylemleri gibi duran bu sözler, yakın zamanda TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı’ya aittir. Üniversite adaylarına dönük olarak resmi bir açıklamasında söylenmiştir.

Hükümetin TMMOB operasyonu salt talana karşı ayak bağı olan bir örgütün temizlenmesi değil, bu alanı düzenlemeye yetkili tek kurum konumundaki odaları kazanma manevrasıdır. Yetkin mühendislik ile oluşacak rantın büyüklüğü ortadayken hiç kimsenin bu büyük rantı paylaşma açmayacağı açıktır. TMMOB’nin bu rantın merkezine doğru yaptığı hamleler ve yetkin mühendisliğin odağı olma konusundaki talebi, en azından örgütün bugünkü haliyle abesle iştigaldir. TMMOB bu işin dümenine geçmek için en azından muhalif kimliğinden, emekten yana tutumundan soyunmak zorundadır. Bu oda beylerinin sandığının aksine örgütün sağa kayması ile çözülecek bir sorun değildir. Çok köklü değişimler gerekmektedir. Bu da örgütün yıllardır oluşmuş geleneğinin temellerini dinamitlemek anlamına gelmektedir. Her ne kadar gidişat bu yönde olsa da örgütle bağlantıları olan tabanından yükselen ses bu gidişatın kolayından olmayacağını açıkça ortaya koymaktadır.

Yapılması gereken bu neo-liberal saldırıya topyekûn karşı koymaktır. Güvencesiz çalışmaya karşı örgüt hızla emekçi tabanına doğru yol almalı, örgüt içindeki tüm ilerici özneleri kapsayacak bir politik hat oluşturulmalıdır. Ancak KHK sürecinde bile örgüt içindeki sol unsurlara saldırılarını azaltmak bir yana, arttıran bir anlayışın önümüzdeki dönemde alacağı tutum bellidir. Öğrenci hareketiyle bir türlü kurulmayan bağ, felce uğratılmış örgüt içi demokrasi, önemli bir güç biriktiren kadın çalışmasına duyarsız kalmak ve ücretli ve işsiz üyeler konusunda atılmayan/atırılmayan adımlar vs. yeterince fikir vermektedir.

TMMOB üzerine bugüne kadar yazılan çizilenleri tekrar etmeye gerek yok. Yetkin mühendislik ABD, AB gibi emperyalist odaklardan çıkmış bir sömürü çemberidir. TMMOB buna alet edilmektedir. Sertifika programları, gözetim kriterleri, yetki belgeleri eliyle örgüt bu çemberin ortasına çekilmiştir. Türkiye’de ilk yetkin mühendislik yönetmeliğinin TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası tarafından hazırlandığı

düşünüldüğünde örgüt bürokrasisinin yakın zamanda işçi üyelerinin yaşayacaklarından dolaysız olarak sorumlu olduğunu söyleyebiliriz. İşte o zaman 25 tane soru yetmeyecektir. (IMO Yetkin Mühendislik uygulaması tepki alınca “25 soruda yetkin mühendislik” diye komik sayılabilecek bir metinle cepheden yetkinliği savunmuştu)

Nasıl bir mühendislik eğitimi?

“Nasıl bir mühendislik eğitimi” sorusu “nasıl bir mühendislik” sorusuyla aynı başlık altında cevaplanmak zorundadır. “Mesleklerimizin tanımını, amaçlarını ve niteliğini belirleyen kapitalizmdir. Mesleklerimizi en fazla bu sistem kadar “etik” ve ahlaki olarak icra etme şansına sahibiz.” (Yankı yinelediği sestten güzeldir-TMMŞP) Mühendislik eğitimi üzerine söylenecek sözler kapitalizmi işte bu yüzden kesmek zorundadır. Mesele hiç de “4 yıllık bir eğitimle mühendis yetişir mi yetişmez mi?, eğitim sistemi yeterli mi?” soruları kadar basit değildir. Zira bunlar oldukça teknik ve çözülebilir sorunlardır. Oysaki ortadaki sorunun bir ucu Türkiye’deki sınıf ilişkilerine bir ucu sanayi politikalarına ve daha doğrusu emperyalist-kapitalist sistemle kurulan bağa kadar uzanmaktadır. Yani sorunun çözümü ancak bu sistemin çözülmesi ile mümkün olacaktır. Politeknik eğitim, gerçek bir sanayi-üniversite işbirliği –burada üniversitenin eğitim dışındaki asıl işlerinden biri olan toplumun ihtiyacı olan bilgiyi üretmesini kastediyoruz yoksa sermaye üniversite işbirliğini değil- sorunun en köklü çözümleri olacaktır. Zira çıraklık ilişkisi içinde ve zaten teknoloji üretmekten aciz bırakılmış bir ülkede mühendisliğin tanımı ve standartları oldukça karmaşık ve içinden çıkılmaz bir durumdadır.

Ancak tartışmayı burada noktalamak veya sonuçları salt bunun üzerinden üretmek kolaycılık olacaktır. YÖK eliyle karartılan ve neo-liberal saldırı fırtınasının önemli hedeflerinden biri olan yükseköğretim gerçeğine karşı mücadele öncelikli şarttır. İşçi mühendis, mimar ve şehir plancılarının örgütlenmesi sistemin çarpıklığına karşı işçi sınıfı ile birleşik bir mücadele hattı oluşturması gerekmektedir.

Mühendis yetiştirmek akademik bir süreçtir. Bu usta-çırak ilişkisi ile tanımlanamaz. Mevcut 4 yıllık lisans eğitiminde öğrenilenlerin dahi iş hayatında kullanılmadığını, standartlaşan işler için teknik kadronun tasarım ve projelendirme işinden çok uygulamacı sıfatını aşamamış olması da yapılacak sınavı gereksiz kılacaktır. Zaten böylesi bir sınavın TUS örneğinden de yola çıkarak tam bir at yarışına döneceğini, kısa bir süre içinde bilginin denetlenmesinin değil sıralamanın belirleyici olacağı bir biçim alacağını önden söyleyebiliriz. Özetle

mücadele edilmesi gereken YÖK düzeni, onun yarattığı ezberci eğitim sistemi ve buna uygun olarak yetişen “piyasa mühendisi” profilidir.

Sonuç yerine

Bugün için yeni mezun genç mühendisler oldukça ağır koşullarda, düşük ücretlerle ve güvencesiz çalışmaktadır. Yeni mezunların omuzlarına bindirilen yükün ağırlığı ve sömürünün boyutları gittikçe artarken bunun boyutlandırılması çalışmaları “okumuşlar” için zor günlerin habercisidir. Piyasa gerçekleri ortadayken, yeni mezunları “çöken binalardan” sorumlu tutmak yüzüstlüğü, bu devletin gençlere verdiği değer de en açık özetidir. Yalan söylenmektedir, yeni mezun, genç mühendisler en azından “ustalarından” daha fazla büyük projelere imza atmış değildir. Girdiğe işte tutunma mücadelesi veren, karın tokluğuna, yarını belli olmadan uzun saatler boyunca çalışan ve sigortası bile işveren tarafından gaspedilen işçi teknik elemanları daha da köleleştirmek için linç kampanyası örgütlenmektedir. Başbakanından rektörüne, ensesi kalın mühendisten odaları mesken tutan oda beylerine kadar herkes bu uğursuz koronun bir elemanıdır.

Kıdem tazminatının gaspından fahiş vergilere, mezarda emekliliğe kadar her şey bu saldırının parçasıdır. Buna karşı susmak onurumuzu ayaklar altına almak yeni Van’lar yaratılmasına yardım etmek demektir. Bizler yetkin mühendisliğe karşı çıkarken bunu meslek adına yapmıyoruz. Zaten mesleği kurtarmanın hijyenik, dünyanın tüm “kötülüklerinden” uzak, insanlık için mühendislik yapmanın bu düzende mümkün olmadığını da çok iyi biliyoruz.

Son söz olarak bir kez daha altını çiziyoruz:

- Yetkin mühendislik öncelikli olarak işçi sınıfına ve onun kazanımlarına dönük bir saldırıdır, sömürüdür.
- Yetkin mühendislik güvencesiz ve esnek çalışma demektir.
- Yetkin mühendislik ticari eğitim demektir.
- Yetkin mühendislik mühendisliğin girdiği hayatın her alanında talan ve yıkım demektir.
- Yetkin mühendislik teknik elemanların tüm örgütleri, kurumları ve beceriyle sisteme teslim olması demektir.

Toplumcu Mühendis Mimar&Şehir Plancıları

Kavgası ve kararlılığı yolumuza ışık tutuyor...

Erdal Eren mücadelemizde yaşıyor!

“Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni aldığınız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir.” Erdal Eren

31 yıl önce, 13 Aralık 1980... Gece daha sabaha varmamıştı. Varacaktı... Ankara’da soğuk bir kış gecesi. Bahara daha vardı, ama dalların tomurcuklandığı, umudun filiz attığı bahar günleri gelecekti. O gecenin karanlığında bir cevahir yürekliyi daha aldılar aramızdan. Bir yıldız daha. kaydı gözlerimizin önünden. Ankara’da, o soğuk bozkırın ortasında, kestiler önünü engin denizlere coşkuyla akan bir ırmağın. O kışın soğuşunda kırdılar bir dalını daha bahara çiçeklenecek olan fidanımızın.

Hain bir pusu gibi gecenin karanlığına kurulmuş darağacı. Ve damgacının karşısına çıkmış 17 yaşında bir yiğit. Şairin mısralarında anlattığı sanki oydu: “o çocuk yumuklu dev, o dev yumuklu çocuk”. Gencecik yaşında kavganın alevli rüzgarının içinden geçip gelmişti buralara. Askeri cezaevinin işkencehanelerinden, sorgulardan... Gelmişti darağacının karşısına. Gözlerinde korkuyu görmek isteyenler boşuna bakıyorlardı ona. Ailesine yazdığı mektupta da söylemişti: “... çok açıklıkla söylüyorum ki, benim morali iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümlle sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa rağmen mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancımdan gelmektedir.”

Yürüdü inançlı yüreğiyle. Yürüdü devrimci bilinci, faşizme karşı sıkılı yumukları, kararlı adımlarıyla. O yürek, o bilinç, yumruk.... Erdal Eren, haykırdı 13 Aralık 1980 sabahı, sehpanın üzerinde: “Faşizme ölüm, halka hürriyet!”

Hain bir pusuda şehit düşen Sinan Suner

Sinan Suner, ODTÜ öğrencisi genç bir devrimciydi. 30 Ocak 1980 gecesi Ankara-Hoşdere’de yazılama yapmaktaydı. Sinan umudu yazıyordu duvarlara. Duvarlara, esaret altındaki milyonlarca işçi-emekçinin özlemine yazıyor, kurtuluşu, geleceği müjdeliyordu. Elbette ertesi gün bu yazıları okuyacak olan işçileri, gençleri düşünüyordu. Ne var ki gecenin karanlığına saklanmıştı eli kanlı katiller. Sinan’a pusu kurdular. Herşeyden habersiz yazılama yapan Sinan’ı yakaladı ilk kurşun, sonra ikincisi, sonra üçüncüsü... Olduğu yere yığıldı Sinan. Ama katillere yetmedi bu. Gözleri kana doymuyordu. Sinan, o soğuk sokaklarda saatlerce dolaştırıldı.

Kan oluk oluk akıyordu... Ölmesini bekliyorlardı. Zamanla boşaldı damarlarında kan. Onu hastanenin kapısına bıraktıklarında Sinan çoktan ölmüştü. Ve zabıtlara geçti “... hastaneye getirilen ... kan kaybindan...”

En genç ve yiğitlerimizden birini daha almışlardı içimizden. Kalleş bir pusuda, gözü dönmüş katillerin elinde can verdi Sinan. Ama bu iş burada bitmeyecekti. Ankara’da tek tek kapılar dolaşıldı. Duyan evinden çıkıyor bir başka kapıya koşuyordu. Ankara’da GKB’liler ayaktaıydı. Dilden dile çoğalıyordu isyan “Sinan yoldaş yaşıyor!”

2 Şubat akşamı yoldaşları Sinan’ın şehit düştüğü yerdeydi. Katillerin kulaklarını sağır ediyordu bu haykırış: “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Sinan Suner’in katlini protesto eden genç

komünistler sokaklardaydı. Erdal Eren, o akşam oraya toplanan Sinanlar’dan yalnızca birisiydi. Erdal, meslek lisesi 2. sınıf öğrencisiydi. Bir akşam yoldaşları kapıyı çalmışlardı. Erdal, dışarı çıkıp onlarla bir şeyler konuşmuş, sonra dönüp babasından harçlık almış, “Ben dönerim anne” deyip çıkmıştı. Ama dönmedi. Evdekiler, kapıyı bir daha açtıklarında karşılarında silahlı polisler vardı. Erdal’ın odasına girdiler. Herşeyi darmadağın ettiler. Meslek liseli Erdal’ın mürekkepleri, plastik matbaası... Herşeyi dağıttılar. Ve birkaç kitap alıp gittiler.

2 Şubat günü gerçekleşen eyleme jandarma müdahale etmişti. Gençler bir sokak arasına çekildiler. Bu arada ateş edilmeye başlanmıştı. Erdal çıkardı silahını ve havaya iki el ateş etti. Düşmanı duraklatmak, yoldaşları güvenceye almaktı amacı. Ve madem ki silah belde taşınır, o zaman yeri geldiğinde kullanılacaktı. Bu sırada bir er yığıldı yere. Eylemden gözaltına alınanlar oldu. Erdal da onların arasındaydı. Ve bir senaryo uygulanmaya kondu bu andan sonra. Tam bu dönemde açıklama yapan Genelkurmay Başkanı Kenan Evren’in sözlerinde şekillenen bir senaryo: “Ne zamandır adam asılmıyor bu memlekette. Kanunların caydırıcılığı kalmadı. İdam cezası derhal yeniden uygulanmaya konmalıdır.”

1980’de bir Dreyfus davası

O zamana kadar hiç görülmedik bir yargılama başladı. Erdal’ın da dediği gibi bu bir yargılama değil, yukarıdan gelen emirlerin uygulanmasıydı. Sözde bir mahkeme 2 ayda karar verdi idama. Ne garip bir ülkeydi burası. Faşist katiller kendi itiraf ettikleri cinayetlerden senelerce yargılanıp ceza almadan yurtdışına “kaçıyorlardı” ama aynı ülkede hiçbir delil olmadan iki ayda 17 yaşındaki bir gencin idamına karar veriliyordu. Avukat Nihat Toktay itiraz etti. Maktulun ölümüne sebep olan mermi çekirdeği incelenmeli, bu mermi Erdal’ın silahından mı çıktı? Mahkeme karar verdi: gerek yok! Maktulun yarasadaki yanıklar incelenmeli, yakın atış mı yoksa 11 metre uzaktaki Erdal’ın yapabileceği uzak atış mı? Mahkeme karar verdi: gerek yok! Olay yerinde inceleme ve tatbikat yapılmalı. Nasıl olur da çatışma içindeki bir jandarma sırtından vurulur? Mahkeme: gerek yok. Erdal’ın yaşı 17’dir. Hayır karar verildi, 19’dur, incelemeye gerek yok: Aslında itirazlara da gerek yoktu, nasıl olsa bu mahkemenin karan önden verilmişti!

Darağacında edilen kavga yemini

Erdal yaşananların bilincindeydi, oynanan senaryonun sonunun ne olacağı önceden belirlenmişti. En iyi kendi sözleri anlatıyor yaşananları ve bu genç devrimcinin bilincini. “Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni aldığınız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir.”

ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzen: yargılayacak ve doğru kararı verecektir.”

12 Aralık’ı 13’e bağlayan gece. Aynı bilinçle Erdal, bir an bile duraksamaksızın, uzattı boynunu yağlı urgana. O yürek, o bilinç, yumruk.... Haykırdı sehpanın üzerinden, haykırdı faşizmin duvarlarında yankılanan ve yankılandıkça kabaran sesiyle: “Faşizme ölüm, halka hürriyet!”

Erdal ilk değildi, son olmadı. O koca bir tarihe ve tüm dünyaya ulaşan bir kavganın genç neferiydi. Erdal’ın ölümünden bir gün sonra bir yoldaşı daha, Ercan Koca katledildi. “Erdal Eren’in hesabını faşist cuntadan soralım!” yazılı bir pankart asmıştı yine 17 yaşındaki Ercan. Üsteğmen Yaşar Kunduk ve emrindeki katiller yakaladı. İndir bunu dediler. İndirmediler. Dövdüler. İndir dediler indirmediler. Dövdüler. Yumruklar, tekmeler, dipçikler... Genç Ercan dövülerek öldürüldü ve zabıtlara “... yerlerin buzlu olması sebebiyle bir kaç defa düştü ve düşme sonucunda beyin kanamasına maruz kaldı...” diye geçildi. Artık göstermelik yargılamalara, pusulara da ihtiyaç duymuyorlardı.

Erdal Eren yaşıyor!

“Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır... Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır.” (TKİP Kuruluş Bildirisi’nden...)

Sinan, Erdal, Ercan, bize bu ülke topraklarında devrim ve sosyalizm davası için harcanan emeği, ödenen bedeli, gösterilen yiğitliği hatırlatıyorlar. Özellikle biz genç komünistler için taşıdıkları önem büyüktür. Onlar tarihimizin, mücadelemizin bir kesiti, kavgamızın özlü bir anlatımındırlar. Onların devrimci duruşlarıyla taşıdıkları önem büyüktür. Onlar tarihimizin, mücadelemizin bir kesiti, kavgamızın özlü bir anlatımındırlar. Onların devrimci duruşlarıyla taşıdıkları önem kadar bir diğer nokta daha vurgulanmalıdır. Bugün bu devrimci mirasın gerçek taşıyıcıları komünist işçi partisinin saflarında yeni Ekimler için mücadele eden genç komünistlerdir.

Çok zorlu uzun soluklu bir mücadele yürütüyor, ağır bir yükü omuzluyoruz. Bu mücadelenin tarihi onun için ödenmiş ağır bedeller, değerlerle doludur. Ve bugün bu mücadele devam etmektedir. Bu bayrak tüm zorluklara rağmen yükselmektedir. Ve bugün bu değerlerin savunusu düzenin icazet alanı içinde çürüyenlere değil, devrimcilerle, öncesinde devrim davasıyla yollarını en net çizgilerle ayıranlara değil, devrimci kitle eylemliliğine katılmaya politik ufukları ve kararlılıkları yetmeyenlere değil, devrim için savaşıyan genç komünistlere düşmektedir. Ve bu değerlerin savunusu devrimciliği kendinden menkul görenlere, kitlelere kapanıp kendi motivasyonu ile günü kurtaranlara değil, devrimcilere ölçüsüzce saldıranak kendini gerekçelendirme dar hesaplarında olanlara değil, gençlik kitleleri içinde devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükseltmeye çalışan genç komünistlere düşer.

Öyleyse, hep birlikte tüm gücümüzle bir kez daha haykıralım:

Erdal Eren yaşıyor, genç komünistler savaşıyor!
(Ekim Gençliği’nin Aralık 2005 tarihli 89. sayısından alınmıştır...)

Erdal Eren'in son mektubu...**“Devrimci olduğum için onur duyuyorum”**

“Sizlere bugüne kadar pek sağlıklı mektup yazamadım. Ayrıca konuşma olanağımız ve görüşmemizde olmadı. Zaten dışarıdayken de birbirimizi anlayacak şekilde konuşamadık.(Bu konuda sizlere karşı büyük oranda hatalı davrandım. Ancak bunu size karşı saygı duymadığım, bu nedenle böyle davrandığım şeklinde yorumlamamanızı dilerim) Bu nedenle sizlere anlatacağım, konuşacağım çok şey var.

Ancak olanak yok. Düşüncelerimi bu mektupla anlatmaya çalışacağım. Şu anda ne durumda olacağınızı tahmin ediyorum. Ama çok açıklıkla söylüyorum ki benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam,halka ve devrime olan inancımdan gelmektedir. Ölümden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmalıdır. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretle karşılamam gerekir. Biliyorsunuz ki bu ceza işlediğim iddia edilen suçtan verilmedi. Asıl amaçlanan böyle bir olayla gözdağı vermek ve mücadeleyi engellemek hedefine dayalıdır. Bu nedenle sizinde bildiğiniz gibi, kendi hukuk kurallarını çiğneyerek bu cezayı verdiler.

Cezaevinde yapılan (Neler olduğunu ayrıntılı bir biçimde öğrenirsiniz sanırım) insanlık dışı zulüm altında inletildik. O kadar aşağılık, o kadar canice şeyler gördüm ki, bugünlerde yaşamak bir işkence haline geldi. İşte bu durumda ölüm korkulacak bir şey değil, şiddetle arzulanan bir olay, bir kurtuluş haline geldi. Böyle bir durumda insanın intihar ederek yaşamına son vermesi işten bile değildir. Ancak ben bu durumda irademini kullanarak, ne pahasına olursa olsun yaşamımı sürdürdüm. Hem de ileride bir gün öldürüleceğimi bile bile. Sizlere bunları anlatmamın nedeni yaşamaktan bıktığım yada meselenin önemini, ciddiyetini kavramadığım gibi yanlış bir düşünceye kapılmamanız içindir. Bütün bu yapılanlar,başımдан geçenler, kinimi binlerce kez daha arttırdı ve mücadele azmimi körukledi. Halka ve devrime olan inancımı yok edemedi. Mücadeleyi sonuna kadar, en iyi bir şekilde yürütmek ve yükseltmekten başka amacım yoktur.

Mesele benim açımdan kısaca böyle. Ancak sizin açınızdan daha farklı, daha zor olduğunu biliyorum.

Anne, baba ve evlat arasındaki sevgi çok güçlüdür, kolay kolay kaybolmaz. Ve evlat acısının da sizin için ne derece etkili olacağını biliyorum. Ama ne kadar zor da olsa bu tür duygusal yönleri bir kenara bırakmanızı istiyorum. Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek, ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar.

Sizlerden istediğim bunu böyle bilmeniz, daha iyi kavramaya çaba göstermenizdir. Zavallı ve çaresiz biriymiş gibi ardımdan ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz.

Hepinize özgür ve mutlu yaşam dilerim.

Devrimci selamlar

Oğlunuz Erdal

13 Aralık 1980 Ankara - Gece 02.55”

(Erdal Eren, veda mektubunu hücresinde yazmış ve iç çamaşırında taşıyarak avukatına ulaşmasını sağlamıştır...)

Devrimci gençlik çalışması***Davutpaşa***

Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) Davutpaşa Kampüsü yemekhane önünde, Fen-Edebiyat ve Hazırlık fakültelerinde “Gençliği devrime kazanmak için ileri!”, “Halkların kardeşliğini büyütelim!” afişleri kullanıldı. Ayrıca Ekim Gençliği satışının yapıldığı fakültelerde, öğrencilerle birebir sohbetler gerçekleştirildi.

YTÜ yerel gazetesi Amatör’ün toplantısı da yapıldı. Amatör’ün her aşamasında kolektif bir çabanın ürünü olması gerektiği vurgulanırken, yazılar paylaşıldı.

Ekim Gençliği’nin yeni sayısında bulunan “Anayasal hayaller değil, fiili meşru militan mücadele! yazısının yanısıra, “Üniversiteler devrimci-ilerici öğrencilerindir!” yazılarının tartışıldığı bir söyleşi yapıldı.

Anadolu Üniversitesi

Eskişehir Anadolu Üniversitesi’nde Ekim Gençliği’nin faaliyetleri sürüyor. Yeni Ekimlerin Partisi’nin 13. yılını anlatan bildiri duvar kağıdına çevrilerek fakültelere asıldı.

Bu hafta ise son dönemde AKP’nin baskı politikalarının güncelliği ışığında hazırlanan ‘Dinci Parti Gücünü Nerden Alıyor’ başlıklı duvar gazetesi üniversitenin çeşitli yerlerine asıldı. Edebiyat Fakültesi’nde iki gün boyunca stant açılarak öğrencilere dergi tanıtımı ve dağıtımı yapıldı.

Yüksel’de Ekim Gençliği satışı

Her Cumartesi Ekim Gençliği okurları tarafından Ankara Yüksel Caddesi’nde açılan stant geçtiğimiz hafta da soğuk havaya rağmen açıldı.

13.00-15.30 saatleri arasında açık kalan stantta Ekim Gençliği’nin yeni sayısının yanısıra Kızıl Bayrak ve Liselilerin Sesi satışı da gerçekleştirildi. Ajitasyon konuşmalarıyla emekçiler ve gençler sosyalizm mücadelesini büyütmeye çağrıldı. Emperyalist savaş ve saldırganlığa, faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi büyütmeye çağrısı yapıldı. Ayrıca “Sefalet ücretine son, İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!” şiarı da haykırılarak kapitalist sistem teşhir edildi.

DTCF

Geçen haftalarda okulda ve okul dışında yaşanan faşist saldırılar, yapılan afişlerle teşhir edildi. “Faşizme Geçit Yok/Ekim Gençliği” şiarlı afişler okulda yaygın bir şekilde yapıldı. Afişte, faşist saldırıların sistemin saldırılarının bir parçası olduğunu vurgulayan bir teşhir metni yer alıyor.

Tutuklu öğrencilerin davalarının görülüyor olması sebebiyle “Yıkılsın Zindanlar Tutsaklara Özgürlük / Ekim Gençliği” afişleri yapılarak devlet terörü teşhir edildi.

Beytepe

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü’nde stant açan Ekim Gençliği okurları derginin yeni sayısını gençliğe ulaştırdılar. Kütüphane önünde açılan stantta gerçekleştirilen dergi satışında birçok öğrenci ile tanışıldı ve sohbet edildi.

“Dinci gerici parti gücünü ve pervasızlığını nereden alıyor?” başlıklı makale ozalit haline getirilerek kampüsün merkezi yerlerine asıldı. Bu yazı üzerine de birçok öğrenciyle sohbet edildi.

Gençlik yazılamalarla parti davasına omuz vermeye çağrıldı. Kampüsün duvarları “Parti, Sınıf, Devrim / Ekim Gençliği” yazısıyla süslendi. ODTÜ’de de “Dinci gerici parti gücünü ve pervasızlığını nereden alıyor?” ozalitleri kampüsün merkezi noktalarına asıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul - Eskişehir - Ankara

Demokrasi sorunu üzerine söyleşi

Ekim Gençliği 3 Aralık Cumartesi günü, demokrasi sorununa ilişkin bir söyleşi gerçekleştirdi.

Konu iki temel başlık üzerinden işlendi. İlk olarak “demokrasi sorununun önemi ve kapsamı” üzerine bir sunum yapıldı. Sunumun ardından demokrasinin sınıflar üstü, soyut bir kavram olmayıp aksine güncel tarihsel ve toplumsal bağlamında ve mevcut üretim ilişkilerine göre ele alınması gereken somut bir mesele olduğu vurgulandı.

Demokrasi sorununun ele alınış tarzına ilişkin bir ayrım olduğuna değinildi. İlk bölüm kapsamında demokrasi/diktatörlük kavramları Marksist açıdan irdelendi. En sınırlı demokratik hakların dahi dişe diş mücadele ile elde edilebildiği, tersinden burjuvazinin emekçi kitleleri “daha ileri” bir mücadele pratiğinden alıkoymak için tavizler verebileceği de belirtildi. İkinci bölümde ise “teorik yaklaşımlar ve programatik ayrımlar” üzerine

konuşuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mevcut düzeni devrimci yönden aşmak gibi bir gayesi bulunmayan reformist akım tartışma dışı bırakıldı. Temelde devrimci demokrasi (küçük burjuva devrimciliği) ile proletarya sosyalizmi (Marksizm-Leninizm) arasındaki ayrım çizgileri değerlendirildi. Ayrıca 1917 Ekim Devrimi ile 1949 Çin Devrimi vb. deneyimler farklı yönleriyle aktarıldı.

Komünistlerin demokrasi sorununu ele alış tarzı, demokrasi mücadelesi ve sosyalist devrim mücadelesinin birbirinden kopartılmadan ele alınması gerektiği üzerinde duruldu.

Devletin tüm toplumsal mücadele dinamiklerine dönük saldırıları ve KCK tutuklamalarını nasıl okumak gerektiği üzerine de konuşulduktan sonra söyleşi son buldu. Ardından Taksim’e geçilerek Ekim Gençliği dergisinin yeni sayısının satışı yapıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Yerel yayın çalışması deneyimleri

Araçlar gereksinimlerden doğar ve bu ihtiyaçlara yanıt verebildiği ölçüde anlamlıdır. Siyasal çalışmada ve örgütlenme çabasında ne kadar farklı araçları devreye sokabildiğimiz ise bir yerde faaliyette ustalaşmanın bir göstergesidir. Bugüne dek deneyimlediğimiz esnek araçlardan biri de yerel yayınlardır.

Yerel yayının içeriği ve biçimi

Aslına bakarsak ülke ve dünya gündeminden fakülte ve bölümler özelindeki yazılara, kültür-sanat köşesinden çeşitli konularda röportajlara, karikatür ve bulmacaya kadar hemen her konu yerel yayınlarda yer alabilir. Üniversitenin gündemine ilişkin veya mesleki yazılar yayının “yerli/buralı” olma özelliğini artırır. Bu özellik tam da yerel yayın gibi bir esnek aracın taşıması gereken bir özelliktir. Bunun dışında her sayının bir teması olabilir (geleceksizlik, kadın sorunu, anayasa, har(a)çlar ve paralı eğitim, tersanelerdeki iş cinayetleri ya da Ortadoğu’daki toplumsal hareketlilikler gibi).

Bu genel formatın dışında belli bir konu veya alana odaklanmış esnek araçlar da kullanılabilir. Örneğin bir dönem İstanbul’da dönemin devrimci bir çevresi ile ortaklaşa şiir fanzini çıkartıldı. Oldukça etkili olan araç etrafında belli sayıda insan toparladı. Üstelik sadece şiir ile sınırlı kalmayıp her iki siyasal yapı da o dönem çalışmanın çevresinde tanışılan insanları devrimcileştirmeyi başarabildi.

İçerik konusuna dönecek olursak, kendimizi yayımlanacak yazıların kapsamını sınırlandırmak veya politik içeriğini daraltmak gibi bir düşüncenin basıncı altında hissetmeyelim. Pekala düzen karşıtı, radikal içerikli yazılar yerel yayında yer alacaktır. Burada gözden kaçırılmaması gereken iki nokta var: Öncelikle, içeriğinden taviz verilmeden, biçim olarak (dili ve üslubu bakımından) uygun dil yakalanmalı. Söyleneceklerin mümkün olduğunca anlaşılır ve duru şekilde anlatılması iyi olur. İkincisi, işlenecek konulardan ifade ediliş tarzına kadar hedef öğrenci kitlesini ve çalışma alanının özgünlüklerini gözetmekte büyük fayda var. Doğal olarak bu siyasal bir gençlik dergisinden ayrı bir işlev göreceğine göre biçim, içerik ve tarz bakımından belli farkları olmak durumunda. Öbür türlü, böyle ayrı bir araca gerek kalmazdı.

Esnek aracın, mekanik biçimde devrimci bir örgütlenme olarak algılanmamasına dikkat etmeliyiz. Sorulduğunda elbette ki çalışmasını yapan insanlar siyasal kimliklerini dürüstçe açıklamalı. Bununla beraber zaten öğrenci kitlesi tarafından ilerici, solcu, toplumsal içerikli bir yayın ve çevre olarak bilinip tanınması amaca daha uygun olacaktır.

Görsel olarak da zengin, bol resimli, okunaklı, hem içerik hem biçim olarak “kendini okutan” bir yayın her zaman daha kullanışlıdır.

Yerel yayın faaliyetinin işlevi

Yerel yayınlar, yeni insanlarla onların ilerici “duyarlılıkları” üzerinden tanışmak için oldukça elverişli araçlardır. Ekim Gençliği ile ulaşabildiğimiz sayıca belki on katı ve oldukça farklı kesimden insanla böylelikle temas edebiliyoruz.

Faaliyetin bir diğer işlevi; kültürel, düşünsel ve sanatsal bir üretim alanı oluşturulması. Özellikle birçok üniversite kampüsü bu konuda fazlasıyla yetersiz ve sığ. Birçoğunda, kariyer kulüplerini dışta tutarsak, doğru düzgün öğrenci kulübü bile olmayabiliyor. Ve doğallığında üniversitede okuyan öğrenciler bu türden etkinliklere açlık duyuyorlar.

Esnek araçlar, kendi esnek örgütlenmesini de yaratabilmektedir. Belli amaçlarla biraraya gelen, belli düşünsel, yaklaşımsal ve hatta amaçsal ortaklıklar taşıyan insanlar bu araç etrafında öbeklenebiliyor ve belli periyotlarda biraraya gelip belli etkinliklerde bulunabiliyorlar. Bu da bir çeşit örgütlenmedir. İster yoğun bir uğraş sonucunda büyük ölçüde bizim çabalarımızla bir araya gelsin, ister bir ölçüde kendiliğinden oluşsun, elimizin yetmediği yerlere ulaşmamızı, dokunmamızı sağlayacaktır. Üstelik böylelikle tamamen bizim dışımızda oluşmuş benzeri öğrenci topluluklarına da daha “meşru” bir müdahale zemini ve onlarla tanışma olanağı oluşturacaktır.

Faaliyeti yayını çıkartıp dağıtımını gerçekleştirmekle sınırlandırmaya gerek yok. Film gösterimlerinden, tiyatro, fotoğrafçılık, sinema, felsefe, edebiyat, bilim, şiir atölyelerine, hukuk mühendislik gibi bölümlere has topluluklara kadar alt işleyiş ve birimler oluşturmak mümkün. Burada elbette belirleyici olan olanaklar ve ihtiyaçlar olacaktır.

Tüm bunların yanı sıra, siyasal etkimizin genişleyip yaygınlaşmasına da büyük katkıda bulunacaktır. En basitinden, yüzlerce satılan bu yayının çeşitli olayları büyük ölçüde bizim penceremizden insanlara aktaracaktır. Bu çalışmanın çıkartacağı olası bir tiyatro ekibinden fotoğraf sergisine kadar tüm ürünleri soldan ve devrimden yana bir esinti yaratacaktır.

Çalışma tarzı

Çalışma özellikle başlangıç süreçlerinde neredeyse bir tek kendi güçlerimize sıkışan bir hal alabiliyor ya da birçok işi üstümüze almamız gerekebiliyor. Yapılacakların mümkün olduğunca kolektif şekilde ve insanların inisiyatiflerini geliştirecek tarzda yürütülmesi en sağlıklı olacaktır. Böylece çevresinde kümelenen insanların yayını ve çalışmayı sahiplenme düzeyi de artacaktır. Böyle bir işleyiş, ön süreçlerinde kendi emekleri olduğu için arkadaşlarımızın yerel yayının dağıtımından, tanıtılmasına birçok işte gönüllü ve enerjik olmalarını kolaylaştıracaktır.

Yerel yayın çalışmasının ve ilişkili atölyelerin her türlü faaliyet planlanması dışı açık toplantılarda kararlaştırılmalı. Örneğin haftalık düzenli toplantılarla, alanda o hafta ne yapılabileceğine kafa yorularak şekillendirilebilir. Yayının gündemlerinin belirlenmesi, yazı ve diğer içeriğin paylaşımında da benzer bir yöntem izlenmelidir.

Yazılar taslak halde hazırlandıktan sonra yazıların yayınlanmadan önce ortak bir platformda tartışılması iyi bir yöntem olabilir. Adı üstünde bir esnek araçtan söz ettiğimize göre, genel olarak yazıların içeriği konusunda katı bir müdahalecilik doğru olmaz. Yine de düpedüz gerici bir pozisyonu savunan bir yazının (paralı eğitimi savunan liberal bir yazı, Kürt düşmanı milliyetçi bir yazı vb.) yayınlanmasına rıza gösterecek değiliz. Ancak politik içerik bakımından daha “az sorunlu” bir noktadaysa, yazar arkadaş ikna olmamışsa ya da içine sinmemişse, tercihen yazının olduğu gibi yayınlanması ve yanına da daha devrimci bir pencereden bakan ikinci bir yazının konulması iyi bir yöntem olabilir.

Birkaç önemli nokta daha

Son olarak, birkaç noktaya daha değinip yazıyı sonlandıralım. İlk; yayını çıkartmak da, kültür, sanat vb. alanlarda işletilecek atölye ve etkinlikler de kendi içinde bir amaç değildir elbette. Tüm bunları devrimci mücadeleye sağladığı katkılar çerçevesinde ele almak durumundayız. Örneğin ilk elden tanıştığımız insanlarla -politik anlamda da- ilgilenmek, güç ve enerjimiz itibarıyla ilgilenemeyeceğimiz onlarca insanla tanışmaktan yeğdir.

Yerel yayın deneyimlerimizdeki bir başka ortak sorun, yayın faaliyetini kalıcılaştırıp

kurumsallaştırmakta yaşıyoruz ki bu elbette güç ve enerjimizdeki sınırlılıkla doğrudan alakalı. Çalışmaya başlıyoruz. Etrafımızda çeşit çeşit özellikleri olan, belli sayıda insan toparlanıyor. Bir süre birlikte yürütüyoruz işi. Sonrasında ya bizden uzaklaşıyor ya arkadaşlık ilişkimiz devam ediyor ancak kültür-sanat vb.

“Sonuç elde edebilmemiz ise eninde sonunda ne kadar emek ve zaman harcadığımızla, aracın kullanımını ne kadar amaca ve ihtiyaca uygun uyarlayabildiğimizle yakından ilgili.”

alanındaki eski hevesi kalmıyor. Ya da kimi arkadaşlarımız da örgütlenip devrimcileşiyor ki o zaman da -hele biraz da sığ bakıyorsak- esnek araca “gerek kalmıyor” veya başka yoğunluklardan olanak olmuyor.

Sonuç olarak bütün bir dönem sürdürüyoruz yerel yayın faaliyetini. Belki bir kişiyi örgütlü mücadeleye yahut birkaç kişiyi çevremize kazanıyoruz. Belki yaygın ve tempolu bir çalışma sürdürmüş, sesimizi duyurmuş oluyoruz. Gel gelelim sonraki seneye yerel yayına ilişkin neredeyse hiç kalıcı bir mekanizma bırakamıyoruz ve hemen hemen sıfırdan başlıyoruz.

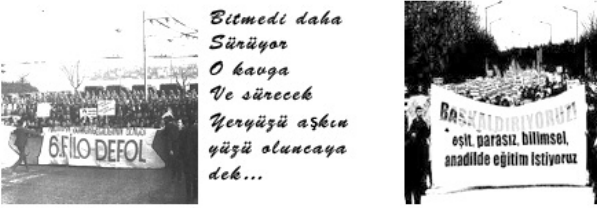
Peki bunları nasıl aşarız? Siyasal örgütlülük düzeyleri, kişisel sınırlılıkları ne olursa olsun bu işle gönüllü şekilde ilgilenecek ve kafa yoracak insanlardan oluşan, hiç değilse birkaç kişilik, kalıcı bir işleyiş (toplaman denetimindeki bir yazı kurulu gibi), esnek aracın sürekliliğinin sağlanmasını kolaylaştıracaktır belki de.

Önceki deneyimlerimizden bu tür bir aracın olumlu olanaklar sunabildiğini biliyoruz. Bu ne öyle kolay ne de zor bir iş. Sonuç elde edebilmemiz ise eninde sonunda ne kadar emek ve zaman harcadığımızla, aracın kullanımını ne kadar amaca ve ihtiyaca uygun uyarlayabildiğimizle yakından ilgili.

(Ekim Gençliği’nin Kasım 2011 tarihli 135. sayısından alınmıştır...)

Yeni insan olma yolunda

ANKA...

“Durup bakan mısın? Yoksa işe koyulan mı? Ya da yere bakıp sırtını dönen?” Bir yazıya Nietzsche’nin alıntısı ile başlamak bizler için biraz tehlikeli. Tehlike ise alıntı yaptığınız insanın toplumcu olmaması. Ama yine de dediği doğrudur. Bizler durup bakan mı olacağız? İşe koyulan mı? Yoksa hiç aldırmayıp, gözümüzü yere dikip, sırtımızı dönüp hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam mı edeceğiz?

Bizler kendimizi bugün için önemsiz görebiliriz. Kocaman dünyada sadece bir nokta olduğumuzu düşünebiliriz. Büyüklerimizin dediklerinden, onların bizim için “en iyisini” düşündükleri çemberden dışarı adım atamazken, nasıl olur da tümünden sorunları kucaklayabiliriz? İskender, ordularındaki pek önemsiz insanlar olmadan fetih yapabilir miydi Asya’ya kadar? Gemilerde forsalar olmasaydı gidebilir miydi Vespucci Amerika’ya kadar? O ‘ayak takımı’ denilen işçiler olmasaydı göbeğini büyütebilir miydi patronlar? Demek ki bizler o kadar da önemsiz insanlar değiliz. Tarihin asıl öznesi insandır. Onu değiştirmeye kadir tek canlı da insan. Görmedik mi bunu Rusya topraklarında, yüzü gözü kir içinde, aç, çelimsiz, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri olmayanlar nasıl da egemenlerin kalesine dikti bayrağı, sömürücülerden iktidarı koparıp, nasıl da emeği başa getirdi. İnsanlık tarihi bu ve buna benzer bir sürü olay gördü. Peki, biz neden başaramayalım?

Arkadaşlar! DTÖF öğrencileri!

Bu satırları okuduğunuz sırada küllerinden bir Anka yeniden doğdu. Evet, yeniden diyoruz. Bundan önce ismi Anka olmasa da birçok Anka doğdu üniversitelerde. Kimi zaman çetin rüzgarlara, deli dalgalara karşı Karadeniz de “Martı” oldular, kimi zaman hiçbir otun dahi çıkmadığı yerde inatçı bir “Pıtrak” oldular, kimi zaman da profesyonel bir dünya yaratmak için “Amatör” oldular. Varoluş nedenleri sistemin onlara dayattığı kalıpları parçalamaktı. Tek düzeliğe karşı oyunbozan olmaktı. Tek bir amaçları vardı: “Dünyayı yorumlamanın yanı sıra onu değiştirmek.”

Her şeyin kendi içinde bir mantığı, bir amacı vardır. Peki, bizim bu fanzini çıkartma amacımız

neydi? Neydi bizi rahatsız eden, bizi bu fanzini çıkartmaya iten? En başta ve ilk rahatsız olduğumuz gerçeklik, bizim de içinde bulunduğumuz gençliğin dünyada olanlara, sanata, kısaca her şeye ve en önemlisi kendi hayatına ilgisiz kalmasıydı. Eğer kendi hayatımıza ilgisiz kalıyorsak, demek ki başkalarının bize biçtiği hayatı yaşıyoruz. Demek ki bizler sistem tarafından tam otomatik makineler haline getirilmeye çalışıyoruz.

Evden okula giden, okuldan eve dönen, hep aynı şeyleri konuşan, hep aynı şeyleri yapan, hayatını, durduğu noktayı sorgulamayan, düşünmeyen, çevresine ilgisiz kalan makineler. Yine Nietzsche’den bir alıntı yaparsak; “Gerçek misin? Ya da sadece bir oyuncu? Bir yansıtıcı mı? Yoksa yansıtılan mı?” Bizler sistemin bize biçtiği oyunların içinde oyuncular değiliz. Bizler tarihi değiştirmekteki rolü oynayanlarız. Biz tam ve gerçek anlamıyla gerçeğiz, böyle olmak durumundayız. Biz Anka’ya emek verenler, gençliği kendi sorunlarına sahip çıkan, çevresine duyarlı ve kendinde değiştirme gücü bulan bir çizgiye çekmeye çalışıyoruz. Biz *Ankalar*, sistemin makinesi değil, bölüşen, paylaşan, kendini çok yönlü geliştiren, yanlış olanı değiştiren ‘yeni insan’ olacağız! Ve diyoruz ki biz bu yaratılmaya çalışılan makinenin çarklarını paramparça edeceğiz.

Bugün gençlik kendini önemli meselelerden uzak tutuyor. Özellikle politikadan... Peki ya politika sadece bir ilgi alanı mıdır? Belli kişiler ilgilense yeterli midir? Kararları bizden olmayan aklı da göbeği gibi yağ bağlamış, bizlerin ve bizlerin anne babalarının emekleri üzerinden geçinen bir avuç asalak alıyor. Bizler kendi kararımızı alamayacak kadar akıl yoksunu değiliz elbette. Eğer kararlarımızı kendimiz alırsak, sorunlarımıza kendimiz çözüm bulursak, eğitim ticarileşemez, harç parası olmaz, yemekhaneden zehirlenmeyiz, amfilere yüzlerce kişi doldurularak hiçbir şey anlamadan 1 saat uzaklardaki bir sesi anlamaya çalışmak zorunda kalmayız. Parasız, bilimsel eğitim olur. Fakat bunların olması kapitalizmin, paradan beslenenlerin hoşuna hiç ama hiç gitmez. Çünkü bu durumda ceplerini para ile dolduramazlar.

Bizler bu haklı taleplerimizi istediğimizde ise, kafamızda cop kırılır, soluğumuzu biber gazları keser, kelepçeler ellerimiz morarana kadar sıkılır. Bu asalaklar bizleri yoz kültürü ile ekrana, şovenist zehiriyle silaha, apolitikleştirerek fabrikada çalıştığımız tezgâha mahkûm etmek istiyorlar. Fakat bizler bu sistemin köleleri olmayacağız. Onu paramparça edeceğiz. Tek bir artığını bile bırakmayacağız. Tabi Marks’ın da dediği gibi “Hayvan olmak istiyorsan olabilirsin elbette. Bunun için insanlığın acılarına sırt çevirmen ve yalnızca kendi postuna özen göstermen yeterlidir.”

Bizler bugün her konuya ilgi duyan, çok yönlü kişiler yaratmaya çalışıyoruz. Sanatla ilgilenirken, politikayla da ilgilenen, çevredeki sorunları düşünürken bu sorunların düzenden bağımsız olmadığını göstermek için *Yeni insan olma yolunda Anka*’nın DTÖF için önemli bir yerde durduğunu vurguluyoruz.

DTÖF Anka

(AÜ DTÖF’de yayın hayatına başlayan ANKA’nın sesleniş metnidir...)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tutuklu öğrencilere özgürlük!

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisiyatifi, 6 Aralık akşamı Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi’ne gerçekleştirdiği yürüyüşle tutuklu öğrencilere özgürlük istedi. Yürüyüş sırasında İstiklal Caddesi üzerinde oturma eylemi de yapıldı. Eylemde ayrıca, “Türkiye’de tutuklu 600 öğrenci var!”, “TMK çöpe öğrencilere özgürlük!” dövizleri taşındı.

Galatasaray Lisesi önüne gelen kitle pankartı yere sererek oturma eylemine devam etti. Bu sırada Bandista kısa bir müzik dinletisi verdi. Daha sonra Eğitim-Sen İstanbul 6 No’lu Üniversiteler Şubesi Başkanı **İsmet Akça** söz aldı. Akça, tutuklamaların hukuksuzluğuna, AKP’nin kendisine karşı hiçbir kişi ve düşünceye tahammül göstermediğine değinerek, bu saldırılardan öğrencilerin de nasibini aldığını ifade etti.

Basın açıklamasını okuyan Kardelen Taş, tutuklamalarla öğrencilerin toplumsal mücadele içindeki dinamizminin bertaraf edilmek istendiğine ve gençliğin toplumdaki rolüne dikkat çekti. Taş, ayrıca devletin uyguladığı şiddetin ve baskının boyutuna değindi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Önce gaz bombası, sonra tutuklama

Kocaeli’de çadır kurarak füze kalkanı projesini protesto eden liseli gençler bu kez bir avukatlık bürosunu işgal etti. Polisin gaz bombalı gözaltı terörüne maruz kalan liseli gençler, çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandı.

Sabri Yalım Parkı’nda çadır kurarak füze kalkanını protesto etmek isterken gözaltına alınan arkadaşlarının adliye çıkartılacağı 3 Aralık günü Liseli Dev- Genç üyesi 2 kadın öğrenci bir iş hanındaki hukuk bürosuna girerek pankart açmak istedi. Büroyu işgal eden gençler “Füze kalkanı değil demokratik lise istiyoruz” pankartını açtı.

Yaşanan arbedede büronun kapısını kilitleyen 2 öğrenci pencereden eylem yapmaya başladı. Buradan füze kalkanı ve ABD aleyhinde slogan atan kadınlara cadde üzerindeki arkadaşları da destek verdi. Olay yerine gelen polis ikna edemediği gençlere gaz bombasıyla saldırarak gözaltına aldı.

Liselilere tutuklama

2 liseli, “örgüt adına konut dokunulmazlığını ihlal etmek” suçundan tutuklandı. Meral D. ve Gülşah I, emniyetteki işlemleri tamamlandıktan sonra Kocaeli Adliyesi’ne sevk edildi. Nöbetçi mahkemeye çıkarılan Liseli Dev-Genç’liler tutuklandı.

“Kardeş olduk...”

Uzun yıllardan beri yaşadığım ildeki ilk greve çıkan işçilerle röportaj yapmaya gidiyordum. Grev alanına ilk girdiğimde kulağıma ilk çalınan Kürtçe bir ezgi oldu. Bildiğim bir ezgiydi ama orada sanki ilk kez duymuşum gibi şaşırmıştım. Hoşuma da gitmişti. Grevci işçilerin yanına vardığımda, eylem alanında Karadeniz ezgisi yükseliyordu. Karadeniz ezgisini Karadenizliler, Kürt ezgisini de Kürtler başlatıyordu. Ama her ezgi kim başlatırsa başlatsın, aynı içtenlik ve aynı duygularla hep birlikte söyleniyordu. Ezgilerin kardeşliği, halkların kardeşliği toprağında boy veren çiçeklerdi.

Gözüm Nurettin’i fazla aramadı. Çabucak gördüm ve yanına gittim. Nurettin Antakyalı bir yoldaştı. Bana daha önceden grev alanını anlatmıştı. Biraz abartıyor sanmıştım. Ama ilk izlenimle, “abartmıyormuş” dedim. Yine de ihtiyatlıydım.

Nurettin de beni gördü ve yanındaki iki kişiye hızlı hızlı bir şeyler anlatmaya başladı. Röportaj konusunda işçileri bilgilendiriyormuş. Bunu, ben işçilerle selamlaştıktan sonra söyledi. “Röportajı yaptığının Karadenizli olduğu belli olsun diye Temel’le konuşacaksın” diye Temel’in burnunu gösteriyordu eliyle. Temel’den sonra da Cemal’le konuşacaktım.

Temel şunları anlattı:

Başta Cemo olmak üzere Kürtleri hiç sevmezdim önceleri. Benim bir kardeşim vardı, kardeşim diye söylemiyorum, bakmaya kıyamayacağın kadar güzeldi. 5 sene önce askere gitti. Askerliğinin bitmesine bir ay kala 4 arkadaşıyla birlikte teröristler tarafından, -Cemo kusura bakma başka bir şey diyemiyorum- dediğim gibi teröristler tarafından katledildiler. Ateş ciğerimi yaktı. Kürtleri pek sevmezdim, düşman oldum. İşe bir hafta sonra geldim. Cemo’yu görür görmez küfürü bastım. Cemo üzerime yürürken Nurettin onu tuttu. Küfür ettiğim için haksızdım ama, küfredmesem belki de vururdum. Anlayacağın en az 2 sene Cemolarla her an birbirimizi yiyecek gibiydik.

Patron her zaman teröristlere aman vermeyelim diye nutuk atardı. Kardeşim öldüğünde bana bir maaşlık para verdi, ihtiyacım olur diye. Bu yüzden patronu çok severdim. Nurettin sendikalaşalım diye yanıma ilk geldiğinde onu neredeyse dövecektim. Ona patronu savundum. Bir sabah yanıma geldi, patronun oğlu çürük raporu almış, dedi. Patronun oğlu sporcuydu. Buna karşın çürük raporu almış. Nasıl? Bu raporun yalan olduğunu anlamamak için ya aptal olmak gerekiyor, ya da para yemek. İyi de, o kadar vatan millet edebiyatı yapan adam niye oğluna çürük raporu aldı? Kafamda ilk soru işareti böyle oluştu. Sonra, Cemo’nun

kardeşinin de terörist olduğunu biliyordum, onun da geçen yıl kimyasal silahlarla öldürüldüğünü öğrendim. Acımız aynıydı. O da benim gibi ağlamış, ciğeri yanmıştır.

Patrona iyi hoş derken bile açtım. Ama şimdi açlığımı hissediyordum. Doymak için de Cemolar’la birlik olmalıydım. Sana böyle anlatıyorum ama, bunu kabul etmem ve yapmam aylar sürdü. Birlikte sendikalaştık ama yine de Cemolar’dan uzak duruyordum. Ta ki bir gün ustabaşları, “zorunlu mesaiye kalmayacağım” diyen Cemo’yu dövmeye kalkıncaya kadar. Mesaiye kalmayacak sırf Cemo değildi. Hepimizdik. Ustabaşları da Cemoya, “... yaptığının Kürdü” diye vuruyordu. Bu olay 6 ay önce olsa ben de Cemo’ya daldardım. Şimdiyse Cemo’yu korudum. İlk kez o gün Cemo’yla konuştuk. Karşılıklı başsağlığı diledik ve sarılıp ağladık. O günden sonra kardeş olduk.

Temel kendini anlattı, ben de kendimi anlatayım, diye söze başladı Cemal, şöyle devam etti: Daha önce tekstilde çalışıyordum. Patronum benim gibi Kürttü. Adam Newroz’da ücretli izin veriyordu. İşyerinde de hep Kürtçe türküler çalıyordu. Benim için patron çok iyiydi o zaman. Fazla mesaiye kalıyor, paramı da alamıyordum ama, bunu sorun etmiyordum. Anlayacağın razı olarak, çok daha fazla sömürülüyordum. Rahatsız olduğumdan değil, paraya çok ihtiyacım olduğu için işten çıktım. İçerideki paramı alamadım. Sonra patron bir gün fabrikayı taşımış. İşçilerin parasını vermeden tabi. O zaman anladım, Kürt de olsa patron patrondu.

Burada işe başlarken artık önce işçiyim, Kürt işçiyim diyordum. Nurettin’le dost oldum. Sendika çalışmasında birlikteydik. Bugün grevde birlikteyiz. Temel’le de birbirimizi yememize ramak kalmıştı ki, onun anlattığı gibi kardeş olduk. Bunda Nurettin kardeşimizin payı büyük.

Sonra da başta Nurettin olmak üzere, grev sürecini anlattılar. Ben bu süreci kaydettim ama dinleyemedim. Aklım kardeşlikteydi...

M. Kurşun

Ferhat’a tazminat arsızlığı!

7 Ekim 2007 tarihinde Bahçelievler’de Yürüyüş dergisi dağıtımı yaparken polisin açtığı ateş sonucunda felç kalan Ferhat Gerçek ve dört arkadaşına Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından tazminat davası açıldı. Polis teşkilatı, Gerçek’in felç kalmasına neden olan olay sırasında yaşanan arbedenin iki polis aracında, 2 bin 242 TL 47 kuruşluk hasar gördüğünü belirterek “zararın” dört yıllık faiziyle birlikte, halen 15 yıla kadar hapis istemiyle yargılanan Gerçek ve arkadaşlarından tahsil edilmesini istedi.

Emniyet Genel Müdürlüğü’nün 27 Eylül 2011’de verdiği dava dilekçesi Bakırköy 8. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından kabul edilerek dava aşamasına geçilmiş oldu. Polis-yargı işbirliğini de gözler önüne seren davanın ilk duruşması 22 Kasım 2011 tarihinde görüldü. Gerçek’in felç kaldığı olaya ilişkin Bakırköy 9. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülen davanın dosyanın isteyen mahkeme, sonraki duruşmanın 26 Ocak 2012 tarihinde görülmesine karar verdi.

Gerçek 15 yıla yargılanıyor

7 Ekim 2007’de Ferhat Gerçek ve 30 arkadaşı Bahçelievler’de Yürüyüş dergisinin satışını gerçekleştirirken polisler yanlarına geldi. Dergi dağıtımını engellemek isteyen polisler “kimlik kontrolü” bahanesiyle gerginlik yarattılar. Burada başlayan tartışma polisin bir gence tokat atmasıyla büyüdü. Bununla da yetinmeye polis devrimcilere coplarla saldırdı ve silahla üzerlerine ateş açtı. Polis kurşunuyla sırtından vurulan Ferhat Gerçek felç kaldı.

Olaydan bir gün sonra katliamcı polisler “mağdur” sıfatıyla ifade verdiler. Yaralı olduğu halde Gerçek ise tutanakta “şüpheli” olarak yer aldı.

Gerçek’i felç bırakan merminin hangi polisin silahından çıktığını belirlemek için 16 tabanca Adli Tıp Kurumu’na gönderildi. Ancak Adli Tıp da aklama görevini yerine getirerek, “Mermi deforme olup maddi kayba uğradığı için tanıya elverişli değildir” içerikli bir rapor hazırladı.

Açılan davada ise Gerçek’in felç kalmasına neden olan “şüpheli” 7 polis 9 yıl hapis istemiyle yargılanırken, Ferhat Gerçek ve arkadaşları 15 yıl hapis istemiyle yargılanıyor.

ÇİKE’de aylık film gösterimleri

2010’un Kasım ayında İşçi Kültür Sanat Evi’nde başlattığımız film gösterimleri birinci yılını tamamladı. “Cezayir Kurtuluş Savaşı” ile başlattığımız gösterimler, hedeflediğimiz gibi her ayın son çarşambası yapılmaya devam etti.

İşçi Kültür Sanat Evi, açıldığı günden itibaren işçi ve emekçilere dönük kültür-sanat faaliyetleriyle anılıyordu. Ne var ki zaman içerisinde ve belli yönelimler sonucu bu alanda bir daralma yaşandı. Bir yıl önce ise kültür sanat çalışmalarını yeniden aktif hale getirdik. Aylık düzenli film gösterimleriyle İşçi Kültür Evi’ni, faaliyetlerini ve kuruluş amacını anlatmaya çalıştık. Her ay sonuna doğru filmlerimizi duyuran afişlerle Çiğli merkezini donattık. Yüzlerce el ilanı ile işçi servis duraklarında, merkezi geçiş güzergahlarında ve liselerin önünde çağrılar yaptık. Birçok emekçi, katılmasa dahi filmlerden haberdar oldu. Gösterimlerin düzenli olması da hafızalarda kalmasında etkili oldu.

Bir yıl boyunca filmlere katılım sayısı hep değişti.

Kimi aylar sınırlı katılım olsa da, katılımın artmasını sağlayan filmler de oldu. Böylelikle kurumumuza ilk defa gelenler oldu. Aynı zamanda film gösterimleri, emekçilerle tanışmak için imkan yarattı. Film gösterimleri sonrasına yapılan sohbetlerle tanışıklıklar geliştirildi.

Her ayın son çarşambasında gösterilen filmler teknik sorunlar yaşansa da hiç sekteye uğramadı. Kültür evi çalışanlarında kültürel-sanatsal alanda bir iç disiplinin oluşmasını sağladı.

Ayrıca kazanımlarımızdan biri de film gösterimlerine katkısı ve emeği olan bir dostumuzun, sinema sanatı üzerine bizlere kattıklarıdır. Filmlerin başlangıcındaki kısa sunuş dışında, film sonrasında yapılan değerlendirmeler ve tartışmaların katılımcılar açısından önemli yararları oldu.

İşçi ve emekçileri devrimci kültür ve politikayla tanıştırmmanın imkanlarını çoğaltan film gösterimleri önümüzdeki aylarda da sürecek.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi çalışanları

Mücadele Postası

Mamak EKK'dan etkinlik

Ankara'da Mamak Emekçi Kadın Komisyonu "Baskıya, Sömürüye, Ezilmişliğe, Şiddete Karşı Örgütlenmeye" şiarıyla 4 Aralık günü bir etkinlik gerçekleştirdi. Mamak İşçi Kültür Evi'nde düzenlenen etkinlikte canlı tartışmalar yapıldı.

Etkinlik kısa bir açılış konuşması ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü'nün tarihsel sunumuyla başladı. Mirabel Kardeşler'in diktatörlüğe karşı verdikleri özgürlük mücadelesinde katledildikleri anlatıldı. Sunumda kadın sorununa, şiddetin kaynağına ve çözümüne değinildi.

Yaşanan sorunların güncel örneklerle açıklandığı toplantıda emekçi kadınların ekonomik, sosyal, siyasal anlamda ezildiği ve ikinci sınıf insan olarak görüldüğüne vurgular yapıldı. Ayrıca sunumda kadına yönelik şiddetin kaynağının bu sistem olduğu vurgulandı. Feminist çevrelerin ve sistemin söylediği gibi şiddetin sadece erkeğin kadına uyguladığı bir şiddet olmadığı söylenerek bu tutum eleştirildi. Devletin kadınları işsiz bırakarak, eve hapsederek, evde ev emeğini görmeyerek kadınlara ekonomik anlamda bir şiddet uyguladığına değinildi. Kadının cinsel bir meta olarak gösterildiğine ve son dönemde yaşanan kadın cinayetlerine dikkat çekildi.

Sunum programı kadına yönelik şiddete karşı kadınıyla erkeğiyle birlikte mücadele edilmesi gerekliliğine vurgu yapılarak bitirildi. Sunumun ardından söyleşi bölümüne geçildi.

Söyleşi EKK'dan emekçi bir kadının söz almasıyla başladı. Devletin verdiği resmi rakamlara göre kadınların %89'nun psikolojik baskı gördüğü, %16'sının cinsel ilişkiye zorlandığı, %19'unun fiziksel şiddete maruz kaldığı, bunun sadece kayıtlara geçen rakamlar olduğu ve aslında bu rakamların daha da fazla olduğu söylendi. Bu rakamlar düşünüldüğünde şiddetin boyutunun çok ciddi olduğuna değinilerek, bu sorunun toplumsal bir değişimle aşılabileceğine dikkat çekildi. Konuşmada

ayrıca, geleneksel değer yargılarını parçalayamadığı için kadınların bu ezilmişliğe ses çıkarmadıklarına vurgu yapıldı.

Bir başka kadın, son dönem yaşanan kadın cinayetleri ve taciz-tecavüz davalarını örnek göstererek sistemin yargısı-polisi-hükümetiyle kadını aşağıladığına dikkat çekti.

Bir başka konuşmada ise şiddet gören kadınların büyük bir çoğunluğunun yoksul kadınlar olduğuna vurgu yapıldı. Kadınların eğitimsiz, mesleksiz bırakılarak çaresizliğe itildiğine değinildi.

Söyleşi bölümünde, emekçi kadınların özgürlükleri ve gelecekleri için bir adım öne çıkmaları gerektiği ve bu mücadelenin de kadın-erkek el ele yürütülmesi gerektiği vurgulanarak örgütlenme çağrısı yapıldı. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun hazırlığı müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hugo Boss özel sayısı çıktı

Tekstif Sendikası'nda örgütlenme mücadelesi veren Hugo Boss işçileri iki ay kadar önce işten atma saldırısı ile karşı karşıya kalmışlardı. Hugo Boss patronu sendikalı olduğundan şüphelendiği 100'ü aşkın işçiyi işten çıkarmış, fabrika içinde ise tam bir cadı avı başlatarak sendika düşmanlığını tırmandırmıştı. Farklı aralıklarla işten atılan 21 sendikalı işçi ise bu saldırıya direniş ile yanıt vermişler ve Ege Serbest Bölge girişinde direnişe geçmişlerdi. Sendikal çalışma şu an içeride ve dışarıda olmak üzere iki cephede sürüyor.

Bölgede faaliyet yürüten Tekstil İşçileri Bülteni de mücadele sürecini ileriye taşımak için çalışmalarını hızlandırdı. Direnişi ve sendikalaşma çabasına kamuoyuna maletmek için Hugo Boss gündemli bir özel sayı hazırlandı. İki sayfalık özel sayıda ilk olarak direniş süreci ve talepler ele alınıyor. "Sendikal mücadele veren Hugo Boss işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!" başlıklı yazı ile tüm işçi ve emekçiler direnişçi işçiler ile dayanışmaya çağırılıyor.

"Hugo Boss: Patrona cennet, işçiyce cehennem!" başlıklı yazı ile dışarıdan cennet gibi görülen fabrikadaki çalışma koşulları anlatılarak aslında Hugo Boss'un işçiler için cehennem olduğu ifade ediliyor.

Hugo Boss işçilerine yönelik bölümde ise, içerideki tüm baskı koşullarına rağmen komiteler kurarak örgütlenme mücadelesini sürdürme çağrısı yapılıyor. Özel sayıda ayrıca direnişteki işçilerin destek çağrıları da yer alıyor.

Yine direnişteki işçilere maddi destek sağlamak ve direnişi kamuoyuna taşımak için Tekstil İşçileri Bülteni tarafından dayanışma kartları bastırıldı. Bu kartların satışından elde edilecek gelir de direnişçi işçilere aktarılacak.

Kızıl Bayrak / İzmir

8 bin tutsak açlık grevinde

Cezaevlerindeki PKK ve PAJK'lı 8 bin tutsak süresiz dönüşümlü açlık grevine başladı. Tutsaklar cezaevi koşulları, Öcalan'a uygulanan tecrit ve KCK tutuklamalarını protesto ediyor.

Tüm PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına Deniz Kaya tarafından yapılan açıklamada, cezaevi koşullarının 12 Eylül'ü aratmadığı ifade edilirken, 1 Aralık tarihi itibarıyla açlık grevine başlandığı duyuruldu.

Açıklamada "Önderliğimizin savunmasını üstlenen avukatları tutuklamak, önderliğimize açık bir saldırıdır. Burada tutuklanan avukatlar değil, önderliğimizin tecrit ve ölüm çukuruna atılması kararının resmileşmesidir, daha da ötesi, halkımızın

tecrit edilmesi, geleceğinin karartılmasıdır" denildi.

Tutsaklar taleplerini şöyle sıraladı:

- 1- Önder Apo üzerindeki tecride son verin,
- 2-Önder Apo'nun, özgür hareket, sağlık ve güvenlik şartlarını yerine getirin,
- 3-Savaş suçu olan ve tüm dünyada yasaklanmış olan, kimyasal silah kullanımına son verin, savaş hukukuna uyun,
- 4-Sivil-savunmasız insanlarımız üzerinde gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama terörünü sonlandırın,
- 5-Kurumlarımız ve insan hakları savunucuları-aydın ve yazarlar üzerindeki süreklilikten vazgeçin.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Erdal Eren:

Darağacında edilen kavga yemini...

... Kanlı kirli elleriyle
İpi boğazına geçirmesinler
Haykır bir şarkı
Ve tekmele sehpalarını
zulmün
Gözleri dona kalsın
kurt sürülerinin
Ama ardında bıraktığın
bir bayrak olacak ölümün
Okyanuslarda köpüren
dalgalara
Karlı dağ zirvelerinde
çığlaşan şarkılara
Ve dalga dalga
çoğalan milyonlara
Bir selam ver çeliği
eriten iradenle
Halil Manan